„A face bine mișeilor este ca și cum ai arunca apă în mare."

— MIGUEL DE CERVANTES SAAVEDRA

UNU

— De ce n-ai rămas la Roma? a întrebat Johnny.

Am făcut un semn cu capul. M-am ridicat de pe fotoliul pe care ședeam și m-am dus să mă așez pe altul, în cealaltă parte a camerei. Johnny m-a privit și s-a frecat pe bărbie. Și-a întors scaunul și se uita pe fereastră. Spatele îi era mai adus sau așa mi s-a părut mie.

— Peter, a zis ca și cum ar fi vorbit cu fereastra, dacă ai mai fi rămas la Roma poate că nu se întîmpla asta. Te-ai întors într-un moment nevralgic pentru Sindicat. Un caz ca Big Shelley nu se întîmplă în fiecare zi.

— E o probă de forță, Johnny. Dacă nu era Big Shelley, era altceva.

Johnny și-a întors iarăși scaunul și m-a privit cu o seriozitate însoțită, ca întotdeauna, de o notă de pudoare.

— Știi că circumstanțele sînt foarte importante, Peter, a zis încet. E ca în politică. Acum e adevărat că între tine și Sindicat va fi totdeauna o prăpastie.

— Prăpastie?

— Independența ta. Să nu speri că o să-ți treacă cu vederea refuzul tău sistematic de a te încadra. Oricum ai lua-o, pentru ei ești o formă de concurență. Nu poți să negi că între

tine și ei există permanent o situație ambiguă, neîncheiată.

— Asta am mai auzit-o, am răspuns privind raza de soare ce tăia biroul pe la mijloc.

— Și ce a urmat? a insistat Johnny. Ai mai auzit-o. Și ce dacă ai mai auzit-o? Cînd ai plecat la Roma l-ai lăsat pe Charlie Di Luca într-o situație foarte proastă. Dacă nu era Sindicatul ocupat cu alte chestiuni poate că n-ai mai fi putut niciodată să pui piciorul în țara asta. Știi asta, Peter.

M-am sculat și am început să mă plimb prin cameră.

— În ziua în care vei obosi să mă protejezi, Johnny, am zis vîrîndu-mi mîinile în buzunarele pantalonilor, băieții o să aibă grijă de sănătatea mea. Dacă o să-i las, bineînțeles. Ai să vezi că grija lor nu este suficientă ca să treacă peste mine.

Cîteva minute am tăcut amîndoi. Apoi Johnny zise:

— E ceva adevăr și în asta, dar nici eu nu știu pînă unde pot să te ajut. În timp ce erai la Roma au fost certuri mari la Sindicat. S-a ajuns pînă acolo că și Charlie a fost exclus de cei din vîrf, dar apoi lucrurile au luat o altă întorsătură și a rămas. Dacă acum ar fi fost un alt boss la New York poate că nici n-aș fi acceptat propunerea asta. Cred că nu mai puteai să intri aici.

— Tu ai fost? am întrebat.

— Ce să fiu?

— Tu ai fost acela care ai găsit soluția asta?

Johnny și-a scos pila din buzunar și a început să-și pilească unghiile.

— Nu, n-am fost eu. Cred că Charlie a găsit ieșirea asta gîndindu-se și la mine, și la

Sindicat. Acum facem cu toții jocul ăsta diplomatic.

— Bine, am zis, scărpinîndu-mă după ureche, a găsit o formă să mă umilească. Vezi tot așa de bine ca și mine că aici se ascunde o provocare. Sindicatul are o creșă de asasini.

— Ai zis bine, o creșă. De aceea vor pe cineva de meserie, care să nu fie legat de Sindicat. Din cîte am putut să mă dumiresc, cazul Big Shelley are importanța sa. Și fiindcă este important, s-au hotărît să-ți ofere șansa asta.

— Asta am priceput-o, am răspuns.

— Depinde de modul în care vezi lucrurile, continuă Johnny.

— Cu contractul ăsta îți plătești libertatea. După ce îl execuți, te întorci la independența ta. Într-un anumit sens, schimbul e corect. În rest, primești ca pentru oricare altă acțiune. Nu s-ar putea spune că este o situație chiar așa de umilitoare, cum ai zis. Și, cum am mai spus, ținînd cont de circumstanțe...

— Johnny, l-am întrerupt, este umilitor ținînd cont de faptul că n-am vrut niciodată să lucrez pentru Sindicat iar acum mă văd obligat s-o fac. Este umilitor pentru că n-am libertatea să accept sau nu propunerea. Totdeauna am analizat contractele pe care urma să le execut. Acesta mi-a fost impus.

Johnny a pus deoparte pila și s-a lăsat pe spate dînd din cap.

— Și dacă te așteptau cînd ai coborît din avion? Nu era mai rău? Știi mai bine decît mine ce treburi ai făcut. Charlie aproape că înnebunise cînd au dat de cadavrul lui Nick Collins, toată lumea căuta urme iar numele tău era pomenit pînă sus de tot. Sincer să fiu, credeam că izbucnește războiul între tine și

Sindicat. Un război pe care, evident, l-ai fi pierdut.

— Nu mai am sănătatea necesară pentru lucrurile astea, am zis vorbind mai mult pentru mine decît pentru el și continuînd să mă plimb prin cameră. — Mă chinuie rău ulcerul.

— Peter, a continuat Johnny cu blîndețe, — cît timp am să fiu în Sindicat am să fac totul ca să nu-ți complic viața. Și cînd zic totul, înseamnă totul. Dar și tu trebuie să faci un efort și să nu exagerezi. Îl ucizi pe Big Shelley, iei douăzeci de mii de dolari pe lîngă cele douăzeci de mii pe care le ai, și termini. La nevoie și Sindicatul știe să-și respecte regulile.

— Știe? — l-am întrebat surîzînd.

— Știe, a insistat Johnny cu încăpățînare. — Sînt aici să le amintesc ce au promis, dacă va fi nevoie.

— Bineînțeles.

— Mai pot să-ți spun că acest contract va face sindicatul mai binevoitor cu tine. Trebuia să vină o zi în care să le oferi și tu ceva în afară de refuzul sistematic de a colabora cu ei. O să te aprecieze pentru asta.

— Sînt băieți buni, am zis.

— Dacă ai putea să te gîndești ca la un contract obișnuit, zise Johnny trecînd peste cuvintele mele, dacă nu te-ai frămînta și nu ai amesteca mîndria într-o chestiune practică, toate ar fi mult mai simple. Spui numai copilării.

— Johnny, vrei să mă necăjești.

— Băiete, spui numai copilării. Îți măsori puterile cu Charlie și cu Sindicatul. Vechea poveste.

M-am oprit în fața sa.

— Ascultă, i-am zis încet, e o chestiune intenționată. Știi și tu că o fac intenționat. Oricît mi-ai vorbi, știm amîndoi că o fac intenționat.

— Și ce dacă, Peter? a zis Johnny ridicînd ușor tonul. O fac intenționat și o fac fiindcă au nevoie. Orice ar fi. Ești un profesionist, trăiești în lumea în care trăim cu toții și trebuie să te supui.

— Bineînțeles.

— Nu zic că e ziua cea mai fericită din viața ta. Dar asta e.

— Bineînțeles, asta e.

— Evident că poți să refuzi. Dar în cazul acesta ar fi mai bine să pleci de aici. Dacă ai refuza s-ar termina orice ipoteze de „modus vivendi". Dacă execuți contractul relațiile vor fi altele. O să dispară atmosfera asta înveninată. E o ușă deschisă spre o situație de compromis. Poate că te lasă în pace. Cine știe.

L-am privit pe Johnny cu ochii mijiți.

— Johnny, i-am zis, treaba asta are în ea și ceva politic. Ești din ce în ce mai diplomat.

— Foarte bine.

— Uneori mă gîndesc cum te-ai simți dacă ai fi brațul drept al lui Charlie?

— Ca un rahat. Ești mulțumit?

Mi-am coborît ochii în pămînt.

— Ai mai văzut-o pe Olga? m-a întrebat Johnny.

— Uneori.

— De ce n-ai rămas la Roma?

— De aia.

M-am uitat la el.

— Cine e Big Shelley? l-am întrebat.

— Un potentat. Singurul lucru pe care pot să ți-l spun, ca să începi, este unde locuiește Mildred Shelley, fosta lui nevastă. Și mai are

un frate. S-au certat și au ajuns la tribunal. Dar asta cu mulți ani în urmă.

— Nu se poate începe altfel?

Johnny și-a încruntat sprîncenele și a pus la loc tamponul de pe birou.

— Sînt pe dinafară în treaba asta, Peter. Fac doar legătura între tine și Sindicat. N-am de ce să mă bag. Și nici nu pot. Sindicatul nu vrea să pară amestecat în treaba asta.

— Pentru ce vrea Sindicatul să-l elimine pe Big Shelley? — am întrebat.

— Nu mai pune asemenea întrebări, Peter. Nimeni nu știe.

Am dat din cap și am început să vorbesc singur:

— Acum o să pornesc să-l vînez pe Big Shelley, să bat pe la toate ușile etcetera. Ce plăcere! Charlie ăsta e un glumeț.

Am tăcut amîndoi cîteva minute. Apoi Johnny zise:

— La o adică, nici Charlie nu are prea mult de a face cu treaba asta. Peter, știi cît de complicate sînt lucrurile acestea. Adevărul este că trebuie să mergem înainte.

— Unde locuiește Mildred Shelley?

Johnny mi-a dat adresa și m-a întrebat:

— Vrei să vorbești cu ea?

— Cred că da.

— Ea îl urăște. A fost o căsnicie dezastruoasă.

— Ce păcat, am zis.

M-am îndreptat spre ușă.

— Peter, zise Johnny în spatele meu, să-mi spui ce faci ca să le comunic. Am să te ajut cît am să pot, dar nu pot nici eu prea multe. Acum am un mare necaz. Caut geranți pentru trei baruri, dar oameni serioși, cu scrisori de

recomandare. Iar Sindicatul are pretențiile sale...

Am ajuns la ușă și m-am întors.

— Știi ce mă deranjează, de fapt, în treaba asta, Johnny?

— Știu. Mi-ai mai spus.

— Nu. Nu știi. E că nenorocitul ăsta are un nume de poet.

— De poet?

— Shelley, un poet englez.

Johnny dădu din umeri.

— Foarte bine, zise.

Am ieșit și am trîntit ușa.

DOI

Mildred Shelley era o femeie care la treizeci și cinci de ani arăta foarte bine grație naturii și grijii pe care o purta față de persoana sa. Avea o față frumos conturată și fină, buzele cărnoase și răsfrînte, ochi adînci, cu ape violete, de care nu-mi aduc aminte să mai fi văzut și o piele trandafirie încît părea că era imposibil s-o atingi și să n-o pătezi. Părul negru îi cădea bogat, parcă murind, peste urechea dreaptă. Privită din profil, te ducea cu gîndul la un tablou de Modigliani deoarece gîtul parcă nu i se mai termina. Din față îți trezea sentimente foarte amestecate. Vinovată era nuanța violetă a ochilor care o făcea să pară plină de o senzualitate întunecată trezind o imaginație extraordinară.

— Mă numesc Mildred Bruce. Ați greșit întrebînd de Mildred Shelley. Puteam să nu vă primesc, dacă eram prost dispusă. Shelley este un nume blestemat.

— Așa o fi, am zis.

Era îmbrăcată într-un taior cenușiu, cu mîneci scurte și foarte decoltat. Brațele albe erau foarte lungi și pe degetul cel mic de la mîna dreaptă avea un inel de argint. Îl tot învîrtea cu degetele de la mîna stîngă. Am observat că avea unghiile tăiate scurt și fără lac.

— Ce doriți?

Avea o voce catifelată, aproape răgușită, ca și cum ar fi venit de undeva din adîncul ei și ieșea cu dificultate, învăluită în umbră și ceață.

— Să vorbesc cu dumneavoastră, am zis.

Am rămas în picioare, așa cum stăteam de cînd am intrat. Camera era mică și pătrată, o nuanță castanie învăluia totul, biroul, scaunele, etajera cu cărți, măsuța mică din mijlocul camerei, parchetul fără covor, totul lăsînd impresia seriozității. Lipseau culorile tipătoare sau pastelate care le plac femeilor. Simțeam cum începe să mă cuprindă o vagă neîncredere. Una din acele intuiții ale mele, una din acele minuscule sonerii care mă anunță de departe.

— Nu mai stați în picioare, îmi zise cu vocea învăluită în nu știu ce fel de țesături privindu-mă din partea cealaltă a biroului. Și-mi arătă un scaun cu mîna stîngă.

— Cum vă numiți? mă întrebă dintr-o dată.

— E vorba de o anchetă pe care o întreprindem, am zis făcînd-o să priceapă că trec intenționat peste întrebarea ei.

— O anchetă?

— Financiară, am zis și m-am așezat.

Ochii îi sclipiră aruncînd raze scurte și violete.

— Dar despre ce este vorba?

— Probabil de o evaziune, am răspuns rar. Oricum, trebuie să cercetăm. Sînt lucruri care durează foarte mult și sîntem nevoiți să plictisim oamenii. Procesele acestea sînt făcute din mii de formalități. Orice informație privitoare la fostul dumneavoastră soț ar putea să ne fie utilă. Fel de a fi, obiceiuri, relații. S-ar putea ca pînă la urmă să nu fie nimic.

Dar guvernul trebuie să controleze lucrurile acestea, mai ales într-un caz ca al fostului dumneavoastră soț. O mare fluctuație de capital et caetera, et caetera.

Mildred Bruce își făcu repede calculele. Mă și vedea un aliat căzut din cer, inelul lui Borgia, instrumentul. „Ah, Maynard, Maynard, porumbel călător al inimilor otrăvite."

— Sînteți un fel de polițist, nu-i așa? — mă întrebă punîndu-și coatele pe birou și apucîndu-și mîinile.

— Mai bine am zice un agent fiscal.

— Aveți multe de controlat, zise zîmbind ironic. Niciodată n-am priceput ce afaceri învîrte, fiindcă erau lucruri pe care nu le puteai pricepe. Dacă vă interesează părerea mea despre el ca soț, pot să vă spun că era o ciumă. O adevărată ciumă. Știți ce înseamnă cruzime inutilă?

— Cred că da, am zis. „Cruzime inutilă, Mildred Bruce, poate să însemne multe lucruri, inclusiv scînteile din ochii tăi de culoare violetă."

— Mister Shelley, zise ea cu un aer aproape visător învîrtindu-și inelul, era un om de o cruzime inutilă, de un egoism odios. Un om care se gîndea numai la el, care se servea de ceilalți fără nici o jenă, care se folosea de oameni ca de niște lucruri. Ar trebui să vă vorbesc de chestiuni foarte intime ca să vă faceți o idee despre ceea ce vă spun. Folosea oamenii într-un mod agresiv și respingător. Înțelegeți?

Am făcut un semn cu capul și ea continuă:

— Anthony Shelley este făcut din materia scîrboasă a celor ce se servesc fără a se gîndi la alții, ce au o noțiune feudală a posesiunii, o brutalitate tipic masculină și un mod dibaci

de a jigni oamenii în ceea ce au ei mai vulnerabil. O anumită comportare primitivă, dacă pricepeți ce vreau să spun, care se ascunde în spatele luciului pe care și-l asigură prin relații...

Am priceput, în sfîrșit, că vocea ei încerca să pară catifelată. Asta e, catifelată. Era o femeie rănită pe dinăuntru, cu catifeaua sfîșiată, cum îi stă bine unei aristocrate frustrate.

— Afacerile în care este băgat, prestigiul de mare financiar, toate acestea ascund o ființă insuportabilă, tiranică, libidinoasă. A fost...

Auzeam vocea joasă a unei femei triste care vorbea despre reversul dragostei, cu ochi plini de dorințe nemărturisite, de fel și fel de complexe, care mă priveau fără să mă vadă, învîrtea inelul de la mîna dreaptă, creînd o distanță absolută între două ființe într-un limbaj nemaiîntîlnit, care lăsa să se simtă o pasiune fără nici un ecou.

— Ca să vă întîlniți... — am vrut să spun.

— ...Anthony Shelley este un exemplar obscen, trebuie că duce viața pe care o ducea și înainte, ceea ce îl interesează este să chinuiască oamenii, să-i sugă ca un vampir...

Auzeam tot felul de lucruri fără noimă. Era o boală de a vorbi, de a vorbi. „Bolile nu vorbesc, Maynard, cei ce vorbesc sînt oamenii. Oamenii sînt bolile. Tu ești bolnav, Maynard, îți porți crucea o dată cu ulcerul din stomac, cu tristețea ta chinuită, așa că taci, Mildred Bruce, dacă nu taci dau cu vaza asta din stînga mea, cred că o să sune frumos porțelanul spărgîndu-se de perete."

— Mulțumesc, Miss Bruce, am zis nu mai știu cînd.

Cînd am ajuns în stradă îmi vîjîia capul.

Am intrat într-o cabină telefonică și l-am sunat pe Johnny.

— Johnny?

— Da, zise de la celălalt capăt al firului.

— Johnny, Mildred Shelley e o nebună. Cît timp zici că a fost măritată cu Big Shelley?

— Bănuiesc că trei ani.

— Dacă Big Shelley a rezistat trei ani înseamnă că este un sfînt.

— Bine, ei s-au despărțit de două ori în acești trei ani.

— Fiule, cred că au stat despărțiți tot timpul. Toți s-au separat de Mildred Shelley. Asta o să termine umblînd pe străzi ca să aline copilele dacă înainte de asta n-o să nimerească într-o casă de nebuni.

— Ai aflat ceva util? — Vocea lui Johnny era puțin amărîtă.

— Nimic.

— Și ce faci acum?

— Nu mi-ai zis că mai avea un frate, acela care l-a tîrît la tribunal pentru nu știu ce?

— Și a pierdut procesul. Îl urăște.

— Așa e, am zis privind prin geamul cabinei la picioarele unei femei înalte ce trecea pe acolo.

— Roger Shelley. După cîte știu, locuiește sau a locuit în Palm Beach. Te duci acolo?

— Nu știu. Poate că mă duc, am răspuns. Sau poate că mă duc direct în casa lui Big Shelley ca să termin o dată cu asta.

— Chiar așa, dintr-o dată? Băiete, are gardă personală, este păzit.

— Fratele său știe de asta? am întrebat.

Johnny a ridicat tonul:

— Dar eu sînt cel care vrea să vorbească cu el sau tu? Peter, fă tot posibilul ca să fii mai coerent.

Am băgat încă o monedă în aparat.

— Mai ești acolo?

— Mai sînt, răspunse Johnny.

— Ascultă, am zis. Nu mă interesează doar felul în care pot ajunge la Big Shelley. Vreau să știu cine e Big Shelley. Îmi place să știu cine este persoana pe care trebuie s-o ucid.

— Pentru ce, Peter?

— Pentru că e absurd, Johnny. Este, într-adevăr, absurd să ucid un om numai pentru că Sindicatul zice să-l ucid. Și fiindcă Sindicatul îmi zice să fac asta simt dorința să-l las în viață. Fiindcă totuși trebuie să-l ucid, am nevoie de motive care să mă determine să consider că am făcut un act de dreptate. Pricepi, Johnny?

— Fac tot posibilul, Peter, zise blînd.

Am pus receptorul, am împins ușa cabinei și am pornit-o pe trotuar. Mă durea stomacul și m-am îndreptat spre o farmacie ca să cumpăr niște pilule. Mi-am amintit de „Beretta" aruncată de multe luni într-un colț și care trebuia curățată. Eram într-o dispoziție foarte proastă.

„Ulcerul influențează buna dispoziție iar buna dispoziție influențează ulcerul. Un tot este format din suma părților iar suma părților formează totul. Plus asta și aia. Așa e."

În mod normal, timpul pentru mine nu este timpul arătat de ceasornice, este timpul meu interior, cînd mai întins, cînd mai restrîns, reflectare a ceea ce se întîmplă sau nu se întîmplă în jurul meu. Este timpul în care secundele se grăbesc sau mă grăbesc sau e chiar timpul în care rămîn cu gura căscată ascultînd „Simfonia a Cincea" sau a „Noua".

Pentru cîteva zile am dat Palm Beach-ul de o parte. De fapt, am dat de o parte tot ce avea un sens practic. Umblam neostoit, chiar obstinat, tot căutînd muzică sacră, intrasem într-o perioadă de „recviem" cu dirijori și coruri alese. A trecut multă vreme, nu știu cîtă, fiindcă nu mă grăbeam. Timpul meu interior nu mă presa. Povestea că trebuie să-l ucid pe Big Shelley mi se părea atît de absurdă încît m-am hotărît să-l recitesc pe „Ulise", de Joyce, poate ca să mă răzbun. Mă învîrteam prin casă, am fost de două ori la Olga și i-am simțit apoi parfumul pe umărul meu.

La un moment dat mi-a telefonat Johnny ca să-mi spună că Sindicatul îmi lasă o săptămînă ca să rezolv cazul lui Big Shelley. Spunea că se fac presiuni asupra lui Charlie, că șefii de sus sînt nerăbdători etcetera. Am ascultat tot ce îmi spunea cu nemulțumire în glasul care mi-ar fi părut amenințător dacă n-aș fi știut că mă cunoaște relativ bine, cel puțin la suprafață.

Asta mă făcea să par indiferent, deşi nu eram, era un semn de criză, cum îmi ziceam în sinea mea; o stare în care nu făceam nimic tocmai fiindcă trebuia să fac ceva şi să gust situaţia paradoxală pe care o implica starea asta. Eram într-un fel de aşteptare înainte de a dezlănţui ceva serios. Uneori era ulcerul care mă trezea şi care făcea să intre în joc factorul timp, dar de data aceasta, timpul real, cu ceasornice şi cu ace ce se mişcau. Dar niciodată un Charlie n-ar fi putut să mă trezească. „La urma urmei, cine e Charlie?" m-am întrebat fără să aştept nici o secundă răspunsul.

Eram într-o astfel de stare de spirit, respirînd această atmosferă, cînd, într-o după amiază, am ieşit din casă cu intenţia să cumpăr un *recviem* de Berlioz. Nici n-am făcut bine zece paşi pe trotuar şi am fost înconjurat de trei tipi în paltoane. Unul dintre ei, arătîndu-mi o maşină, mi-a zis:

— Urcă-te, Maynard.

Aveau mîinile vîrîte în buzunare şi cu siguranţă, arme în mîini. Faptul că locuiam într-o zonă nu prea circulată le uşura sarcina în caz că aş fi refuzat să dau curs invitaţiei lor. Atît eu, cît şi ei, ne-am gîndit în acelaşi timp la asta. Şi eu, ca şi ei, ştiam că nu am decît o singură cale de urmat: să mă urc în maşină. Aşa că am intrat în maşină şi am zis:

— Nu e vreme de palton.

Maşina a mers multă vreme, am ieşit din oraş şi am observat că tipul care conducea era o veche cunoştinţă de a mea. A fost boxer de categoria a doua. Nu-l mai văzusem de mulţi ani. L-am recunoscut după privirea bovină pe care o vedeam în oglinda retrovizoare. Era tot aşa de mare ca un urs, doar că avea labele

albe, nasul mai desfigurat și pometii de culoare verzuie, semn al viitoarei descompuneri.

— Billy Bear, am zis, mai trăiești, băiete?

Cred că mă cunoștea mai mult după nume decît după față. În ochii bovini apăru surpriza, care, însă, dispăru imediat. Cred că nu i-a făcut plăcere că l-am recunoscut. Motivele erau diferite, inclusiv faptul că eram încadrat de ceilalți doi, mai ales de cel care ședea lîngă mine pe canapeaua din spate, și se deosebea de ceilalți printr-un palton de culoare galbenă. Ceilalți erau în paltoane de culoare închisă. Mai avea și o claie de păr imposibil de desfăcut din cauza briliantinei, ca și un fel de a privi cu ochii albaștri în sus, de parcă n-ar fi fost prea sigur de ce face.

Mașina mergea și pe lîngă drum au început să apară copacii. Păsărelele cîntau în arbori. La un moment dat Billy Bear opri lîngă o casă izolată, un fel de vilă, ce părea scoasă dintr-o carte de Edgar Poe. M-au silit să cobor și să trec în fața lor, apoi tipul cu claia de păr deschise ușa de la intrare cu o cheie „Yale". Mi s-a părut o cheie prea mică pentru o casă așa de mare, și i-am zis tipului:

— E o cheie prea mică pentru o casă așa de mare.

Mă privi surprins. Nu aprecia umorul „à la Chandler". Cînd am intrat în casă Billy Bear a început să dea la o parte divanele și scaunele vechi împingîndu-le spre marginile sălii unde urma să ne instalăm. Era un fel de „mise-en-scène" cam silită deoarece Billy Bear își încrucișă mîinile privindu-mă, în timp ce tipul cu claia de păr își scoase paltonul cu un gest de toreador, cînd își dă jos mantia, se uită în jur strîmbînd din nas și zise:

— Căsoaia asta e plină de rahat.

Se referea bineînțeles, la casă și la praf. Își puse paltonul cu grijă pe un scaun și-mi aruncă o privire albastră cu scînteieri amestecate de sadism și obscenitate. Apoi se așeză în aceeași poziție ca și Billy Bear. Îi vedeam din profil.

Al treilea din acest trio, cel care a mers în mașină alături de Billy Bear, și care mi s-a părut a fi intelectualul grupului, mă privi cu un zîmbet foarte studiat și-și strînse și mai tare între dinți țigaretul fără țigară, din care supsese fără milă tot drumul, și zise:

— Maynard, întîrzii cu ceea ce ai de făcut.

— Și-și trase mai bine mănușile de antilopă pe mîini.

— Așa o fi.

— Nici nu știm despre ce este vorba. Avea o voce monotonă. Te-am adus aici doar ca să-ți amintim.

Ne-am uitat unii la alții cîteva minute, tipul cu mănuși de antilopă mă privea în ochi iar ceilalți doi, care îl încadrau, stăteau cu mîinile la piept. Nu aveam nimic să le spun iar timpul ținea cu mine, deoarece nu mă grăbeam. Pînă cînd situația a explodat. Se aruncară toți trei dintr-o dată asupra mea silindu-mă să-i lovesc pe toți trei în același timp cu picioarele și cu mîinile. Prima mea intenție a fost să nu mă las prins. Și am făcut tot ce am putut ca să nu se întîmple așa ceva.

Am reușit să desfac claia de păr de lîngă ochiul albastru printr-o stîngă rapidă eschivîndu-mă la timp de o lovitură a lui Billy Bear și silindu-l să se dezechilibreze și să alerge prin casă ca un taur înnebunit prin arenă. Tipul cu mănuși de antilopă, care a încercat să-mi prindă mîinile, se retrase strategic cu gîndul să mă prindă pe la spate. Între timp

cel cu claia de păr și Billy Bear o porniră iarăși la atac. L-am lovit pe fostul boxer cu piciorul în burtă, dar celălalt mi-a dat o lovitură foarte puternică cu latul mîinii peste partea stîngă a gîtului. Am lăsat să-mi zboare mîna dreaptă și am spart ceva, cred că niște dinți. Am ridicat piciorul stîng dar l-am lăsat la loc deoarece unul dintre ei m-a prins și m-a făcut să mă învîrtesc de cîteva ori, așa că stabilitatea era foarte dificilă. În sfîrșit, cel cu mănuși de antilopă și-a atins scopul inițial deoarece am simțit un braț în jurul gîtului, ceea ce m-a făcut să dau capul pe spate. Am rămas cu stomacul descoperit și am simțit o lovitură care mi-a provocat o durere cum n-am simțit niciodată în viață.

Avînd încă mîinile libere, am lovit în dreapta și în stînga, dar în clipa următoare am simțit o lovitură cu un obiect dur, de fier sau de oțel, în omoplatul drept care m-a făcut și mai vulnerabil la a doua lovitură în stomac. M-am făcut că nu simt durerea și m-am întors brusc silindu-l pe tipul cu mănușile de antilopă să intre în raza mîinii mele stîngi. L-am nimerit drept în ochi și tipul a grohăit. Cu o altă lovitură de picior l-am îndepărtat iarăși pe cel cu claia de păr făcîndu-l să se apuce cu mîinile de burtă. Dar a fost un moment de relaxare care mi-a fost fatal deoarece Billy Bear a profitat de asta ca să se arunce asupra mea cu capul proiectîndu-mă în perete. Am căzut și n-am mai avut timp să mă scol, căci, pe cînd încercam asta, tipul cu claia de păr mi-a prins picioarele. Billy Bear mi-a tras mîinile spre gît. Am rămas cu stomacul descoperit și ei au început să mă bată în burtă și în coaste. M-au ciocănit multă vreme, sau așa mi s-a părut, apoi m-am lăsat moale căutînd să-mi reții

respirația, ca să pot să suport durerile. Intrasem într-o stare de semi-inconștiență, căci nu mai eram sigur că n-am murit. Dar nu eram mort deoarece aveam dureri ascuțite în stomac și în coaste.

M-am trezit cînd unul dintre ei mi-a pus o cîrpă umedă pe obraz. Am deschis ochii și l-am văzut pe tipul cu claia de păr surîzînd satisfăcut și gîfîind deasupra mea. El era acela care mi-a pus cîrpa pe obraz cu o tandrețe de domnișoară și cu ochii albaștri radioși.

— Hai, Maynard, zise vocea monotonă a celui cu țigaretul.

Acesta stătea sus, în planul al doilea, în picioare și în spatele celui cu claia de păr și mi s-a părut că avea un singur ochi, că uitaseră să i-l mai facă și pe celălalt sau că-l pierduse, căci avea doar o protuberanță cărnoasă în locul ochiului. Billy Bear nu era în raza mea vizuală.

Am vrut să ridic capul dar durerea din coaste era prea puternică și l-am lăsat la loc pe dușumea. Căutam să respir cît mai puțin din cauza acelor pe care le simțeam în mine. Am închis ochii și am rămas așa.

Cel cu claia de păr zise:

— Se pare că tipul leșină iar.

La un moment dat m-au ridicat în picioare în timp ce eu făceam exerciții respiratorii ca să pot să merg. Billy Bear a apărut în fundul sălii și l-a întrebat pe tipul cu țigaretul.

— Mergem?

Tipul, care nu mai avea țigaretul în gură, dar continua să mă privească cu un singur ochi mormăi:

— Așteaptă.

Am început să merg încet, de la un capăt la celălalt al camerei și tipul cu claia de păr îmi zise cu un surîs nervos:

— E bine. Peste o jumătate de oră poți să faci balet.

Am mai mers cîtea minute într-o parte și în cealaltă căutînd să uit de durerile din stomac, din coaste și de la omoplat. Individul cu mănuși de antilopă se uita la mine și și-a amintit că trebuie să-mi spună ceva ca să mă sprijine moral:

— Asta nu-i nimic, Maynard. Mîine sau poimîine vei fi pe picioare. Trebuie să faci ceea ce ți s-a comandat. Știi cum sînt treburile acestea.

Cel cu claia de păr i-a susținut ideea cu un alt surîs nervos.

— Știe asta. Știe că n-avem nimic cu el personal.

Billy Bear insista cu încăpățînare:

— Mergem?

— Du-te dracului, măi, i-a zis cel cu claia de păr. O să mergem cînd o să-ți spunem.

Peste o jumătate de oră m-au băgat în mașină și m-au dus în oraș. Am vorbit puțin pe drum. Indivizii au încercat ceva ce semăna cu o conversație dar nu era o atmosferă propice și pînă la urmă au tăcut. Billy Bear a încercat iarăși să înnoade o discuție zicînd ceva despre pariurile de la cursele de cai dar cel cu claia de păr i-a retezat-o:

— Ajunge un cap de cal ca al tău.

S-au oprit la vreo două sute de metri de Broadway. Tipul cu mănuși de antilopă, care își ținea iarăși țigaretul între dinți, privind tot numai cu ochiul din dreapta, i-a zis lui Billy Bear:

— Oprește aici, și și-a întors fața spre mine. Coboară, Maynard.

Am deschis portiera ca să cobor cînd cel cu ochii albaştri mă strînse de braţ şi îmi zîmbi, pentru a treia oară, nervos.

— Fără ranchiună? — mă întrebă. Abia acum mi-am dat seama că avea o voce de domnişoară.

N-am răspuns, am pus piciorul pe trotuar şi am plecat. M-am uitat într-o vitrină şi am rămas surprins văzînd că aveam, într-adevăr, o faţă acceptabilă. Bine, asta însemna că ştiau ce aveau de făcut. Erau şi ei profesionişti. Au lăsat vînătăile pe unde nu se văd.

Am chemat un taxi şi m-am dus acasă. Mă durea tot corpul, în toate părţile simţeam dureri ascuţite. Am făcut un duş foarte cald şi m-am întins gol complet în pat. Se înnopta. Am băut cîteva înghiţituri de lapte dintr-o cană pe care o pusesem pe noptieră. L-am sunat pe Johnny dar n-a răspuns nimeni. La un moment dat durerile începuseră să se separe între ele. O pată neagră foarte mare acoperea tot stomacul întinzîndu-se spre coaste. Mă durea mult şi omoplatul şi mai era ceva în mine care mi se părea că nu mai e la locul său, ori că intrase prea adînc în mine. Poate că stomacul se lipise de şira spinării. „Tipii ţi-au mutat organele, Maynard. A fost un fel de intervenţie chirurgicală. Nu sînt băieţi răi. Acum stau cu teamă gîndindu-se la „Beretta" ta. Bine, sînt băieţi duri, dar o vreme o să fie foarte nervoşi".

M-am sculat şi am pus un disc cu muzică de Bach. Mi-ar fi plăcut s-o am pe Olga alături, să-i mîngîi părul cu degetele. Dar de acum ştiu prea bine că nu le poţi avea pe toate. Căutam să mă concentrez la muzica lui Bach dar Bach era în plină fugă şi mi-am recunoscut incapacitatea de a-l însoţi. Acum stomacul meu

era ca o tobă şi cineva bătea în el. „Te-au lovit în ulcer, te-au lovit în ulcer, tîmpiţii". Am început să-mi fac masaje, dar durerile tot nu dispăreau, doar că erau amestecate. Nu reuşeam să atenuez durerea autentică, cea care provenea de la ulcer. Uneori mi se părea că ulcerul fuge pînă în omoplaţi.

Am luat cîteva pilule contra durerilor, m-am gîndit la Big Shelley, mi-am amintit de o „ragazza" din Roma, care îmi cînta mereu în surdină şi îi plăcea să mă sărute pe ceafă, mi-am zis că durerile corporale sînt strîns legate de puterea de a stăpîni voinţa, îl ascultam pe Bach, am mai scornit o mulţime de lucruri, dar tot n-am reuşit să adorm şi dimineaţa m-a găsit treaz. Cînd soarele m-a lovit peste faţă, am fugit să trag perdeaua şi, în sfîrşit, am reuşit să închid ochii.

M-am trezit brusc cu o durere puternică de ulcer. Nu mai aveam forţă nici să-mi mişc capul ca să văd cît e ceasul.

„Ești beat, Maynard. Și începi să vezi tot felul de lucruri în tine, lîngă tine, lovindu-se unele de altele ca într-un joc de lumini și umbre. Acum cauți albastrul, vrei să te vezi albastru, ești o mare umană ce face valuri, valuri. Te plimbi cu cana într-o mînă de la un colț la altul, cealaltă mînă îți tremură cuprinsă de o neliniște rahitică și consideri că totul este greșit, că Rimbaud a murit prea devreme, că Beethoven, la urma urmelor, nu era surd, că avea o ureche secretă în mînecă, ceea ce nu era legal, că trebuie să vină o zi în care la Camera Comunelor să se prezinte tragediile grecești, că faptul că Shaw a fost un vegetarian este un simplu amănunt și că viața este făcută din amănunte, tot mai mărunte, că o să dormim mult trecînd peste toate amănuntele, inclusiv peste amănuntul că omul găsește totdeauna mii de modalități cinice ca să-și bată joc de nenorocire. Dacă vei continua să bei, albastrul se va transforma în negru, știi bine că sentimentele sînt supuse daltonismului, că pînă la urmă trebuie să-l ucizi pe Big Shelley și că cel mai mare necaz e că

poartă numele unui poet. Ah, plimbările acestea în tine (bătrîne, te plimbi mereu prin tine și încă nu-ți cunoști toate colțurile, văile și munții, cascadele subite care te orbesc, ariditatea pustiului enorm din care nu poate nimic să răsară), vorbesc de aceste plimbări pe cîmpiile din tine, cu trenuri șuierînd în urechile tale de copil, cînd te întindeai după o floare și îți apărea o armă în mînă. Acum armă ți-e mîna iar degetele gloanțe, simți un frig de oțel în articulații, asasin trist și romantic, ce ești! Oare are justificare reală sau, pur și simplu, o justificare faptul că mama ta nu te-a născut mort? Totul este imens de absurd, dar ține minte, Maynard, că și absurdul poate să fie pitoresc sau poetic, nu este obligatoriu să fie totdeauna tragic, depinde de perspectivă, depinde de culoarea ochiului celui care se uită, depinde de greutatea pe care o poartă în piept, de locul de la parter, de felul în care un om se așază într-un fotoliu ca să citească o carte știind că totul din jur s-a oprit sau, dimpotrivă, neștiind, deoarece în jur nu există nimic. (Omul care murise a mers toată după-amiaza spre soare. Lawrence.) Dintr-o dată adevărul se ridică în fața ta și, totuși, tu auzi părerea lingușitoare pe care o ai despre tine: Peter Maynard, angajat de unii și de alții ca să-l ucidă pe unul și pe altul, este un profesionist curajos, cel mai bun dintre profesioniști, mîna dreaptă a Diavolului, mîna stîngă a lui Dumnezeu, „Califul", omul-care-ia-pilule - pentru-stomac - din-cauza-ulcerului. În orele de răgaz recită versuri la pereți, se distrează cu Olga, își vîră degetele în părul ei, o simte respirînd lîngă el, tot mai repede, din ce în ce mai repede, pînă cînd se evaporează și se liniștește de parcă ar muri.

Iar el îi sărută ochii. Atît de ușor că îți vine să plîngi. Apoi își curăță Beretta, ia tocul amortizorului și cad foile din calendar, cad și frunzele din copaci, dacă e toamnă, cad și oamenii iar groparii fac gropi, și așa trece timpul, timpul teroarei cu mici intervale pentru un sărut, pentru muzică și cărți, pentru palatul de cuvinte și sunete prin care îți plimbi sufletul rătăcitor, sorbind viața și moartea din același pahar (de lapte), și cu ulcerul din tine la fel de viu ca și plămînii sau inima, poate chiar și mai viu, cu masajele la stomac făcute cu mîini obișnuite să mute durerea, s-o ușureze, s-o liniștească așa cum liniștești o copilă nebună care vede fulgere și aude tunete. (Ceața din fața ochilor să fie whisky, emoție sau astigmatism? Poate e umbra zilei care se duce?) E adevărat, bătrîne, vine noaptea și în noaptea asta vei avea o mare petrecere cu ochii deschiși, ai să auzi toate zgomotele, ai să scornești și altele, o insomnie albastră, un om beat căutînd albastrul, și nu există nimic care să te facă să dormi; a dormi este un premiu pentru oboseală, dar nu există premiu pentru oboseala ta, care nu e o oboseală ci orice altceva. Ochi închiși, în același timp deschiși, căci nu poți să închizi ochii pe dinăuntru și nu poți să nu-l vezi pe Big Shelley, încă o fantomă ce se chinuiește în palatul tău, în timp ce ochii rătăcesc în spatele perdelei somnului („cerem tuturor fantomelor din toate palatele lumii, de la fantoma din Canterville, care există deja, pînă la viitoarea fantomă a lui Peter Maynard, să treacă ușor prin pereți și să nu populeze visele simplilor muritori care n-au nimic de a face cu lucrurile acestea"). Acum, Maynard, nu-ți mai ajung frazele existente, îți imaginezi altele, s-a terminat și

whisky-ul și ar fi bine să te culci și să dormi neîntors, să nu mai umbli ca un condamnat căutînd să vezi ce poate fi albastru în corpul Olgăi, în mîinile tale albastre mîngîind-o pe Olga, lasă-ți vaga nostalgie după casă-nevastă-copii-cadouri la aniversări, nu mai umbla toată după-amiaza după soare fără să fi murit".

Din şase în şase ore mă sculam, mîncam, mă duceam la baie şi mi se făceau iarăşi injecţii. Din cînd în cînd doctorul Lodge se apleca spre mine şi mă întreba:

— Cum merge?

Camera era albă şi eu cădeam repede în întunecimea somnului. Trecerea era rapidă, mai ales pentru mine, obişnuit aproape toată viaţa să dorm cu un ochi deschis. Mai era şi o infirmieră roşcovană care îmi tot punea mîna pe frunte, îmi aranja cearşaful şi zîmbea. Mai tîrziu apărea infirmiera şefă, cu mîinile pe burtă, care îşi arunca privirea spre mine.

— Injecţiile.

Vedeam salata, sucurile, ceva ce aducea a mentă, pe infirmiera mea roşcovană deschizînd uşa şi spunînd:

— Adu seringa, Betty.

După cîteva ore mă sculam iarăşi, mă duceam la baie şi începea chiar să mă distreze cînd trăgeam apa. Infirmiera-şefă, stînd pe coridor cu ochi de vultur şi cu mîinile pe burtă, mă întreba:

— Te simţi mai bine?

Apoi iarăşi eram trezit noaptea cu un gust de izmă în gură, cu umbra infirmierei mele desenîndu-se pe pereţii albi.

— Injecţiile.

Sau îl auzeam pe doctorul Lodge spunînd:

— Omule, aveai sistemul neurovegetativ într-un hal fără de hal, erai intoxicat de pilule, trebuie să terminăm cu ulcerul. Evident, o să terminăm cu ulcerul dacă ne ajuți. Ulcerele de natură nervoasă se vindecă cel mai greu. Omule, îți spun, acum arăți mai bine. Un regim riguros, însoțit de somnoterapie face parte dintr-un proces terapeutic rațional...

Odată infirmiera roșcovană și-a uitat pentru cîteva secunde mîna stîngă pe cearșaf lîngă gîtul meu. M-am făcut că nu pricep nimic. În clipa următoare zise:

— Injecția. Și m-a privit cu tandrețe în ochi.

Era iarăși noapte. Doctorul Lodge și infirmiera-șefă vorbeau la capătul patului meu. Infirmiera-șefă s-a uitat prin ușa deschisă și i-a spus cuiva de pe coridor:

— Fișa de tratament.

I s-a adus fișa de tratament. Medicul a aprins lumina de pe noptieră și a început să roadă brațul ochelarilor pe care îi ținea în mîna stîngă.

— Aproape că ne-am vindecat, zise. Omule, a mai rămas puțin.

— De cîte zile dorm? am întrebat.

— De opt zile, zise infirmiera-șefă.

— Dacă am văzut pe cineva care să aibă nevoie de o cură de somn, atunci să știi că erai dumneata, zise doctorul.

— Așa o fi.

Mă alimentam cu lapte, salate, în sfîrșit am văzut un biftec, iar la capătul celei de-a noua zile infirmiera roșcovană mă întrebă:

— Care este profesiunea dumneavoastră?

— Inadaptat.

— Eu credeam că hoț de inimi, zise rîzînd. Injecția.

Nu știu de ce m-au mutat într-o cameră de culoare crem. M-au transportat pe cînd dor-

meam, fără să-mi dau seama, cu patul meu pe role. Simțeam că iarăși încep să nască în mine forțe obscure. „Olga". Infirmiera roșcovană intră și mă întrebă:

— Te temeai să nu fug?

— Nu.

— Doctorul Lodge păstrează totdeauna aceleași infirmiere pe lîngă bolnavi. Asta înseamnă că trebuie să vă suport pînă la sfîrșit.

— M-am cam săturat de asta. Și mă simt foarte ușor. Nu sînt obișnuit să mă simt așa de ușor.

— N-ați spus că sînteți un inadaptat? Trebuie să vă adaptați.

— Așa o fi.

Am privit-o în ochi cîteva secunde pînă cînd a simțit nevoia să-i coboare în pămînt. Apoi zise:

— Radiografia.

M-am întors, pe cînd dormeam, în camera mea cu pereții albi. Doctorul Lodge mi-a luat pulsul și a zîmbit. A mușcat brațul ochelarilor și apoi zise:

— Încă cîteva zile și poți să pleci. Un om nou.

Ușa era deschisă, cineva a ieșit din toaletă și am auzit cum a tras apa. Doctorul Lodge făcu un semn cu mîna spre coridor și zise:

— Mai multe legume. Dați-i legume.

Se întoarse spre mine, se aplecă dintr-o dată și îmi ridică pleoapa ochiului stîng.

— Ochii spun multe, monologa în timp ce se uita. Ochi sănătoși, asta-i important, în ultimă instanță. Ochii sînt oglinda corpului.

Lăsă ochiul stîng și începu să se uite la ochiul drept.

— Excelent, zise. Apoi lăsă și ochiul drept.

Se duse pînă la capătul patului, se uită în fişa de tratament şi începu să se gîndească. Apoi zise fără să se uite la mine:

— Radiografia arată că ulcerul este aproape eliminat. Dar după ce vei pleca de aici trebuie să respecţi cu rigurozitate tratamentul pe care am să ţi-l indic. Trebuie să-l respecţi.

— Şi cînd voi pleca de aici?

— Omule, mai ai puţin, zise.

Plecă şi eu am rămas să mă uit la pereţii albi. Infirmiera mea roşcovană n-a întîrziat să intre.

— Bună, zise.

— În sfîrşit, cum te cheamă? — am întrebat-o.

— Madge, zise.

Cînd mi-a făcut injecţia şi-a pus mîna stîngă pe umărul meu, peste pijama, ca şi cum ar fi vrut să ia o aţă sau altceva. A fost un gest neaşteptat şi mi-am lăsat capul pe spate.

— Stai cuminte, îmi zise cu tandreţe în glas.

Au început să soseacă legumele în cantităţi mari, apoi încă nişte pilule mici şi rotunde de culoare verde. Infirmiera-şefă îmi zise cu aerul unei femei care îşi aminteşte că a uitat să pună o vază pe pervazul ferestrei:

— Pilulele astea verzi pe care le iei sînt pentru încheierea tratamentului.

— Bine, am zis.

A doua zi sau a treia, cînd prin geam se vedea căzînd o ploaie măruntă, doi bărbaţi mi-au împins patul pe coridor făcîndu-l, apoi, să alunece spre camera de culoare crem. Apoi intră Madge şi îmi zise:

— Scoate pijamaua. Radiografia.

Doctorul Lodge a apărut iarăşi, după ce am mai făcut un somn de vreo şase ore, însoţit de

încă un medic scund, zbîrcit, cu două pungi foarte pronunțate sub ochi și cu păr bogat și încărunțit. Începură să se uite în fișa mea de tratament, doctorul Lodge sugea brațul ochelarilor iar celălalt își clătina capul.

— Doctorul Grant, zise doctorul Lodge zîmbind.

— Îmi face plăcere, am zis adresîndu-mă doctorului Grant. Acesta a zîmbit, nu-și mai legăna capul și zise:

— Sper că vă simțiți bine.

— Foarte bine.

— Știți că sînteți aproape vindecat?

Am zis da făcînd un semn cu capul și amîndoi s-au dus. Cînd apăru Madge, îmi zise:

— Era doctorul Grant, directorul clinicii.

— Așa o fi, am zis. Trebuie să mă duc la toaletă.

Apoi multă vreme n-am mai văzut-o pe Madge. Doctorul Lodge mi-a făcut de două ori injecții și mi-a zîmbit tot de atîtea ori. Începeam să mă simt destul de bine pe dinăuntru. „Asta ar putea să fie ceea ce se numește bucuria de a trăi, băiete."

— Mîine, la ora unsprezece, vine pe aici un prieten de-al dumitale. Mi-a telefonat și i-am dat voie. Vei pleca de aici în cîteva zile.

Am zis că da făcînd un semn cu capul și am închis ochii. Cînd i-am deschis Madge era în fața mea.

— Radiografia? am întrebat.

— Injecția, zise.

Cred că m-a sărutat douăsprezece ore mai tîrziu deoarece a fugit din brațele mele răsuflînd grăbit și zicînd:

— Afară așteaptă un prieten de-al dumitale.

Johnny a intrat și mă privea în picioare cu un surîs obosit pe buze.

— Cum e, Peter?

— Sîntem aici, băiete.

Și-a tras un scaun, s-a așezat și a început să se uite la unghiile de la mîna stîngă.

— Charlie n-a avut nimic de-a face cu povestea aceea cu cei trei tipi. Ordinul a venit de sus.

— Am mai auzit undeva că ordinele vin de sus.

— Serios, Peter. La urma urmelor ce ai făcut atîtea zile ?

— L-am citit pe „Ulise" de Joyce.

— Ești nebun, Peter.

— Probabil că sînt. Doctorul Lodge știe mai bine. Sistemul neurovegetativ, zice. A mai zis că ochii sînt oglinda corpului.

— De ce te-ai băgat aici, Peter?

— Ca să mă odihnesc, să-mi tratez ulcerul și să nu mai fiu plictisit.

Johnny respiră adînc, își strînse nasul cu degetele de la mîna dreaptă și zise:

— Peter, ăia așteaptă să-ți îndeplinești contractul.

— Așa o fi.

— Charlie nu știe dacă ești supărat din cauza celor trei indivizi. Nici nu știe unde te afli. I-am promis Olgăi că n-o să spun nimic și nici n-am să spun. Totuși trebuie să le comunic ceva.

Cîteva secunde am tăcut amîndoi. Apoi am zis:

— Trebuie să ies de aici poimîine si am să mă gîndesc.

— Peter, zise Johnny vorbind rar, Cassino s-a întors.

Am zîmbit.

— Bine, dacă tot va trebui să lucrez, poate că o să am nevoie de Cassino.

— La asta mă gîndeam.

— Asta e.

Am tăcut amîndoi. Johnny se ridică, se duse pînă la fereastră, privi pe geam, afară, apoi se întoarse și zise:

— Arătați bine, Peter.

— Să lăsăm asta, fiule, acum o să plec de aici și parcă văd că iarăși se schimbă situația.

— Dă-mi un telefon cînd ieși de aici. Vin cu Cassino la tine acasă. Iar lui Charlie o să-i spun că ai să rezolvi problema foarte... repede.

— Asta e. Spune-i asta.

Johnny se îndreptă spre ușă.

— Arătați odihnit, Johnny, am zis.

— Vrei să vină Olga aici ?

— Nu. Ți-am spus că plec de aici poimîine.

Johnny ieși și intră Madge.

— Ei, inadaptabilule, hai să dormim!

— Noi doi?

— N-ar fi o pierdere de vreme dacă am dormi amîndoi?

Am alunecat pe pat, am simțit un sărut pe buze și o injecție în pulpă. Într-o dimineață de sîmbătă am luat ultima pilulă verde. Iar doctorul Lodge îmi zise:

— Omule, acum să fii cuminte. — Și mi-a băgat în mîna stîngă o rețetă iar în cea dreaptă nota de plată.

Era exact ora prînzului cînd a venit Madge să-mi zică:

— Taxiul este la poartă. Poți să-mi telefonezi aici, la clinică, în fiecare zi lucrătoare între șase și șapte.

Am pornit spre taxi cu impresia că lăsasem cincizeci de kilograme pe patul din clinică. Cincizeci de kilograme mai mult chinuri decît de carne.

Johnny l-a lăsat pe Cassino în camera mea de zi și s-a dus. Pudoarea sa admirabilă nu putea să reziste la întîlnirea a doi oameni despărțiți prin trădare.

— A trecut un an și jumătate, Cassino, și parcă a fost ieri, am zis ca să încep conversația.

Cassino zîmbi.

— „Califule", m-am gîndit mult la cele întîmplate.

— Te cred, am zis. Cum să nu te gîndești.

Am început să mă plimb prin cameră cu un Eluard, legat, sub braț.

— Tot timpul ăsta ai stat la Roma, „Califule"?

— Acolo, am zis.

— Eu mi-am petrecut vremea pe aici. zise cu o voce destul de joasă, aproape falsă. M-am întors la New York acum patru luni, după certurile acelea de la Sindicat.

— Ce certuri?

— Charlie a fost înlocuit, apoi s-a întors. Nu știi nimic?

— Ceva vag, am răspuns. Mi-a povestit Johnny. Sînt rufele murdare ale Sindicatului.

M-am așezat în fotoliu și am zis:

— Cassino, vei cîștiga cinci mii de dolari și îmi vei deschide drumul spre un om numit Big Shelley.

— Big Shelley, murmură cu fruntea încreţită. Numele parcă îmi spune ceva, dar...

S-a întrerupt, şi-a trecut mîna prin părul lucios şi a întrebat:

— E vorba de un contract?

— Da, am zis sculîndu-mă şi punîndu-l pe Eluard în raftul cu cărţi. Apoi m-am aşezat iarăşi. Da, e pentru Sindicat.

— Cum? Cassino rămăsese cu gura deschisă.

— Pentru Sindicat, am subliniat.

— Ai acceptat un contract al Sindicatului?

— Am acceptat.

Un timp Cassino stătu cu ochii în jos. Apoi zise:

— Să cred eu că toate astea s-au întîmplat din cauza mea...

— Cassino, fă-mi o favoare, i-am zis aproape afabil. Lasă-ţi fantasmele din conştiinţă. Lasă-l în pace pe Joe Filippo şi tot rahatul ăsta. Găseşte-l pe Big Shelley, vezi cum se ajunge la el, cine e şi toate celelalte. Are importanţă şi cine e. Mă cunoşti, Cassino, ştii că-mi place să ştiu pe cine ucid.

Cassino dădu din cap.

— O să ne ocupăm de asta, „Califule".

— Asta e.

— Mi-am păstrat reţeaua, zise căutînd parcă să se dezvinovăţească şi să se explice în acelaşi timp. — Herbie s-a retras, dar am păstrat contractele. Sindicatul ştie că o să lucrez cu tine?

— Nu. Dar asta nu interesează.

— O să rămîi legat de ei? întrebă Cassino cu o notă de neîncredere în glas.

— Nu. Fac asta ca să mă văd liber faţă de ei.

— Pricep.

— Nimic nu are atîta importanță ca legăturile dintre oameni, am zis. De a descoperi în alții ecoul din noi.

Cassino rîse.

— Mereu spui lucruri filozofice pe care nimeni nu le mai zice.

— Așa e.

Cassino și-a mai trecut o dată mîna prin părul lucios.

— Mă bucur că o să lucrez iarăși cu tine, „Califule".

N-am răspuns.

— Pari puțin întinerit.

— Și tu pari la fel.

— Bine, atunci am plecat, zise. Îți dau un telefon mai tîrziu.

După ce Cassino a plecat, mi-am băut cana cu lapte și m-am uitat peste rețeta pe care mi-o dăduse doctorul Lodge. „Trebuie să cumpăr rahatul ăsta. Corpul este barometrul spiritului".

Mi-am amintit de corp și mi-am amintit de Olga. Așa că peste o oră eram la ea. Am bătut la ușă și cînd mi-a deschis, i-am spus:

— N-am folosit cheia deoarece voiam să te duc în brațe de la ușă la pat.

— Asta sună a căsătorie, Maynard, îmi zise în ureche.

— E o căsătorie, am zis. — Ne căsătorim totdeauna de cîte ori vin la tine.

Am lăsat-o pe pat, am sărutat-o de mii de ori, i-am mîngîiat cu vîrful degetelor mătasea de pe spate, apoi i-am desfăcut cordonul și am rămas mulțumit cînd am auzit-o spunînd:

— Te iubesc, Maynard. Și-mi place să-ți simt dragostea.

— Așa.

— Te-ai făcut bine la clinică. Ești vesel. Bine, aproape vesel.

— Nu mai simt ulcerul.

— Te-ai însănătoșit? mă întrebă.

— Poate.

— Și acum?

— Ce, acum?

A tăcut cîteva minute. Apoi mă întrebă.

— Și noi doi?

— Femeile sînt posesive, Olga, sînt nerăbdătoare. Nu sînt în stare să trăiască minutul ce trece fără să se gîndească la minutul următor. Și se gîndesc mult la ele. Femeile nu știu să iubească, zicea Camus.

Privirea i s-a întristat.

— Maynard.

Era ceva ce amintea de adierea florilor în felul în care îmi spunea numele. Nimeni nu mi-l spunea cu un glas ce amintea de adierea florilor legănate de vînt.

— Acum am o treabă de făcut, am zis închinzînd ochii. — Apoi ne vom duce pe o plajă ca să ne bronzăm, să ne desenăm pașii pe nisip și să dormim goi cu fereastra deschisă. Iar după baie să-mi săruți buzele sărate de mare.

Olga mă strînse și mai tare.

— Apoi, am zis cu ochii închiși, tu ai să prăjești peștele pe care am să-l pescuiesc. Am să-l pescuiesc cu mîna, ca adevărații pescari, primitivii. Iar după aceea am să-ți fac o pălărie din solzi de pește. Solzi cu irizații albastre, roșii. Iar după aceea, la duș, o să cîntăm „Manon" în duet. Și ne vom plimba cu barca la miezul nopții ca să-ți văd profilul în lumina lunii convins că este mult mai important decît „Guernica" de Picasso. Chestii de oameni nebuni.

— N-o să facem nimic din astea, Maynard, zise Olga. Niciodată n-o să facem asta.

M-am întors acasă spre seară. Aduceam cu mine o nostalgie vagă. „Iarăși te cuprinde tristețea, sau ce-i cu tine, băiete? Lasă-te de astea."

Am intrat în noapte fluierînd agale.

Cassino s-a apucat de lucru cu o minuțiozitate neașteptată. Era activ ca întotdeauna, lucra cu aceeași rezistență și resemnare neobosită, dar acum mi se părea mai organizat, avea aerul unui om care vrea să-și reînceapă viața după tipare sigure și bine definite. Mi-a telefonat de două ori, mi-a spus cîteva chestii de importanță minoră, apoi mi-a lăsat în casă o informare procurată de Edwin Brett, unul din marii rechini subterani ai orașului, care lucra, de asemenea, în stil organizat.

Iată ce spunea informarea:

„Anthony Shelley, cunoscut ca Big Shelley, e o figură relativ cunoscută începînd din anul 1948, cînd a intrat în legături cu proprietarii de plantații din sudul țării făcînd stocuri de diferite produse pentru orașe și manevrînd mîna de lucru foarte ieftină. Din punct de vedere politic este conservator, de un conservatorism moderat, așa că a ajuns să fie considerat în unele cercuri că ar avea o atitudine în favoarea negrilor. O perioadă a dispărut de pe firmament, apoi s-a întors în primele rînduri în diferite organizații care se ocupau de pariuri la cursele de cai, mașini agricole, produse chimice, stupefiante. Numele său apare în frauda comisă de o societate din Memphis, despre care mai tîrziu s-a știut foarte puțin,

ceva legat de „protecția și apărarea drepturilor salariaților" sau așa ceva, foarte vag. Chestiunea a fost trecută repede sub tăcere; s-a vorbit de legături politice importante, în afară de acțiunea unui avocat numit Ron Porter. A mai fost o problemă de partaj, adusă în fața tribunalului de fratele său, Roger Shelley, care a pierdut procesul. A făcut multe călătorii neașteptate în Europa, numele său apare pe firma unei fabrici de material de război, face exporturi de bumbac (se presupune că și-a păstrat legăturile cu sudul), apoi iarăși tăcere, de parcă cineva ar fi șters totul cu buretele. Numele său reapare fiind citat în legătură cu o mare rețea de contrabandă în zona Filadelfia, dar se pare că nu s-a putut proba nimic. În 1957 autoritățile americane (sau cineva în numele lor) au cerut informații din partea autorităților italiene în legătură cu un oarecare Albert Simms, cetățean american care făcea multe călătorii la Roma. Nu se cunosc rezultatele acestui demers. S-a căsătorit cu Mildred Bruce la Salt Lake, dar s-a despărțit după trei ani. Mildred Bruce apărea din cînd în cînd, ca ecou al societăților mondene, în jurnalele de duminică fiindcă aparținea unui anumit tip din înalta societate decadentă americană. Au trăit o vreme în Europa. Au fost în Suedia și se vorbea de relații cu familia Peters, un nume cunoscut al marii finanțe suedeze. Apoi, dintr-o dată, numele lui Anthony Shelley apare legat de o serie de afaceri, eliminînd puteri, creînd altele, influențînd Bursa. Acuzat de proxenetism la Seattle, cîștigă procesul în fața tribunalului. Numele său mai apare în legătură cu un spital ce urma să se construiască la Detroit, care, însă, nu s-a construit niciodată. Se gîndea să

construiască un cartier pentru muncitori la marginea New York-ului, dar lucrarea a fost oprită din cauze puțin cunoscute. A avut o legătură trecătoare cu cîntăreața Eilleen Sandor. În intimitate se comportă moderat, este un individ de birou cu o viziune largă și cu procese nu prea clare. Trebuie să aibă vreo șaizeci de ani, este un om bolnav și detestă publicitatea."

Am mototolit partea de sus pe care scria „Confidențial" mi-am zis că bătrînul Edwin Brett a făcut ceea ce artiștii spun, în materie de pictură, un tablou de familie. Omul era pe perete, dar nu era nimeni acolo. „Partea proastă a informărilor, mi-am zis, este că se face un grafic al vieții unui individ de sus pînă jos, cu un aer ce pare precis și dogmatic, dar din care aflăm mult mai puțin decît știam înainte. În sfîrșit, informarea nu e proastă, dar e o simplă informare. Și o pată difuză se așează peste toate."

La urma urmelor, ce voiam? Poate că nu doream nimic sau poate că voiam să mă conving că Big Shelley poate să moară și că în privința asta nu greșeam cu nimic. Aveam nevoie de o justificare ca să avansez. Voiam să așez amortizorul la „Beretta" cu ideea că puteam să fac ceea ce trebuia fiindcă așa s-a hotărît. Poate că era singura manieră de a accepta supunerea mea față de Sindicat. Îl ucideam pe Big Shelley nu pentru că Sindicatul mi-a ordonat ci numai pentru că vorbea justiția scuipînd prin gura amortizorului. Dar vocea mea lăuntrică nu mă lăsa să mă înșel. „Scorneli, băiete, numai ca să te poți uita în oglindă și să nu-ți fie rușine."

I-am telefonat lui Cassino și i-am cerut să vină acasă la mine. A sosit peste o oră cu un elan ce-i arăta oboseala.

— Ai citit informarea, „Califule"?

— Am citit-o. Dar nu te neliniști. Brett, la urma urmelor, este un fel de Louella Parsons, doar că de sex masculin.

— Cum?

— Vreau să spun că informarea este precisă, dar nu prezintă importanță. I-ar putea interesa doar pe cei de la secția de anunțuri mortuare cînd Big Shelley o să moară.

Cassino a făcut un semn cu capul puțin dezamăgit.

— Nu ți-a fost de nici un folos?

— Aproape deloc, am zis.

— Ce vrei să fac acum?

— Nu știu.

S-a lăsat o tăcere foarte grea și simțeam că Cassino era gata să sară și pe fereastră numai ca să mă mulțumească. Am încercat să-i explic:

— Cassino, aici e vorba de o chestiune pur personală. Poate că treaba asta nu este bine condusă. În cazul lui Big Shelley nu este voința mea. Este voința Sindicatului. Și asta e prea puțin. Aș vrea să găsesc motive ca să acționez din voință proprie.

Cassino tăcea și eu am continuat:

— În rest, mi se pare că prea puțin se poate face în privința asta. Am de pe acum impresia că încerc să inventez lucruri care să justifice ceea ce n-are justificare. Adevărul este că uciderea lui Big Shelley este unul dintre cele mai mari sacrificii din viața mea. Mă înțelegi?

— Mai mult sau mai puțin.

— Asta e.

Iarăși s-a lăsat tăcerea, apoi Cassino mă întrebă:

— Bine, și eu ce fac acum?

— Aș vrea să vorbești cu fratele lui. Ce impresie are despre el. Vreau să cunosc omul pe toate fețele, pricepi? Fratele său a pierdut un proces cu el, poate că zice ceva ce să mă ajute. Cassino, îmi vine foarte greu să-ți explic.

— Gata, „Califule", vorbesc cu fratele său.

— Roger Shelley. Se pare că trăiește la Palm Beach.

— Numai atît?

— Da, poți să-mi deschizi drumul ca să rezolv problema. Unde își petrece timpul și la ce ore. Poate că într-o zi mă scol hotărît să termin odată cu treaba asta.

Cassino se ridică, dădu să plece, apoi, dintr-o dată, se întoarse spre mine ca și cum ar fi uitat să-mi spună ceva.

— „Califule."

— Da.

— Uneori mă întreb de ce duci viața asta. Nu ești ca ceilalți.

— Din răzbunare. Am vrut să mă fac paznic de muzeu, dar nu m-au primit fiindcă eram prea tînăr.

Cassino zîmbi și se duse spre ușă.

— Acum parcă și mie îmi pare rău că trebuie să-l ucizi pe Big Shelley.

— Gînduri de asasin milos, Cassino.

Rîse cu superioritate.

— Semeni tot mai mult cu Shakespeare.

Și ieși. „Semeni tot mai mult cu Shakespeare". Ce știe măgarul ăsta de Shakespeare?

În timp ce Cassino se îngrijea de viața sa, care era, de fapt, a mea, Charlie Di Luca a poruncit să fiu chemat. Ne-am întîlnit peste cîteva zile, într-o după-amiază, în casa lui Johnny. Cînd am sosit, Charlie ședea trîntit cu tot corpul său gras într-un fotoliu pufăind dintr-o țigară de foi. Johnny mi-a făcut semn să mă așez în alt fotoliu și a rămas în picioare sprijinit de birou.

— Cînd rezolvi problema, Maynard? — mi-a trîntit-o Charlie fără nici un fel de introducere.

— Poate zilele astea, am zis fără să-l privesc.

— Trebuie să-ți spun, Maynard, că e un caz urgent.

— Am priceput. Au apărut și trei indivizi ca să-mi amintească. A fost un praznic.

— Unul din motivele pentru care am vrut să vorbesc personal cu tine, zise repede Charlie, era și ăsta. N-am avut nimic de a face cu asta. Cineva i-a trimis la tine fără să-mi spună nimic. Lucrez ca și tine pentru Sindicat. Faptul că mi se zice „boss" e un fel de a vorbi.

— Eu nu lucrez pentru Sindicat, am răspuns închizînd ochii și punîndu-mi mîna la ceafă. Am acceptat să fac o treabă extra pentru Sindicat ca unică formă de a rămîne așa cum am fost pînă acum, adică în afara cluburilor. E limpede că o voi face, chiar dacă este împotriva

voinţei mele. Dar găsesc că este inutil, chiar dăunător, să mi se trimită profesionişti ai pumnului. Misiunea acestor indivizi nu mai e de actualitate.

Charlie scutură ţigara în scrumiera de pe braţul fotoliului şi respiră profund privindu-l pe Johnny. Acesta zîmbi şi îmi aruncă o privire.

— Maynard, zise Charlie ca un copil care nu vrea să meargă la şcoală, este un caz urgent şi de aceea l-am trimis pe Johnny Arteleso să-ţi spună să rezolvi chestiunea într-o săptămînă. Presimţeam să o să se întîmple ceva dacă nu te grăbeai. În rest, ai acolo douăzeci de mii de dolari şi ar fi bine...

— Dacă dumneata nu pricepi că o fac împotriva voinţei mele, l-am întrerupt, atunci niciodată n-o să ajungem la un rezultat. Eu sînt, Charlie, după cum şoptiţi între voi, un tip deosebit. M-a costat mult, ca să zic da, dar am înţeles că nu există o altă formă de a rămîne la New York şi de a lucra. Cum zicea Johnny, e un fel de taxă. Eu i-aş zice mai curînd şantaj. Dar asta-i pentru ultima oară.

— Exagerezi, Maynard.

— Adevărul este, am continuat cu ochii întredeschişi, ca şi cum nu l-aş fi auzit vorbind, că am nevoie să mă pregătesc psihologic ca să execut un contract care îmi întoarce maţele pe dos. În tot cazul deja i-am cerut informaţii lui Johnny cu privire la Big Shelley deoarece se pare că e un tip la care se ajunge greu. Pe de altă parte l-am chemat pe Cassino ca să-mi deschidă drumul. Evident, a fost o perioadă în care m-am detaşat de problemă şi i-am citit pe clasici şi pe moderni, una din metodele mele de a învinge orele, după cum şi dumneata obişnuieşti, de exemplu, să fumezi

țigări de foi și să mănînci languste, dacă, într-adevăr, ți-or fi plăcînd. Concluzia care se poate trage este următoarea: o să vă fac treaba cît mai repede posibil, voi încasa cele douăzeci de mii de dolari și nici măcar n-o să mă simt onorat că ați avut nevoie de mine pentru asta, deoarece eu sînt cel mai bun. Elogiile voastre le dau la o parte cu vîrful degetelor și nici nu le aud cînd cad deoarece nu fac nici un zgomot. Elogiile voastre n-au nici o valoare. În afară de asta voi vreți ca Sindicatul să rămînă deoparte, deoarece știți că, dacă n-aș reuși, aș putea să compromit un client. Sînt tipul deosebit, v-ați gîndit voi, parcă făcut pentru așa ceva. Și că trebuie s-o fac, deoarece altfel n-aș mai putea face nimic niciodată. Și am s-o fac, Charlie. Asta-i totul.

Johnny dădu ocol biroului și se așeză pe scaun în partea cealaltă. Charlie, care stătea cu ochii în pămînt în timp ce vorbeam, surîse arătîndu-și dintele de aur și zise:

— Mă interesează să știu cînd rezolvi problema.

— Data și ora sînt greu de spus, am murmurat. În curînd. Aștept informații de la Cassino. În afară de cazul în care poți să-mi spui ceva să mă ajute.

— Nu știu nimic și nici nu vreau să știu, zise agitîndu-și mîna cu țigara. Dumneata trebuie să rezolvi problema, să-ți aranjezi lucrurile cum poți și cît mai repede. Sindicatul nu vrea nici măcar să audă. Sindicatul vrea să vadă treaba terminată.

Am zîmbit.

— Așa e.

— N-ai pierde nimic, Maynard, dacă ai fi puțin mai cooperant. Sindicatul îți tolerează lucruri pe care nu le tolerează nimănui. Dacă

într-o zi unul dintre șefii mari își pierde capul, ai să te trezești mort.

— Am insomnii, Charlie, am zis. Și chiar cînd dorm, am un somn foarte ușor.

Clătină din cap și zise parcă pentru sine.

— Ești curajos, dar și inconștient.

— Așa e.

— N-ai să termini bine. Dar e treaba ta.

— Evident.

— Nu mă interesează decît să văd cazul rezolvat. Nu vreau să mai fiu chemat la telefon și să aud lucruri neplăcute din cauza ta.

— Nu mai răspunde la telefon.

S-a creat un moment de tensiune și Johnny zise:

— Calm, Peter.

— Charlie, am zis sculîndu-mă, găsesc că ar fi mai bine să terminăm recreația și să ne întoarcem în clasă. Spune-le celor care îți telefonează că voi lucra cît pot de repede. Și dacă încep să mă împingă de la spate, o să iasă un mare rahat.

— Fă cum știi, zise. Contactează-l pe Johnny Arteleso, la nevoie, dar nu băga Sindicatul în asta.

— E limpede.

— La revedere.

Mi-a zis la revedere ca și cum ar fi vrut să spună: n-o să mai trăiești mult.

Telefonul meu a sunat pe la mijlocul săptămînii următoare, la căderea nopții. Petrecusem o seară plăcută văzînd cîteva filme „mute" cu Chaplin la un cinema care prezenta reluări. Am pus mîna pe receptor:

— Alo?

— „Califule", am mormane de informații, zise Cassino.

— Atunci vino repede la mine.

Peste un sfert de oră Cassino era la mine. Era îmbrăcat neglijent, nebărbierit, cu cravata într-o parte și gulerul desfăcut. Avea ceva din Frederic March în filmul „Moartea unui comis-voiajor".

— Încă n-am nimic de la Palm Beach, îmi zise trecîndu-și mîna prin părul lucios. Încă n-am ajuns acolo. Dar am obținut cîteva lucruri foarte importante.

M-am ridicat, i-am turnat un whisky și i-am pus paharul în mînă. Cassino începu să vorbească:

— Deocamdată Big Shelley n-are un domiciliu fix. Cînd este aici, în New York, cînd la vila lui de la țară, prin împrejurimi, cînd se plimbă cu yachtul său. În afară de asta nimeni nu poate să ajungă la el decît trecînd printr-o mulțime de site. După cum se vede, este băgat într-o mulțime de afaceri, vreo duăzeci sau treizeci, toate importante, în care este repre-

zentat de o mulțime de oameni, unii aici, alții dincolo. Se pare că este o organizare perfectă, deoarece la el ajung numai lucrurile aranjate și realmente importante. Periodic face o cură de ape minerale, din cauza ficatului. Asta îi ia cam două luni pe an.

— Chestia cu cura de ape minerale mă interesează, am zis.

— Știu la ce te gîndești, dar problema nu e ușoară. Folosește diferite stațiuni în cursul anului, n-are un loc unde-și face tratamentul. A fost de cîteva ori și în Europa. Dar asta, bineînțeles, se află după aceea. La timpul respectiv știu numai oamenii săi de încredere. Deocamdată are un grup în garda personală, oameni profesioniși, care îl apără de probleme, iar alții îl apără de sîcîiala afacerilor.

Am observat că omul folosește mult cuvîntul „deocamdată". Descoperise cuvîntul acesta și se părea că îi face plăcere.

— E un tip plin de bani, cu mare putere și cu mulți dușmani, accentuă Cassino cu o anumită gravitate. — Nu vreau să te necăjesc, dar Sindicatul ți-a aranjat un contract de mîna întîi. O chestiune foarte serioasă.

— Așa se vede.

— Cînd o să cadă Big Shelley, o să facă mult zgomot, continuă Cassino. Și după aceea pot urma o mulțime de lucruri.

— Vrei să zici, Cassino, am zis strîngîndu-mi mîinile, că Sindicatul a creat o situație care îi convine de două ori: să scape de Big Shelley din motive pe care numai ei le știu și să scape de mine din motive pe care le știm noi. Este o ipoteză, Cassino. Chiar foarte probabilă. Doar nu Sindicatul a inventat povestea cu doi iepuri omorîți dintr-o singură împușcătură.

Cassino dădu ușor din umeri.

— În sfîrșit, n-am vrut să zic chiar asta.

— Bine, și eu găsesc că nu e cazul să mergem atît de departe, am zis. Știu și ei că nu sînt un naiv. Știu și ei, că, dacă aș avea cea mai mică suspiciune în privința asta, s-ar îneca cu un os de pește în gît. Cred, însă, altceva: m-au ales pe mine fiindcă este un contract care cere precizie și riscuri. Iar dacă o să fiu înghesuit, n-o să verse ei lacrimi cînd o să-mi audă clopotele. Îmbină utilul cu plăcutul. În cazul acesta utilul, în primul rînd este Big Shelley. E mult mai important decît mine. Și ei știu că pricep și eu asta. O să vedem.

Cassino termină de băut whisky-ul și zise:

— Bine, avem cîteva piste posibile ca să ajungem la Big Shelley. Nu mă refer la schițe de case ca să intri pe furiș, asta n-ar da rezultate. Ar trebui să omori o armată ca să ajungi acolo. Ideea mea este să intrăm în contact cu cineva foarte apropiat ca să-i descoperim obiceiurile care ne pot fi utile. Un punct de observație.

— Pricep, Cassino, am zis cu un aer gînditor.

— De pildă că omul nostru merge în fiecare joi la nouă și jumătate de dimineață la colțul Străzii Cincizeci cu Strada Nouă ca să cumpere un trandafir alb pe care să și-l pună la reverul de la haină.

— Cam așa ceva, zise Cassino arătîndu-și degetul. Ceva ce numai un intim știe și pe care nimeni nu-l observă.

— Așa e, am răspuns. Avem nevoie de un om apropiat.

— Dacă omul acesta ne-ar spune, nu-ți rămîne decît să aștepți prilejul.

Cîteva momente am tăcut. Apoi l-am întrebat:

— Și cum stăm cu apropiații aceștia?

— Avem cîte ceva, zise. Deocamdată putem să încercăm ceva cu Eilleen Sandor. Este în turneu cu o trupă de operă prin țară. Nu mai e o figură de mîna întîi. A fost. Nici nu mai e amanta lui Big Shelley, a fost.

— Vezi informarea lui Edwin Brett, mi-am zis.

— Poftim?

— Nimic. Continuă.

— Bine. Ea trebuie să sosească în cîteva zile. Turneul este pe sfîrșite. Poate că nu e contactul ideal deoarece povestea cu Big Shelley a fost acum mai bine de un an. A trecut multă vreme, pricepi?

— Evident.

— Așadar, continuă Cassino vorbind ca și cum și-ar căuta cuvintele, poate că ar trebui să atacăm din altă parte, să mergem pe un drum mai sigur. Există un oarecare Jerry Jardine, care îl reprezintă în două sau trei companii. Este un individ legat de senatori și de politicieni, foarte apropiat de Big Shelley. Dintre cei care își petrec week-end-ul pe yachtul lui, mă înțelegi?

— Evident.

— Jardine ăsta e considerat un individ foarte șmecher. E tipul omului inteligent și dinamic. Are deja o anumită putere, putere pe care i-a pus-o în mîini Big Shelley.

— Și altceva?

— Mai avem încă o figură, unul numit Sonny Sunflower. Bine, i se spune Sunflower fiindcă are o înfățișare muieratică, dar niciodată nu-i spun în față. I se spune Sonny. Atîta și nimic mai mult. Conduce o casă de jocuri de noroc, mai mult sau mai puțin clandestină, în spatele unui bar. Barul se numește Lilac Rain.

— Sonny i-o fi dat numele barului, trebuie să-l văd, am zis. Dar a fost un anumit lirism în alegerea numelui. Pare un titlu din poemele lui Breton.

— Nu știu, dar denumirea asta e tot atît de muieratică ca și el, într-adevăr, continuă Cassino netulburat ignorînd referirea mea la Breton. Deocamdată am aflat că la jocuri poate intra oricine care are o țidulă liliachie. E un fel de parolă. Sonny domină, în special partea clandestină și vine din cînd în cînd zîmbind clienților de la bar. E un gen de lacheu al lui Big Shelley. Se pare că îl venerează dar bănuiesc că nu într-atîta pe cît lasă să se creadă. Big Shelley nu e omul care să umble după așa ceva.

Am tăcut cîteva clipe și Cassino zise:

— Aș mai bea un whisky.

— Asta deocamdată?

— Poftim?

— Nu-i nimic.

M-am ridicat, i-am mai pus un whisky și el a continuat:

— În sfîrșit, îl avem pe Ron Porter, un fel de centralizator al avocaților lui Big Shelley. Om cu experiență, mare specialist în legi.

— Am mai auzit de el.

— E foarte cunoscut, accentuă Cassino. Dar și ăsta e foarte mare. E destul de greu să ajungi la el. Este totdeauna acolo unde Big Shelley are nevoie de el, dar asta numai Big Shelley o știe.

— Este intimul intimilor, am zis.

— Așa se pare, zise Cassino clătinînd din cap. Este genul oamenilor-umbră, foarte greu de prins. Scapă de toți. Îl cunosc pe unul care l-a auzit vorbind. Zice „bună zîua" sau „bună seara" și nimic mai mult. Dispare ca fumul.

— Un om rar, superior, de o utilitate inestimabilă, am zis.

— Crezi?

M-am înclinat puțin în față:

— Ron Porter ar fi fost ușa la care aș fi vrut să bat, dacă aș fi putut. Dar n-aș vrea să-l provoc sau să încerc să cumpăr un om de calibrul acesta. S-ar putea termina cu sînge sau și mai rău.

Cassino mă privi cu niște ochi nedumeriți, apoi murmură:

— Bine, dacă am pune mîna pe el și l-am sili să vorbească...

— Metodele acestea nu sînt pentru oameni ca Porter. L-am putea folosi pe Porter doar la disperare. Avem variante mai ușoare.

— Atunci, ce zici?

— Zic să-mi faci rost de o țidulă liliachie, poate că joc și eu o partidă oarecare.

Cassino zîmbi:

— Sonny?

— În cazul acesta mai mult Sunflower decît Sonny, am răspuns și eu zîmbind. O să îmbrac și eu o cămașă bleu-marine și îmi pun o cravată albă. Și o să-i fac cu ochiul lui Sonny. Numai că trebuie să știu dacă e din categoria acelora care își pierd capul cu primul om care face cu ochiul.

Cassino începu să rîdă:

— Este din categoria asta. Uite, ca să ai cu ce să începi discuția, poți să-i vorbești de Ray Mendoza, ultima sa pasiune, un argentinian care a fost arestat pe cînd dansa tangouri cu un băiat de aceeași speță din Kentucky. Sonny a suferit mult și încă nu s-a refăcut. Nu fiindcă Mendoza a fost arestat ci pentru că l-a trădat. Dar l-ar ierta dacă s-ar întoarce, deoarece îl plăcea foarte mult.

— Probleme de inimă, am zis.

Ne-a pufnit rîsul. Apoi, brusc, am redevenit serioşi şi Cassino zise:

— Bine, se pare că ai găsit drumul ce duce la Big Shelley.

— Da, s-ar putea să fie, am zis. Achile şi călcîiul său. Ai lucrat bine, Cassino.

Am tăcut amîndoi cîteva secunde.

— Ar fi bine să termini cît mai repede cu asta, „Califule".

— Nu te mai enerva, Cassino.

— E în regulă. Am să încerc să-ţi aduc mîine ţidula liliachie.

— Foarte bine.

ZECE

Cu ţidula liliachie în mînă, îmbrăcat cu o cămaşă bleu-marine, cu cravată albă, pantofi maro cu alb, un inel cu cap de şarpe pe degetul cel mic şi cu o serie de informaţii suplimentare furnizate de Cassino am intrat la Lilac Rain şi m-am aşezat la bar. M-am privit în oglinda din faţă şi am zîmbit în sinea mea. Barmanul aproape că nici nu s-a uitat la mine.

— Un whisky, am zis.

În timp ce cercetam barul prin oglindă a venit şi whisky-ul. Prin colţuri era multă întunecime. Pe acolo se mişcau umbre, fantasme de viciu sau de singurătate, făcînd să se audă clinchetul cuburilor de gheaţă din pahare şi aprinzîndu-şi ţigările. Am văzut vreo trei sau patru perechi măcinîndu-şi timpul, un munte de om aplecat peste o femeie, care părea că nici nu-l ascultă cu capul întors în altă parte. La lumină, deşi şi asta foarte discretă, un bărbat cu ochelari bătea uşor darabana cu degeţele pe masă. Cineva în spatele meu a rîs, dar rîsul a murit de cum s-a născut, foarte repede. O voce zise: „Mai bine s-o văd moartă." Nu-l cunoşteam şi nici nu-l vedeam pe cel care vorbise, dar după tonul vocii am înţeles că niciodată n-ar fi dorit s-o vadă moartă.

La bar erau cîţiva oameni. O femeie brunetă, îmbrăcată în negru, fără decolteuri, cu

mîneci lungi, care stătea aproape întoarsă spre mine, în partea unde barul cotea. Semăna cu Juliette Greco, cu vreo opt sau zece kilograme în plus distribuite pe tot corpul. Mai era un bărbat uscățiv, de vreo cincizeci de ani, care ședea la vreo doi metri de ea și își lua din cînd în cînd ochii de la băutura din fața sa ca s-o fixeze lung pe femeia în negru, ca și cum nu s-ar fi putut hotărî dacă s-o invite la pat sau să-și consume băutura. Mai era un individ încă tînăr cu părul foarte ondulat și cămașă trandafirie, cu nas turtit și mîini butucănoase. Un lănțișor îi lucea pe mîna dreaptă cînd ducea halba de bere la gură. Iar lîngă mine era o femeie mică de statură și cu nări fremătătoare ce părea că-l spionează pe individul de cincizeci de ani prin oglindă zîmbindu-i vag femeii în negru. Apăsa o tăcere încărcată de păcat, a cărnii ce tînjea după carne și a cărnii ce aștepta bani.

Eram îmbrăcat și mă comportam în ton cu ambianța generală. Știam că crema acestei faune se afla de partea cealaltă a ușii din colțul stîng al barului, ascunse în întuneric. Acolo era Sonny urmărind mesele de joc. Dar ușa aceea nu se deschidea niciodată. Și eu știam asta.

Mi-am băut paharul de whisky și mi-am amintit de ulcer cum îți aduci aminte de o rudă îndepărtată. „Mai devreme sau mai tîrziu tot se va întoarce. Ca femeile care au un bărbat în cap". Am lăsat banii pe tejghea și m-am dus spre toaletă. Înainte de a intra în toaletă, am împins ușa din stînga, am coborît trei trepte de lemn și am pornit pe un coridor lung cam de zece metri. La capătul coridorului era o ușă. Am bătut cu vîrful degetelor. S-a

deschis o vizetă. Am întins mîna cu ţidula liliachie şi am zis:

— Remo.

Remo nu era o parolă sau vreun cod. Era unul dintre oamenii cu braţ de aur şi cu inel verde care îi aduceau pe iniţiaţi în sălile de joc primind un procent din cîştig. Ziua îl chema Strauss, ca pe cel cu valsurile şi nu ţi-ar fi spart o farfurie, putea să treacă drept un funcţionar inofensiv dintr-un birou oarecare. Noaptea, însă, ieşea din mormînt ca vampirii şi aţîţa pasiunile pentru postavul verde. Îţi băga inelul în ochi numai cînd era vorba de ceva gras, cum ar fi petrolul din Texas sau aşa ceva. Era Remo numai pentru oameni foarte apropiaţi, angajaţi temeinic în reţea. Cassino mi-a zis, cu un aer trist, că plătise două sute de dolari pentru informaţie.

Am aşteptat vreo două minute şi uşa s-a deschis. Un individ înalt şi puternic cu cămaşa desfăcută şi sprîncene încruntate s-a uitat la mine ca la un pui de găină. Un client de clasa a treia, s-o fi gîndit. S-o fi gîndit şi că Remo ar trebui să-şi aleagă mai bine clienţii. Bine, el n-avea de unde să ştie că ideea mea şi cravata albă îl vizau pe Sonny Sunflower.

Am stat vreo jumătate de oră la o masă, am pierdut cîteva zeci de dolari căutînd tot timpul cu privirea un bărbat blond şi zvelt, cu faţa trandafirie şi buze fine. Acesta era portretul lui Sonny, însă eu nu-l vedeam. Imediat ce m-am aşezat la masă, partenerul meu din stînga îmi zise:

— Ochelarii.

— Poftim?

— Ochelarii.

— Nu-i vînd, am zis.

— Arată-i, mi-a zis surîzînd uşor.

I-am dat ochelarii, s-a uitat la ei în lumină și mi i-a dat înapoi zicînd:

— E în regulă. Dar știi că trebuie să ai grijă cu poveștile astea cu ochelarii.

— Așa e, am răspuns.

Voia să spună că puteam să folosesc ochelari de șarlatan. Mi-am pus ochelarii și am jucat prost. De fapt nici nu venisem să joc, ci să-l caut pe Sonny. După vreo patruzeci de minute de joc și șaizeci de dolari pierduți, a apărut și Sonny. Eram atent la joc cînd l-am văzut apropiindu-se de masa mea. Era îmbrăcat într-un costum crem și dedesubt se vedea dunga măslinie a vestei. A stat cîteva minute privind jocul și urmărindu-mă discret deoarece eram acolo singura figură nouă. Pînă cînd mi-am scos ochelarii, mi-am șters lentilele și l-am privit. Am zîmbit, mi-am lins buzele cu limba și mi-am pus ochelarii. Sonny s-a îndepărtat încet oprindu-se ici și colo, la mesele luminate. După vreo zece minute s-a întors și s-a oprit în spatele meu. Apoi, brusc, a dat ocolul mesei și privirile noastre s-au întîlnit. Și-a luat ochii de la mine și s-a dus.

Cu șaizeci și patru de dolari pierduți într-o oră de joc m-am ridicat și m-am îndreptat încet spre ușă. Nici nu m-am uitat înapoi. Gigantul cu sprîncene încruntate nu mai era acolo. Un individ scund și adus de spate, cu pete albe pe pielea neagră, sau invers, mi-a deschis ușa privindu-mă pe furiș. Am ieșit, am parcurs tot drumul în sens invers și am pășit pe trotuar privind în jos și în sus ca unul care nu știe încotro s-o apuce. Mă simțeam urmărit așa cum sînt urmăriți agenții secreți din romanele lui Le Carré sau Deighton, care știu că li se urmărește pînă și ultima respirație. Mergeam încet cu mîinile băgate în

buzunarele pantalonilor. La un moment dat m-am uitat înapoi. La o distanță destul de rezonabilă am zărit costumul de culoare deschisă pe care așteptam să-l văd. Numai după vreo zece minute, cînd m-am oprit în fața unei vitrine pline de pantofi, l-am auzit pe Sonny.

— Sînt drăguți pantofii aceia maro, zise.

Era o remarcă stupidă, dar Sonny a făcut-o conștient de faptul că stupiditatea unei remarci nu are nici o importanță. M-am simțit învăluit într-o atmosferă care îmi provoca o ușoară greață, amestecată cu dezgustul pentru această situație, de parcă aș fi mirosit ceea ce urma să se întîmple și mi-ar fi intrat în nări mirosul de putred și dulce. Sonny nu mirosea a parfum ci a ceva greu de definit, moale și dulceag, lăptos. Evident, era o chestiune psihologică, ca și cum cineva m-ar fi acostat pe neașteptate și mi-ar fi vîrît sub nas o carte de erotism exotic fără să mă întrebe dacă îmi place. Ca și cum Tennessee Williams m-ar fi împins în „Dintr-o dată în vara trecută".

— Cred că sînt comozi, pantofii, am zis.

N-a fost un început strălucit. Dar a fost un început.

Nu-mi dau prea bine seama cum s-a întîmplat. Nu știu dacă gîndurile i-au dospit încet în cap sau a avut o revelație fulgerătoare. Nici acum nu știu dacă tot ce a făcut, a fost premeditat. Știu doar că evenimentele s-au precipitat și că am fost iremediabil depășit de ele.

Ne aflam în apartamentul lui, într-o cameră arătoasă dar de un prost gust ostentativ. Tablouri abstracte pe pereți, trei ferestre mari ce dădeau spre o terasă, cărți și reviste aruncate pe sofale și scaune de culoarea mierii.

Dezordinea era vădită, o dezordine din care rezulta, implicit, un comportament nevrotic amestecat cu o mare dorință de a se refugia în claustrare, în toate felurile de claustrare. Se vedea dorința de a trăi cum dă Domnul, o curiozitate evident morbidă, un ritm accelerat și spațiul necesar pentru realizarea acestui ritm. Sonny era neliniștit și se comporta artificial, vădea înclinații spre lucruri rare sau misterioase, deși n-ar fi fost în stare să le simtă savoarea pînă la capăt. Cărțile și revistele tratau probleme de spiritism și forțe oculte, conțineau povestiri din expediții și călătorii. Pe pereți, acoperind spațiul alb dintre tablouri, erau amulete mărunte din fetru sau lemn. Un idol negru înalt de doi metri, cu șase mîini încrucișate deasupra ochilor și un pumnal vîrît în buric, cu tăișul cam de o palmă, din argint, lucea în partea dreaptă a peretelui, spre cămin, scos în afară și părea primitiv, halucinant și pornografic. Lîngă cămin erau pietre de toate mărimile și de toate culorile, de un prost gust țipător. Sonny era un alchimist infantil din New York care căuta cu disperare să fabrice aurul liniștii într-un univers de vrăjitorie vădit șocant. M-a fascinat o sferă de cristal de mărimea unui pumn așezată pe o măsuță din mijlocul camerei. Sfera iradia o lumină verzuie, fără vreo sursă de lumină din interior, care cînd se ascundea, cînd apărea, era mereu în mișcare și imposibil de fixat. O lumină foarte slabă, cu licăriri extrem de rapide, ce putea să pară un pressepapier al unui mare vizionar. Un fel de lumină pe care toți oamenii o caută în viață: lumina ce fuge.

La asta m-am gîndit în momentul în care mi-am luat ochii de la sferă îndreptîndu-i

spre fața lui Sonny. Am simțit pe pielea mea cum i se zbat pleoapele. Să fi văzut la mine ceva ce m-a denunțat? În puținele cuvinte pe care le-am schimbat, am fost destul de precaut, fără exagerări. Cînd i-am văzut pleoapele bătînd mă simțeam în largul meu. N-am mai avut nici măcar timpul să încep jocul de întrebări și răspunsuri pe care-l pregătisem. Mi-am schimbat repede planul. M-am hotărît să am o atitudine decisivă, radicală. Din fericire pentru mine am intrat la momentul potrivit în joc. Exact atunci cînd m-a întrebat cu o voce tărăgănată:

— Nu fumezi? Și și-a băgat mîna dreaptă în buzunarul hainei.

Era la trei metri de mine, așezat pe un scaun, iar eu ședeam într-o parte, pe sofa. Cînd și-a scos mîna din buzunar am aruncat perna pe care mă sprijineam cu brațul. Am cîștigat timpul necesar ca să sar și să-l izbesc cu mîna stîngă. Am căzut amîndoi, cu mîna stîngă îi țineam mîna dreaptă.

Sonny a luptat cu furie. Cînd, în sfîrșit, am reușit să-i scot pistolul din mînă, a scos un răcnet răgușit. Culcat peste el, l-am strîns de gît luîndu-i tot aerul, ca să mă pot scula și să iau pistolul. L-am tîrît apoi pînă la canapea, i-am desfăcut gulerul și am așteptat să-și revină. Am pus la pick-up un disc cu muzică ușoară și m-am așezat pe un scaun.

Ceea ce s-a întîmplat după aceea, i-am povestit lui Johnny.

— A fost o noapte lungă, am zis.

Mi-am scos butonii de la cămașă și mi-am suflecat mînecile. M-am dus la fereastră și m-am uitat cîteva minute în stradă, la oamenii care mergeau la soare. Era o după-amiază fierbinte. Mi-am băgat butonii în buzunarul pantalonilor și am repetat:

— A fost o noapte lungă.

Johnny s-a apropiat și el de fereastră și ne uitam amîndoi pe stradă.

— Nu ți-a spus nimic? mă întrebă vorbind rar.

— Nimic.

— L-ai omorît de pomană?

— Nu e chiar așa, am zis.

M-am întors în fotoliul meu. Johnny a făcut un ocol prin cameră și s-a așezat pe patul meu. Și-a îndoit trupul și și-a strîns mîinile. Stătea cu profilul spre mine și părea trist.

— Aștepta să-i cer ceva, dar am impresia că de-abia cînd i-am spus de Big Shelley a apreciat cum trebuie situația, am început ca și cum m-aș fi gîndit cu glas tare.

— Dar pentru ce te-a urmărit?

— Nu știu. Poate că atunci se gîndea la altceva. Bănuiesc că a crezut că am să-i cer bani și că eram dispus să merg cu el. Cred că s-a mai întîlnit cu situații asemănătoare. Dar nu știu exact.

Johnny și-a întors fața spre mine fără să-și miște corpul. Apoi s-a uitat în jos și m-a întrebat:

— Cum a reacționat cînd i-ai zis de Big Shelley?

— Înainte de asta a mai fost ceva, am zis.

Am tăcut cîteva secunde.

— A mai fost ceva, am insistat. Vedea că este în mîinile mele și devenise conciliator. Dacă i-aș fi cerut bani, mi-ar fi dat.

— Ți-a spus ceva de bani?

— Nu. Asta a fost după aceea. Părea resemnat nu știu de ce. Resemnat și ar fi acceptat orice îi ceream. Credea că era vorba numai de bani.

— Și după aceea?

— După aceea, am zis sprijinindu-mi bărbia cu mîna, i-am spus de Big Shelley. Unde pot să-l întîlnesc fără ca el să știe. I-am zis: „Sonny, spune-mi ceea ce am nevoie să știu și plec imediat". „Nu", mi-a zis la început rar, apoi tot mai repede, cu încăpățînare, „nu, nu". „Trebuie să vorbesc cu el", i-am spus. „Nu-i așa", răspunse Sonny. „Dacă ar fi fost asta, n-ai fi făcut ceea ce ai făcut. Vrei să-i faci un rău..." Am insistat: „Oricum, Sonny, trebuie să mă întîlnesc cu el și tu ai să mă ajuți. Nu spui la nimeni despre asta și nici eu n-am să spun. Îți salvezi pielea și cu asta ai terminat". „Nu", zise. De data asta am priceput că știa că am să-l ucid, orice s-ar fi întîmplat.

Johnny se uita tăcut. După un timp am continuat:

— Noaptea se lăsase dar mi s-a părut și mai lungă cînd am început să-l bat. L-am bătut mult, mai ales cu picioarele, și la un moment dat a trebuit să dau pick-up-ul la

maximum ca să nu se audă țipetele răgușite ale lui Sonny. Am început să mă gîndesc că intrasem într-o situație stupidă. Eram mult mai grăbit decît el ca să termin odată. „Sonny", i-am zis, „am să te silesc să zici ce vreau. Nu-ți dai seama de asta?" „Nu", zise iarăși, mereu zicea că nu. Nu încerca nici măcar să cîștige timp, să mintă, să spună jumătăți de adevăr, să găsească o formă de compromis. Era o situație exasperantă. Încăpățînarea lui avea caracteristicile feminine ale orbirii, doar că rezistența la durere mi se părea supranaturală. Apoi mai era masochismul care se întîlnește uneori la dezechilibrații sexuali. Era, însă, mai ales, o fidelitate cîinească față de Big Shelley. Cassino mi-a vorbit de asta. Dar niciodată n-aș fi presupus.

M-am sculat dar Johnny tot continua să privească în jos.

— Vedeam că nu mai are sens. Îl băteam de nu știu cînd, mai ales în burtă. Ședea pe parchet îndoindu-și trupul înainte și înapoi, se ținea cu mîinile de burtă și scotea niște gemete mărunte. „Sonny", i-am zis, „am să te omor în bătăi. Acum chiar că trebuie să mori. Dar poți să mori mai repede. Alege". „Nu", zise. Nici nu mai era cuvîntul „nu" ci un sunet oarecare care îi ieșea din gura înroșită și care voia să însemne nu. Am înmuiat un prosop, i-am șters fața și și-a revenit puțin. Făceam tot ce puteam ca să mă calmez, trebuia să fiu calm ca să scot de la el tot ce se putea. De-abia atunci a vorbit.

— A vorbit? întrebă Johnny.

— A zis: „Bani". Iar apoi: „Seiful. Perete". „Nu vreau bani, Sonny", i-am zis rar. „Îl vreau pe Big Shelley. Mai avem timp să rezolvăm problema asta." „Nu", zise. L-am bătut

iarăși. Și-a strîns dinții și a închis ochii. Ședea pe parchet iar eu îl izbeam cu picioarele. La un moment dat m-am oprit și am scos pistolul pe care-l băgasem în buzunar. M-am uitat la el, apoi la pistol. „Să mai încerc o dată", mi-am zis. „Am să-i telefonez lui Cassino și am să-l duc de aici". M-am gîndit să-i dau un telefon lui Cassino ca să vină cu o mașină și să ne ia de acolo. Trebuia să-l fac să vorbească.

Am făcut o mică pauză.

— La un moment dat, am continuat, Sonny s-a ridicat și a încercat să meargă de la un capăt la altul al camerei. Își trăgea picioarele și gemea. „Vrea să trăiască", mi-am zis, „orice om vrea să trăiască". Am început să vorbesc rar, să-i povestesc tot felul de lucruri și-i urmăream reacțiile. Părea că nici nu mă aude. „Sonny", am zis în sfîrșit, „nu poți să cîștigi partida. Și sînt convins că Big Shelley n-ar fi făcut asta pentru tine. Nimeni nu merită un asemenea sacrificiu".

Mi-am scos butonii din buzunar și m-am așezat iarăși în fotoliu. Am început să-i arunc în sus, unul cîte unul, cum fac jonglerii cu mingile și arcurile. Johnny mă întrebă:

— Peter, crezi că vrei să-mi povestești și tot ce a urmat?

— Da, Johnny, am zis încetînd să mai arunc butonii în aer. De fapt nu mai putea să vorbească, mergea dintr-o parte în cealaltă tîrîndu-și picioarele și ținîndu-se de burtă. Ochii îi sticleau și saliva i se prelingea pe la colțurile gurii. Cred că era distrus pe dinăuntru și mersul îi provoca dureri foarte mari. Bănuiesc, însă, că înnebunise și nu mai simțea durerea fizică. M-am gîndit la multe și m-am hotărît să dau un telefon. I-am spus: „Sonny, telefo-

nez acum și am să te iau cu mine. O să am grijă să-mi povestești tot ce mă interesează".

— Și după aceea?

— A scos un țipăt ascuțit. Tocmai mă întorsesem cu spatele la el și mă îndreptam spre telefon. M-am întors cu pistolul în mînă. L-am văzut tîrîndu-se spre perete și n-am mai putut face nimic. Nu voiam să trag ca să nu fac zgomot. S-a aruncat asupra idolului negru îmbrățișîndu-l pătimaș. Se aruncase, înainte de a muri, cu toată forța spre idol astfel încît pumnalul să-i intre în stomac pînă la prăsele. Și a rămas acolo atîrnat.

Am stat cîteva minute fără să vorbim. Apoi cred că eu am fost cel care a vorbit primul. Am zis cam așa:

— Sînt bărbați care mor ca niște fătălăi și sînt fătălăi care mor ca bărbații.

Cam peste vreo jumătate de oră Johnny se sculă și-mi zise înainte de a pleca:

— Fii calm, Peter. Fii calm.

Am continuat să mă uit la butonii de la cămașă.

DOISPREZECE

În zilele următoare n-am ieșit din casă și timpul parcă mă înțelegea: începuse o ploaie măruntă, lentă, neostoită. Apoi vremea s-a răcit, exact cînd ploaia s-a oprit, iar cerul a devenit și mai albastru. În noaptea următoare m-am trezit brusc și perdelele de la ferestre mi s-au părut mai albe. M-am sculat și am privit pe geam. Ningea, pe afară nu era țipenie de om, lumina felinarelor lupta cu întunericul, o pisică a trecut repede și totul părea ireal. Ca în „Nopțile albe" de Dostoievski.

Nu m-am mai băgat în pat. Am făcut un duș fierbinte, m-am învelit în halat, m-am așezat în fotoliu și am stat mult pe gînduri. Mă gîndeam la multe, îndeosebi la Sonny, la violența gratuită, la misterul „Big Shelley", la jocul de-a baba oarbă din afacerea asta. Cel legat la ochi eram eu, mi se părea că mă părăsește înalta mea eficiență profesională, vechea perspicacitate maynardiană, magnifica mea automulțumire în care nu cred decît atunci cînd mă gîndesc mai mult. Apoi a venit, alunecînd ca o felină, Olga, și m-a înduioșat puțin, dar chipul lui Sonny îmi intrase ca un cuțit în memorie. Dimineața se năștea, zăpada continua să cadă și m-am simțit bătrîn. „Maynard, ești bătrîn, pe chipul tău e o melancolie care parcă s-a oprit pe marginea unui lac elvețian,

ești bătrîn, ești bătrîn. „O, vază a tristeții, o, vază taciturnă" (Baudelaire)".

Am făcut un efort ca să mă trezesc la realitate („Se interzice călcatul pe iarbă, se interzice să fii liric"), mi-am făcut o cafea, pîine prăjită, mi-am mai făcut cîteva lucruri cotidiene. La un moment dat am început să mă simt mai bine. Timpul continua să mă înțeleagă: încetase să ningă. Am deschis fereastra și am simțit intrînd aerul proaspăt, întăritor. Am pus la pick-up un disc cu muzică de Beethoven. Cu aerul curat în nări și cu muzica lui Beethoven, ce se revărsa eroic pe fereastră, am priceput pentru a mia oară că totdeauna o poți lua de la început.

Pilulele care mi-au fost recomandate la clinică erau frumos colorate: pe un fond galben aveau mici pete stacojii și niște striații albastre. Aveau ceva din pictura impresionistă.

— Înghit pictura impresionistă în miniatură, i-am zis lui Cassino.

— Ce înghiți?

— Sînt pilulele pe care mi le-au recomandat la clinică. Jocuri de culori. Pentru nervi.

Am aruncat două pilule în gură și am înghițit o gură de apă. Am luat cana și am pus-o pe masă.

— Bine, zi ce n-ai vrut să-mi zici la telefon, am spus și m-am așezat în fotoliu.

Cassino stătea în picioare cu mîna dreaptă băgată în buzunarul hainei și cu mîna stîngă mîngîindu-și ușor bărbia. M-a privit cu un aer preocupat.

— „Califule", zise așezîndu-se repede, n-am vrut să-ți spun la telefon fiindcă nici eu nu mai pricep nimic. Dacă cineva ar vrea să-ți dea ceva, fără să-ți ceară nimic în schimb, l-ai crede?

— N-avem timp să culegem flori, am răspuns indirect.

— Ascultă, „Califule", zise Cassino întorcîndu-se spre mine cu un aer neliniștit, am primit un telefon anonim.

Am tăcut așteptîndu-l să vorbească mai departe. Cassino și-a lins buza de jos și părea că așteaptă ceva.

— Dă-i drumul, i-am zis. Oricît de rău ar fi, chiar dacă este foarte rău.

— E de bine, „Califule". Cel puțin deocamdată este excelent.

— Vrei un whisky? l-am întrebat.

— Vreau, zise cu un aer gînditor.

M-am ridicat, i-am pus un whisky și m-am așezat din nou în fotoliu. Cassino a început să răsucească paharul cu amîndouă mîinile privind lichidul auriu. Dintr-o dată și-a ridicat capul.

— Am primit un telefon, a repetat. Cineva mi-a telefonat ca să mi-l ofere pe Big Shelley pe tavă.

— Chiar așa?

Cassino a tras o înghițitură de whisky și s-a uitat în fundul paharului.

— Uite cum a fost, zise. M-a întrebat dacă eram eu Lucky Cassino. I-am spus că da. Atunci, de partea cealaltă a firului s-a auzit: „Big Shelley va fi sîmbătă, la ora zece seara, pe yachtul său „Prima Donna". Caută cheiul numărul șase. Big Shelley va fi singur".

Trecură cîteva minute. Apoi l-am întrebat:

— Și mai departe?

— Am întrebat cine vorbește.

— O întrebare fără rost, am zis mijindu-mi ochii.

Cassino și-a băut whisky-ul, a pus jos paharul și și-a trecut mîna prin părul lucios.

— A zis doar atît: „Un prieten".

— Așa o fi, am zis rar. A zis asta ca să fie clar. Ca să-mi spui mie și eu să mă duc acolo.

M-am ridicat și am început să mă plimb prin cameră. Cassino și-a aprins o țigară și se uita pe furiș la mișcările mele. După cîteva clipe mă întrebă:

— Ce zici de asta, „Califule"?

— Cînd ai primit telefonul?

— Aseară. Te-am sunat, dar nu erai acasă. De-abia azi am putut să iau legătura cu tine...

— Așa e.

M-am oprit în fața vitrinei și am rămas cu spatele la Cassino. Acesta mă întrebă:

— Să fie o urmare după cele întîmplate cu Sonny?

— Sonny a murit acum trei zile, am zis ca și cum aș fi cîntărit bine faptele.

— Avea tot timpul.

— Pentru ce? am întrebat și am început iarăși să mă plimb prin cameră. Cassino, nu există motive care să lege moartea lui Sonny de Big Shelley. Chiar dacă ar exista, lucrurile ar fi luat o altă întorsătură. Nu ar fi fost Big Shelley cel oferit pe tavă. Eu eram cel oferit lui Big Shelley.

Cassino a tăcut și eu am continuat:

— Acum e adevărat că nimeni nu mă asigură că tava n-ar fi pentru mine. Poate că mă așteaptă pe mine pe yachtul „Prima Donna".

— S-ar putea și asta, murmură Cassino.

— Așa e. Dar cum nu văd nici un motiv ca să legăm moartea lui Sonny de Big Shelley, situația se complică. Cine știe că eu vreau să-l ucid pe Big Shelley?

— Exact, zise Cassino și s-a dat într-o parte.

— Așa e, am continuat. Știe Sindicatul și

mai știi tu. Dacă mai e cineva care știe, asta n-o mai știm. Iar dacă mai e cineva care știe și nu știm noi, apoi asta ar fi foarte prost.

— La asta mă gîndeam, zise Cassino.

— Toate astea îmi lasă impresia, am zis așezîndu-mă iarăși în fotoliu, că am încetat să mai fiu pisică și am devenit șoarece. Exact cum ziceai: nimeni nu dă nimic fără să primească ceva în schimb. Și individul care ți-a telefonat trebuie că știe că noi ne vom gîndi la asta.

Cîteva clipe m-am uitat în tavan gîndindu-mă. Cassino aștepta cum așteaptă cîinele focul tras de vînător.

— Mă gîndesc la diferite ipoteze. Una dintre ele este că s-ar putea că tu mă trădezi.

— „Califule", zise și s-a tras într-o parte.

— Dar ideea asta îmi rănește simțul estetic, am zis continuînd să privesc în tavan. Ar fi o prostie prea mare. Pe de altă parte pot să mă gîndesc că ar fi o manevră a Sindicatului. Adevărul este că în fața mea se deschide un evantai larg de posibilități și că am încetat să mai fiu omul din umbră. Mă simt ca și cum aș fi pe un cîmp deschis cu toate luminile îndreptate spre mine. E o situație insuportabilă.

— De ce ar fi făcut-o Sindicatul? a întrebat Cassino aproape în șoaptă.

— Nimeni nu știe, cum ar fi zis Johnny, am zis rar. Putem să admitem și ipoteza că Sindicatul a găsit un prilej să mă avizeze că e cazul să termin cît mai repede. Dar n-aveau motive să-ți telefoneze pe un ton sibilin. Asta e treabă de nebun sau de copil.

— Ne-au rămas patru zile pînă sîmbătă, zise Cassino.

Am început să rod pielița de la unghia mijlociului de la mîna stîngă.

— În aceste patru zile trebuie să aflăm totul. Poate că Sindicatul știe ceva. Nu prea cred, dar am să vorbesc cu Johnny, poate că aflu ceva.

— E ciudat, zise Cassino și pe frunte i-au apărut cute.

— Așa e. Ascultă, Cassino, nu cumva ți-ai dat prea mult drumul la gură căutînd informații privitoare la viața lui Big Shelley? Vreau să zic, n-ai vorbit cu vreunul din informatorii tăi? Vezi că ție ți-au telefonat. Nu mie, ci ție.

Cassino a dat din cap.

— Imposibil, „Califule". Oamenii mei de legătură nu dau informații, le vînd. Iar uneori le obțin de la a doua sau a treia mînă. Cine dă informația nu ajunge să afle pentru cine o dă. Iar intermediarii sînt niște indivizi foarte speciali. Totul se face cu cea mai mare discreție.

— Mă gîndesc, am zis sculîndu-mă iarăși, că poate cineva a aflat de sondajele tale și le-a vîndut lui Big Shelley. Așa s-ar mai putea înțelege invitația aceasta. Deși nada este cam primitivă, s-ar putea să muște din ea.

Cassino trase trei fumuri la rînd, apoi își stinse țigara în scrumieră. Iarăși a dat din cap.

— Nu înțeleg nimic. Eu nu pun niciodată întrebări directe, totul aici trebuie să fie foarte subtil. Nu știu cum să-ți explic, ar trebui să-i cunoști pe oamenii aceștia. Lucrurile se spun prin jumătăți de cuvinte. Există un fel de cod. Dar chestiunea cu „Prima Donna" este foarte clară.

— Este absurdă.

— Așa-i.

— Ca schemă este foarte primitivă. Și înspăimîntătoare. Pînă cînd n-avem mai multe

amănunte nu putem să știm cine vrea să joace șah cu tine sau cu mine, dacă e un înapoiat mintal sau un geniu. Doar dacă...

Cassino s-a uitat iarăși la mine așteptînd ca pe o minune explicația mea.

— Doar dacă, am insistat, n-o fi vorba de o presiune. O chestiune făcută intenționat ca să mă dezorienteze. Dar nu e sigur. Cineva știe că eu vreau să-l ucid pe Big Shelley. În tot cazul știe că tu vrei să afli ceva. Îți aduci aminte exact cum a decurs conversația?

— A fost așa cum ți-am zis.

— A întrebat doar de Lucky Cassino și n-a pomenit de numele meu?

— Nu.

M-am oprit în mijlocul camerei și mi-am desfăcut picioarele privind în jos.

— Asta e, am zis coborînd vocea.

— Poftim? întrebă Cassino.

M-am întors spre el.

— O să stai cuminte, Cassino. O să rămîi în casă, cuminte, lîngă telefon. Poate că individul o să mai sune. Probabil că pînă sîmbătă n-o să te mai sune, dar nu se știe niciodată. Iar eu, dacă nu simt pămîntul tare sub picioare pînă sîmbătă, nu mă duc la „Prima Donna".

Cassino făcu un semn afirmativ cu capul și de-abia după aceea zise:

— Da.

— Mănînci și dormi lîngă telefon, Cassino. Dacă individul mai telefonează, înregistrează tot ce zice. Poate că pînă sîmbătă nu se va întîmpla nimic, dar dacă eu nu muște din nadă, o să încerce alteeva. Iar eu dacă nu găsesc ceea ce caut, o să mai așteptăm. O să așteptăm ca să-i vedem jocul. Dar nu uita: să-i înregistrezi toate cuvintele.

— Perfect.

Cassino s-a sculat și s-a dus spre ușă cu capul în jos. Iar eu am făcut un duș, m-am bărbierit și am simțit ceva în stomac. Renăștea ulcerul. Din propria cenușă, ca pasărea Phoenix.

TREISPREZECE

Am urcat în mașină, m-am așezat alături de cel care conducea, am trecut de două semafoare după care Johnny a luat-o spre stînga oprindu-se într-o zonă slab luminată, cu construcții răzlețe și scunde. În dreapta noastră se vedeau luminile orașului, cele mai apropiate pulsau cam la o sută de metri. Un om cu o lădiță în mînă a trecut pe stradă ca o umbră. În jurul nostru lumea dormea pregătindu-se pentru o nouă zi de muncă.

— N-a fost Sindicatul, Peter, zise Johnny foarte serios, cu mîinile încă pe volan.

— Totuși a fost cineva, Johnny.

— Am vorbit cu Charlie, zise Johnny sacadînd silabele. Chiar se speriase aflînd de cele întîmplate. Ți-am spus că ar fi fost mai bine să nu-i fi vorbit de asta. Sindicatul nu putea să facă așa ceva. N-avea nici un motiv pentru asta.

Am respirat adînc.

— Johnny, dacă e vorba de o casă de nebuni, îmi fac bagajele. În afară de asta, n-am de ce să am încredere în Charlie sau în Sindicat. Iar telefonul pe care l-a primit Cassino mă deranjează foarte mult.

— Sindicatul nu știe nimic de asta, Peter. Charlie zicea că poate Cassino a încurcat borcanele sau așa ceva. Am făcut rău că i-am spus...

— Nu-i nimic, am zis. O dată ce au început telefoanele anonime, merită să mergem pînă la capăt. Poate că individul se va vedea obligat să ne arate jocul său. Iar eu trebuie să rămîn, pe cît pot, deoparte.

Johnny a lovit de două ori cu pumnul în volan.

— Nu se poate, Peter. Ți-am adus un ultimatum.

L-am privit cu ochii larg deschiși.

— Altul? l-am întrebat.

— Charlie e de părere că o lungești prea mult. Nu știe cine a telefonat și zice că nici nu vrea să știe.

— Ca să vezi.

— Mai tîrziu mi-a telefonat și mi-a spus să-ți comunic că a luat hotărîrea să te duci sîmbătă acolo și să rezolvi afacerea. Că asta e problema ta. Și că dacă n-o rezolvi sîmbătă, s-ar putea să nu mai apuci ziua de duminică.

Am coborît glasul privind spre strada întunecată.

— Johnny, sînt sigur că pricepe și el că în treaba asta e ceva ce miroase a capcană. Chiar și el, ca și mine, s-ar îndoi că sîmbătă va fi un yacht denumit „Prima Donna" care să mă aștepte. Asta în cazul în care n-a fost chiar el cel care a scornit toată încurcătura asta. Adevărul este că nu mă duc sîmbătă la „Prima Donna" dacă între timp nu aflu ceea ce trebuie să știu.

Am tăcut amîndoi cîteva minute. Era o noapte rece, adia un vînt ușor, aproape imperceptibil.

— Să fi făcut Cassino o prostie, ce crezi? m-a întrebat Johnny la un moment dat

— Nu, nu e vorba de Cassino. Este imposibil. Chiar cînd a avut prilejul s-a temut să mă trădeze.

— Dar nici nu e mîna Sindicatului, accentuă Johnny. Și asta te lasă fără ieșire?

— Cam așa ceva.

Johnny a dat drumul la radio și am ascultat în surdină ceea ce crainicul anunța că ar fi o selecție de discuri sud-americane.

— Ai patru zile, Peter, zise Johnny. Poate că, totuși, se poate face ceva.

— Ce?

— Am să vorbesc iarăși cu Charlie și poate că îl conving sîmbătă să te însoțească vreo doi-trei oameni. Dar asta e o treabă dificilă. Mi-e teamă să nu izbucnească ceva dintr-un moment în altul.

Am zîmbit.

— Johnny, nu vreau ca oamenii Sindicatului să se amestece în treburile mele, nici nu mai vreau să vorbești cu Charlie. Nu mai vreau nimic. M-am hotărît ce să fac: am să cercetez cît voi putea. Din două una: ori aflu lucruri suficiente ca să accept invitația pentru sîmbătă, ori dacă nu, de duminică intru în război cu Sindicatul.

— În cazul acesta ar fi mai bine să te întorci la Roma.

— Băiete, tot timpul nu faci altceva decît să mă trimiți la Roma. Dacă nu te deranjează, îl trimit pe Carlos Gardel la dracu', am zis și am stins aparatul de radio.

Johnny a deschis puțin geamul mașinii din partea sa, a inspirat aerul nopții, s-a dat pe spate, m-a privit și m-a întrebat:

— Cine, dracu' să-l ia, o fi telefonat?

— Un prieten. I-a zis lui Cassino că-i un prieten.

— Te-ai gîndit bine la asta, Peter? N-o fi pălăvrăgit ceva Cassino?

— Am trecut totul prin ciur și prin sită, Johnny. Dar dacă a transpirat ceva de la Sindicat sau de la Cassino, asta mi-e greu să știu. L-am lăsat pe Cassino lîngă telefon cu speranța că individul o să-i mai telefoneze.

— Acum așteaptă să te duci acolo sîmbătă. Dacă mai telefonează, o face numai după aceea, dacă nu te duci.

— Așa a. Dar n-am altă soluție.

În mașină se făcuse frig și am ridicat puțin geamul din partea mea.

— Trebuie să te gîndești la toate ipotezele, Peter. Trebuie să te gîndești și la Cassino care ar fi putut să treacă de partea cealaltă. Nu spun că e așa, dar e pielea ta în joc.

I-am spus că nu, făcînd un semn cu capul, cu ochii închiși.

— Sînt tot atît de convins că Cassino lucrează cinstit după cum ești tu de convins că nu este mîna Sindicatului. Psihologic, Cassino nu poate să mă trădeze. E convins că l-aș ucide înainte de a fi ucis. E un potlogar, dar știe de frică.

Johnny porni motorul.

— În afară de faptul că-l ții pe Cassino lîngă telefon, ce te mai gîndești să faci? mă întrebă.

— Am să încerc, în aceste patru zile, să mai sondez niște oameni de-ai lui Big Shelley, pe un oarecare Jerry Jardine, eventual chiar pe Ron Porter. Deocamdată, pînă nu aflu despre ce este vorba, nu îndrăznesc să scot capul prea mult. Trebuie să aflu niște treburi, pe care trebuie să le știu, ceva sigur.

— Vrei să merg sîmbătă cu tine? întrebă Johnny cu un glas foarte coborît. Bine, am putea să mergem toți trei, vorbește cu Cassino.

— Johnny, i-am zis cu reproș, „primadonele“ sînt o treabă care mă privește numai pe mine. Nu te pricepi la operă. Ce oră e?

— Unsprezece și treizeci și cinci.

— Bine, lasă-mă pe undeva lîngă un bar.

— Un bar?

— Da. Să cer un pahar de apă. La ora asta trebuie să-mi iau pilulele. Am să-ți telefonez mai tîrziu.

PAISPREZECE

A doua zi am vorbit de două ori cu Cassino la telefon. Nu-l sunase nimeni. Atunci m-am apucat să-mi fac un plan pentru cele trei zile care rămăseseră. Nu știam cu ce să încep și eram tot mai convins că anonimul nu va mai da nici un semn de viață.

Deși ulcerul nu m-a mai deranjat, dimineața am băut numai lapte. Necesitatea de a-l ține pe Cassino lîngă telefon mă obliga să mă duc acasă la el ca să stabilesc încotro ar trebui s-o apuc: spre Ron Porter, Jerry Jardine sau altul. Aveam nevoie de informații, așa că acum munca, pe care o făcea în mod normal Cassino, trebuia s-o fac eu. Și numai eu puteam s-o fac.

Eram gata de plecare cînd m-am apropiat de bibliotecă și ochii mi s-au oprit pe operele complete ale lui Kafka. „De asta ai nevoie acum, băiete, mi-am zis, de operele lui Kafka". Dar n-aveam chef de lectură. Mai că mi-am scos mîna din buzunar ca să scot volumul din raft, dar m-am oprit. Mi-am zis că poate ar fi mai bine să mă duc la Olga și să mă scutur de toate gîndurile chinuitoare între cearșafuri albe și cuverturi azurii, însă mintea mi-a fugit iarăși în alte zone. M-am întors la Bela Bartok și l-am ascultat vreo două ore încercînd să mă deconectez. Apoi am pus un disc cu muzică de Wagner. Unul dintre clopoțeii mei

mititei și îndepărtați suna acolo unde se mișcau straturile cele mai dense și adînci din mine.

Vitalitatea muzicii lui Wagner n-a reușit să mă învioreze. Mă întorceam tot mai mult în adîncurile mele într-una din acele călătorii introspective care duc pe calea cea mai scurtă spre miezul tainic al sensibilității. Mă încolăceam tot mai mult ca un melc, auzeam un clinchet venind din depărtare și căutam să aflu ce fel de neliniște mă cuprindea, o neliniște soră cu insomnia, cu trăsături exprimate prin dorința de a înlătura crusta de întuneric care începea să se formeze în spatele ochilor mei. „Încearcă să judeci, băiete. Fă ca Poirot al bătrînei Agatha".

M-am dus pînă la fereastră și m-am uitat pe stradă. Lumea trecea pe trotuare grăbindu-se. „Oamenii se grăbesc, Maynard, iar tu trebuie să construiești piramide, piatră cu piatră". Încet-încet, povestea cu telefonul începea să mă copleșească. „Fă-ți o bază, Maynard, și pornește de la această bază drept înainte, fără să te abați, fără autosugestii, fără nimic altceva. Presupune că Sindicatul nu are nimic de a face cu asta. Dă-l de o parte, zi că nu există. Acum, hai să vedem cazul lui Cassino. Trebuie să presupunem că nici Cassino n-a fost la originea acestui telefon. Așa e. Dar dacă nici Sindicatul și nici Cassino nu au nimic de a face cu asta, atunci cine mai rămîne? Tu, Maynard. Căci sînt doar trei elemente în jocul acesta: Sindicatul, Cassino și tu. Acuma, excluzînd Sindicatul și pe Cassino, rămîi numai tu. Tu și Olga. Pe Olga poți s-o dai de o parte, automat. Rămîi doar tu. Dar n-ai telefonat, tu încă nu ești atît de nebun. Totuși concentrează-ți toată atenția asupra ta. Asupra ta,

Maynard. Ai făcut vreo prostie? Recunoaşte, chiar dacă nu-ţi face plăcere. Ascultă-ţi vocile, clopoţeii, cărăbuşii".

Eram aşezat în fotoliu şi m-am ridicat dintr-un salt, am oprit pick-up-ul, am fugit la telefon şi l-am sunat pe Cassino.

— Cassino?

— Da.

— Vino imediat la mine.

— Dar...

— Nu mai întîrzia.

M-am întors şi m-am aşezat în fotoliu simţind un gol în suflet. Un gol al omului ce aşteaptă. Îl aşteptam pe Cassino cu nerăbdare deşi nu ştiam de ce. Mi l-am închipuit pe Cassino ca pe o lămîie. Voiam să-l storc ca pe o lămîie. Simţeam necesitatea absolută de a face asta, deşi nu ştiam la ce ar putea să ducă.

Cînd a venit, i-am citit curiozitatea în ochi şi o umbră de neîncredere. Mă privea ca şi cum ar fi aşteptat o sentinţă. Simţea nevoia să vorbească pentru ca să afle ce vreau.

— N-a sunat nimeni, „Califule".

— Bine. Ascultă, Cassino. Povesteşte-mi exact cum a decurs conversaţia de la telefon. Dă-mi toate amănuntele.

Şi-a încruntat sprîncenele.

— Toată conversaţia?

— Toată.

— Bine, a durat puţin. A sunat şi a spus: „Lucky Cassino la telefon?" „Da", am răspuns. Apoi mi-a zis ceea ce ţi-am spus. După aceea am întrebat: „Cine e la telefon?" „Un prieten". Şi a închis telefonul.

— Cum era vocea individului?

— Puţin răstită. Nu. Răstită, cu un ton metalic. Nu mai ştiu exact.

— Vorbea rar?

— Da, rar.

— Ți s-a părut că ar fi vorbit prin batistă?

Cassino a dat din umeri.

— Poate. Nu știu. Era o voce liniștită.

— Liniștită, cum adică?

— Nu știu. Tărăgănată. Ca a unui om ce trebuie să transmită ceva.

— Și care a ales modul acesta de a spune ce avea de spus?

— Da.

— Ca un actor care recită?

— Poate.

— Dar tonul era natural, sau aproape natural?

Cassino clătină din cap și se uită la mine pieziș.

— „Califule", zise, crezi că asta ar duce la ceva?

— Poate. Cassino, Ascultă, te-a sunat din New York?

— Da.

— Ești sigur?

— Bine, să zicem că era din New York. M-a sunat direct.

M-am sculat, am făcut cîțiva pași prin cameră și m-am întors în fotoliu.

— Ți-a zis „Lucky Cassino"?

— Da.

— Amintește-ți bine: „Lucky Cassino sau numai Cassino?

— Lucky Cassino, de asta sînt sigur.

— Foarte bine. Prietenii tăi, informatorii ăștia ai tăi, cînd te cheamă la telefon îți spun Lucky Cassino sau numai Cassino?

Își vîrî mîna stîngă în buzunar, își scoase un pachet de țigări și mă privi cîteva secunde.

— Aproape toți îmi spun numai Cassino, zise rar. Toți îmi spun Cassino, se corectă.

E doar unul care îmi spune Lucky.

Își puse țigara între buze, dar nu și-a aprins-o. Mi-am strîns mîinile și m-am aplecat spre el.

— Putem, așadar, să zicem că n-a fost nici unul dintre prietenii tăi apropiați. Nu e ceva prea sigur, dar o facem ca să putem merge prin eliminare. Adevărul este că oamenii sînt sclavi ai obiceiurilor dobîndite. Individul care a vorbit, chiar dacă avea discursul pregătit, a întrebat de tine așa cum obișnuiește să întrebe. Acesta e un gen de precauțiune pe care oamenii cu greu și-l însușesc.

În sfîrșit, Cassino își aprinse țigara.

— Ascultă, am zis. Reprodu exact fraza pe care individul ți-a zis-o și care începea cu „Big Shelley va fi sîmbătă...".

— Nu mai știu exact dacă a început cu asta, zise Cassino cu fruntea încrețită.

— Trebuie să-ți amintești. Închide ochii, Cassino, și vezi dacă poți să-ți amintești.

Îmi frecam mîinile și Cassino se uita la ele.

— A fost cam așa cum ți-am zis. Mi-e greu să-mi amintesc fiecare cuvînt.

— Să încercăm și altfel, am zis. Vocea avea ceva ce s-ar putea recunoaște? Era tînără, bătrînă? Dacă ai mai auzi-o, ai recunoaște-o?

— Era o voce normală.

— Nu poți s-o asociezi cu vocea vreunui cunoscut?

Cassino clătină din cap că nu, cu un aer descurajat. Trebuie că se gîndea că eu urmăresc neobosit umbra unei umbre.

— Nu, zise în sfîrșit.

Am schimbat tonul și mi-am mijit ochii.

— Oamenii, Cassino, au lucruri tipice. Felul în care pronunță frazele, unele expresii specifice.

— Pricep ce vrei să zici, spuse repede. Dar conversația a fost foarte scurtă.

— Chiar așa, Cassino. Adevărul este că în jocul acesta sînt doar trei elemente: Sindicatul, tu și eu. Unica noastră ipoteză este să localizăm izvorul, dacă nu putem să-l identificăm pe individ. Îi cunoști pe oamenii de la Sindicat, nu-i așa?

— Îi cunosc.

— Îi crezi în stare de așa ceva? Să dea un telefon scurt și incisiv? Ar fi putut să fie cineva de la Sindicat?

— Știu și eu, răspunse. Și făcu un gest larg cu mîna stîngă.

— Ascultă, am insistat. Să încercăm și altfel. Să ne întoarcem la chestiunea expresiilor specifice. Ești sigur că tot ceea ce ți-a spus a fost doar strictul necesar?

Au trecut cîteva secunde.

— Cred că da, a zis Cassino în sfîrșit.

— Asta e. Uite, eu, de exemplu, zic de multe ori „asta e". E posibil ca dînd un telefon ca acesta să-mi scape printre întrebări și răspunsuri un „asta e". Expresiile acestea sînt ca niște cărți de vizită.

— Pricep, „Califule". Dar conversația a fost foarte rapidă și nu eram pregătit.

— Cassino, fii atent, am zis cu o voce înăbușită. Concentrează-te și nu mai mîrîi atît. Johnny, de exemplu, zice de multe ori „porcărie" în loc de „rahat". Tu, de exemplu folosești de multe ori cuvîntul „deocamdată". Cunosc un individ care nu era în stare să zică zece cuvinte fără ca să bage între ele „în mod necesar". Astea s-ar putea numi „cuvinte de sprijin". Cea mai mare parte dintre oameni le folosesc fără să-și dea seama. Aproape toți oamenii au cîte un tic verbal. Acum: individul

care ți-a telefont n-a folosit nici un cuvînt de genul acesta?

Pe măsură ce-l întrebam pe Cassino niște unde hertziene indefinite pătrundeau tot mai adînc în venele mele făcîndu-mă și mai sensibil la clopoțeii îndepărtați. Eram sensibil sută la sută, numai nu știam la ce. Mi se părea că avansam în interogatoriul pe care îl făceam.

— Ascultă, Cassino...

Cu mîna întinsă mi-a făcut semn să mă opresc. Toată fruntea îi era încrețită și pe tîmpla din stînga i se zbătea puternic o venă. Și-a dus încet mîna la frunte, a trecut-o prin părul lucios lăsînd-o pe ceafă.

— „Callfule", zise. Așteaptă puțin...

— Aștept, am răspuns.

Cassino s-a sculat și a început să-și scarpine colțul gurii cu degetul mare de la mîna dreaptă.

— Cred că... cred că...

Tăceam așteptînd.

— A zis așa, spuse dintr-o dată. Dar imediat dădu din umeri.

— Ce a zis?

— Cînd l-am întrebat cine e la telefon, a zis: „Omule, un prieten". N-a zis doar „un prieten". A zis: „Omule, un prieten". Crezi că...?

A rămas cu fraza la jumătate. A urmat o pauză.

— Cît e ceasul? l-am întrebat repede.

— Șapte, zise.

— E ora la care trebuie să-mi iau pilulele. „Așadar, doctore Lodge, noi sîntem".

S-a uitat mai întîi la „Beretta" și apoi la mine. Avea ochelarii pe birou și doar acum mi se părea că-l vedeam așa cum era în realitate, fără pereții albi ai clinicii, fără pașii înăbușiți din jurul meu, fără cuvinte greu de deslușit și fețe ce apăreau și dispăreau în planuri mari, fețe estompate, fără apatia mea și liniștea profundă din spital. Cred că avea cincizeci sau șaizeci de ani, dar de-abia acum remarcam asta, ca și cum doar în momentul acela încetase să mai fie un halat alb neutru care îmi veghea somnul și clipele de luciditate dobîndind, în sfîrșit, o structură umană adevărată.

— Doctore Lodge, am zis șezînd pe scaun și aprinzînd veioza cu mîna stîngă.

Și-a luat ochii de la mine și a început să se uite la țeava amortizorului.

— Ce se întîmplă? mă întrebă. Și cum ai intrat aici?

— Sînt aici de la ora cinci. Știam că locuiți singur, v-am așteptat și m-am uitat prin lucrurile dumneavoastră. E curios că n-am găsit nimic compromițător, nici măcar ceva ce să-mi dea un indiciu.

— Omule, ce mai e și cu tîmpenia asta?

Zise asta și își duse mîna la reverul hainei mîngîindu-și cu degetul mare mica rozetă neagră care îi împodobea reverul. În spatele său era o vitrină cu sute de cărți arătînd că este

o personalitate bine definită: lucrări de medicină și chirurgie, totul despre Freud, Jung și Adler, studii exhaustive privitoare la comportamentul uman, la creier și la inimă, lucrări ale unor mari matematicieni, ale unor mari medici. Nu era nici o carte de poezie. În schimb erau multe lucrări privitoare la otrăvuri, medicamente, droguri, somnifere. Și mai era un tablou în partea dreaptă a camerei în care un om îmbrăcat în alb, cu brațele desfăcute, așezat în prim plan, proteja o mulțime de oameni cu ochii îndreptați spre o figură neagră ce apărea de departe cu coasa în mînă. Era o alegorie destul de directă iar trăsăturile tabloului erau extrem de dure.

— Cum a fost, doctore Lodge? l-am întrebat. M-ați silit să vă povestesc toată viața mea din ziua în care m-am născut?

Își mișcă aproape imperceptibil capul.

— Lasă pistolul, Maynard, nu e nevoie de el.

Își încreți fruntea, împinse ochelarii ceva mai departe și se uită țintă la mine.

— Știu totul, Maynard. Și presupun că ți-am făcut un serviciu.

— Nu sînt sigur, doctore Lodge.

Iarăși privi spre țeava amortizorului.

— Omule, totul este foarte simplu.

A urmat o mică pauză și am priceput că aștepta din partea mea ceva mai bine definit. Și i-am servit-o:

— De ce ați recurs la un telefon anonim?

Își strînse vîrfurile degetelor de la cele două mîini.

— Ți-am dat informația de care aveai nevoie.

— De unde ați știut?

— Într-un moment de delir ai vorbit de uciderea lui Big Shelley. Iar asta m-a interesat extrem de mult.

— De ce?

— Din motive care nu ne interesează acum. În timpul tratamentului am scos și restul folosind un anumit medicament.

Am rîs înăbușit.

— Asta de acum e o treabă de profesionist, am zis.

N-a remarcat sarcasmul și a continuat:

— Ai spus totul. Ai vorbit de Sindicat, de Lucky Cassino, de factorul timp. Am obținut informațiile de care aveai nevoie și am vrut să te ajut ca să-l întîlnești pe Big Shelley.

Am deschis larg ochii.

— Pentru ce?

— Trebuia să-l întîlnești pe Big Shelley cît mai repede. Iar eu aveam motive ca să-ți aranjez prilejul acesta. Sîntem de aceeași parte a baricadei.

— Văd. Dar nu sînt sigur. Ce legătură aveți cu Big Shelley?

— Nici una, Maynard. Dar e cineva care are.

— Cine?

A urmat o liniște de cîteva secunde.

— Cu greu ai putea să mă silești să-ți spun asta. Mă înțelegi?

— Nu prea, am insistat. La urma urmelor, cu „Beretta" în mînă pot să vă silesc la orice.

— N-ai avea nici un avantaj, te asigur.

— Mai că sînt gata să vă cred, doctore Lodge. Deocamdată, însă, n-am motive.

Începu să se joace cu un cuțitaș lovind ușor cu vîrful biroul. Apoi zise:

— Omule, a fost pur și simplu o întîmplare. Cînd ai intrat în clinică erai un pacient oarecare. Aveai nevoie de îngrijiri, stăteai foarte

prost cu sistemul nervos, încolo nu prezentai nimic special deoarece clinica este pentru oameni bolnavi.

— Aș zice La Palisse, am șoptit.

— Vreau să spun, continuă doctorul Lodge trecînd peste remarca mea, doar cînd te-am auzit vorbind de Big Shelley, a treia sau a patra zi, m-am hotărît să aflu totul. Eram interesat să aflu totul nu pentru că m-aș fi gîndit la vreun șantaj sau presiune, așa cum ai văzut, ci doar ca să știu.

— Și ca să informați pe cineva, am zis.

— Așa e, confirmă doctorul. Pur și simplu trebuia să știu. Am aflat și am căutat să-ți ușurez viața. I-am telefonat lui Lucky Cassino tocmai ca să nu știi de unde provenea informația. Ceea ce, se pare, că n-am reușit.

Mă privi aștepînd să-i explic cum de am aflat, dar eu am tăcut. Cînd am vorbit, l-am întrebat despre altceva:

— Dar cine sînteți dumneavoastră ca să-l trimiteți pe Big Shelley pe un yacht și să-l lăsați acolo să mă aștepte?

Era o întrebare pertinentă. Și mi s-a părut și mai pertinentă după ce am formulat-o.

— Nu sînt eu, ți-am mai spus-o. Omule, Big Shelley n-o să te aștepte pe dumneata. O să aștepte pe altcineva. Va fi singur, deoarece așa a fost aranjată treaba. Dar te vei duce dumneata. Asta, însă, n-o știe Big Shelley.

— Să presupunem că e așa. „Cherchez la femme?".

— Te rog să nu insiști, Maynard. O să-l ai pe Big Shelley unde ți-am spus și la ora la care ți-am spus.

Nu se mai uita la „Beretta". Era destul de încrezător deoarece discuția decurgea după cum

vroia. Și știa că închega o poveste care avea o anumită coerență.

— Există, însă, aici un mic amănunt, doctore Lodge, am zis legănînd arma în mînă. Dacă îl ucid pe Big Shelley va rămîne cel puțin un martor în viață care va ști că eu am fost acela care a făcut-o. Dumneavoastră, doctore Lodge. Or asta nu e bine nici pentru mine, nici pentru dumneavoastră.

Pe buzele lui apăru o umbră de surîs. Iar eu cu fiecare clipă mă îndepărtam tot mai mult de doctorul Lodge de la clinică.

— Vrei să spui cu asta că aș putea să te denunț?

— E o idee, nu găsiți?

— Nu prea grozavă, dacă îmi permiți, zise perfect sigur pe sine. Cum aș putea dovedi că ai fost dumneata? În afară de asta, omule, eu am fost acela care ți-a indicat drumul. Sînt legat de dumneata de mîini și de picioare. M-ai tîrî foarte ușor dacă te-aș denunța.

— Numai că nu știu în ce măsură sînteți legat de Big Shelley. Poate că nu v-ar fi greu să dovediți că n-aveți nimic de a face cu chestiunea asta. N-am găsit în hîrtiile dumneavoastră nimic legat de Big Shelley. Apoi nu știu dacă dumneavoastră ați înregistrat pe bandă de magnetofon ceea ce v-am povestit la clinică.

— Pentru ce? Ca să merg cu o bandă de magnetofon la tribunal?

— Eventual că s-o puneți la dispoziția altcuiva pentru ca să vă apărați.

— Asta nu e o probă pentru tribunal. Inventăm lucruri care nu au nici un sens. Încă nu te-ai convins că sînt de partea dumitale?

— Deocamdată, doctore Lodge. Dar vîntul se schimbă.

Am tăcut amîndoi, cîteva minute ca și cum am fi epuizat primul schimb de cuvinte și l-am fi așteptat pe al doilea să se formeze în noi.

— Doctore Lodge, am zis la un moment dat, presupun că nu intră în obiceiurile dumneavoastră de a folosi la clinică sistemul pe care l-ați folosit în cazul meu de a stoarce mărturisiri de la bolnavi.

Mă privi, iarăși țintă și răspunse:

— Dumneata analizezi chestiunea dintr-un unghi fals, deformat. Doar ți-am mai spus că ești un caz special. Starea dumitale fizică și psihologică te-a dus la ceea ce am putea denumi o stare de inconfidență. În altă situație nici n-aș fi ascultat ceea ce spuneai. Nu sînt omul care să se intereseze de viața altora. Însă în cazul dumitale mi-am făcut o problemă de conștiință, deoarece nu poate să rămînă fără urmări faptul că-l auzi pe un om spunînd că trebuie să omoare. Mai există și un al doilea aspect al conștiinței: respectarea unui secret strict profesional. Omule, pe bună dreptate se spune că medicul este ca un preot: un puț fără fund. Pe de altă parte inconfidența dumitale putea să fie legată de o halucinație psihologică, urmare a acțiunii medicamentelor asupra nervilor obosiți. Așadar, la mijloc era boala. Și în calitatea dumitale de bolnav mă interesau mult mai mult motivele care te făceau să-ți descarci subconștientul decît o eventuală crimă propriu-zisă.

Doctorul Lodge plutea în zona lui Freud făcînd mișcări primare. Ceea ce spunea era destul de elementar, dar putea să creadă că era unica formă de a se face înțeles și, prin urmare, să mă silească să accept logica modului în care a procedat.

— Dar chestiunea a încetat să mai fie așa cum o vedeam înainte, — a continuat doctorul, din momentul în care dumneata ai spus că vrei să ucizi un anumit om, pe Big Shelley. Așa că nu mi-am mai pus probleme profesionale, de conștiință sau altele. Ar trebui să-ți povestesc o istorie prea lungă ca să înțelegi motivele care m-au determinat să pregătesc asasinatul pe care urmează să-l săvîrșești, așa cum mi-ai spus. Este pentru prima dată cînd am pus niște motive mult mai importante înaintea obligațiilor mele de medic. Știu ce spun și știu ce am făcut. Omule, e o chestiune simplă.

— Nu trebuie să-mi repetați că e o chestiune simplă. Dar e ceva infantil în telefonul acela anonim. Nu v-ați gîndit că aș fi putut să-l iau drept o capcană și să nu mă duc la întîlnire?

— Da, am avut în vedere și posibilitatea asta, adevărul este, însă, că ți-am oferit prilejul de care aveai nevoie. Mi s-a părut că erai atît de strîns cu ușa încît ai fi fost silit să încerci. Și apoi ai fi văzut că nu era o capcană.

Mi-am scărpinat vîrful nasului cu mîna stîngă.

— Un raționament destul de simplist, am zis.

— Nu-i chiar așa, zise încet, consider că sînt un psiholog destul de bun ca să cred în ceea ce fac. De multe ori, cu cît sugestia este mai scurtă, cu atît este mai eficace. Apoi, nu eram interesat să mă descoperi. Vroiam să evit situația în care am ajuns. Dar n-am avut noroc.

— Așa e.

— Și sînt puțin neliniștit deoarece nu pricep cum ai putut să afli.

I-am zîmbit.

— Psihologie, doctore Lodge. Noi, discipolii bătrînului Sig, sîntem înnebuniți să căutăm acul în carul cu fîn.

N-a fost surprins și a priceput partea din frază pe care vroiam s-o priceapă: o anumită profunzime mascată. Și am avut impresia că i-am dat măsura forței mele.

— Omule, zise, în sfîrșit, poți să crezi în istoria pe care ți-am povestit-o. Big Shelley va fi sîmbătă, la ora zece, pe yachtul „Prima Donna". Un alt prilej mai bun n-o să mai ai.

— Bine. Hai, doctore Lodge.

Fața i s-a crispat pentru o clipită.

— Mă duci cu dumneata?

— Te duc, am răspuns stînd de acum în picioare. Aveam pistolul îndreptat spre pieptul lui.

— Unde?

— În casa unui prieten. Vei rămîne acolo pînă cînd se rezolvă chestiunea cu Big Shelley.

— Așadar, n-ai încredere în mine.

— Nu e asta. Dar vreau să fiu sigur. Dacă eu nu mă voi întoarce de la „Prima Donna" doctorul Lodge va pleca într-o lume mai bună.

A rămas pe gînduri.

— Ce facem? l-am întrebat.

— Bine, zise dintr-odată. Ești un profesionist și, realmente, nu ai motive să crezi tot ceea ce ți-am spus.

— Așa e.

— Să plecăm.

Cassino era jos așteptîndu-ne. Știa că am să vin cu doctorul Lodge și aștepta cu o mașină la douăzeci de metri de poartă. Cînd am ajuns i-am arătat ușa mașinii deschisă de Cassino:

— Intrați, doctore Lodge.

— Am cîteva telefone de dat. La clinică și altele.

— În casa prietenului meu aveți un telefon. Bineînțeles că nici un fel de telefoane particulare.

— Foarte bine.

Ne-am urcat în mașină. Cassino, la volan, s-a uitat înapoi și a dat drumul la motor. Am mers fără să scoatem un cuvînt.

Mi-am petrecut după-amiaza zilei de sîmbătă cu marii romantici din discoteca mea: Dvorak, Ceaikovski, Sibelius, Borodin. Am făcut o baie foarte fierbinte, m-am bărbierit, mi-am tăiat unghiile și părul din nas, am făcut o ședință de raze ultraviolete și mi-am ales costumul cel mai închis la culoare și cămașa cea mai albă. Îmi pregătisem „Beretta", dar am mai inspectat-o încă o dată prelung și am pus centura cu arma la brîu. Apoi mi-am căutat cutia cu amortizorul și m-am privit în oglindă înainte de a pleca. Oglinda mi-a zis că trebuie să-mi schimb cravata. Mi-am scos cravata cenușie și mi-am pus la gît una neagră, care mi s-a părut mai proprie pentru circumstanțele ce urmau.

Am mîncat un biftec în sînge la un mic restaurant de lîngă casa mea și, ieșind din restaurant, l-am sunat pe Cassino.

— Nimic nou? l-am întrebat.

— Nimic, zise.

— Cum se comportă musafirul nostru?

— Stă liniștit.

— A mai sunat pe cineva?

— Nu, răspunse Cassino. Zice că așteaptă întoarcerea ta. Zice că este liniștit deoarece are motive.

— Așa o fi.

Am pus receptorul și m-am îndreptat spre cheiul numărul șapte. I-am spus șoferului să oprească la un sfert de oră de mers pînă la chei și am ajuns la chei la ora douăzeci și unu și patruzeci și cinci de minute. Am scos „Beretta" din centură și i-am pus amortizorul. „Prima Donna" era trasă la chei și avea puntea lăsată. Am trecut pe vas fără să fac zgomot și m-am uitat prin hubloul unei cabine luminate în care un bărbat ședea la masă din profil. Am deschis ușa cabinei în care era bărbatul, am intrat și am îndreptat „Beretta" spre el. Bărbatul era luminat de o lanternă de bord și m-a fixat cu niște ochi surprinși și scrutători.

— Big Shelley? am întrebat.

A răspuns că da făcînd un semn cu capul și surîzînd ușor.

— Nu te așteptam pe dumneata, zise.

— Bănuiesc că nu, am răspuns.

M-am așezat pe o bancă din pînză de cort, dinspre ușă. Pe masă erau două pahare, o sticlă de whisky și o frapieră cu gheață. În dreapta bărbatului, în umbră, era o carte deschisă.

— E vreo sărbătoare? am întrebat arătînd cu arma spre sticla de whisky.

— Nu, zise încet. Musafirului, pe care îl așteptam, îi place whisky-ul. Eu beau puțin din cauza tensiunii arteriale.

Era un bărbat îmbătrînit înainte de vreme, pe față i se citea un fel de deziluzie sau de tristețe, ce contrasta cu tot ce era în jur. Vorbea ca și cum ar trece pe deasupra lucrurilor distrugînd orice expectativă printr-un mod de a cunoaște dinainte ceea ce ar urma să se întîmple. Se vedea că era un om cu multă experiență și din atitudinea sa se degaja un snobism vag prin care căuta să ascundă că nu-l

mai interesa aproape nimic. Avea o frunte foarte înaltă, părul grizonat, drept și rar, o gură puternică cu niște buze ce abia se mișcau cînd vorbea și mîini noduroase, obișnuite parcă să apuce cu putere tot ce i se nimerea în față. Părea un om ce ajungea la sfîrșitul vieții cu cel mai disperat dintre haruri: o inteligență nevoită să se satisfacă numai pe sine deoarece în altă parte nu vedea nimic care să merite. În viața mea nu mi s-a mai întîmplat să întîlnesc un individ care să stea în fața „Berettei" mele și să nu se uite la ea. Big Shelley pur și simplu o ignora grație unei stăpîniri de sine (asta mi-a șoptit-o unul dintre clopoțeii mei) pe care o manifesta față de orice primejdie, chiar dacă s-ar fi aflat în ultima secundă a vieții.

— M-am gîndit, pentru o clipă, că ești unul dintre hoții care umblă prin cheiuri, zise apreciindu-mă cu ochii săi perspicaci. Dar aerul dumitale profesionist arată că e vorba de ceva mai serios. Urmărești ceva anume?

— Nu.

Era îmbrăcat într-un costum de culoarea uleiului peste o cămașă groasă, în pătrățele. Costumul era desfăcut și pe cămașă se vedea o monogramă cu literele A și S negre și încrucișate. Bătea toba cu mîna stîngă pe un dosar cu coperți castanii, așezat aproape de veioza de pe masă.

— Atunci s-ar putea să fie și mai rău, zise parcă jucîndu-se cu mine. Mi-au aranjat o capcană, nu-i așa? întrebă deodată.

— Nu știu.

Și-a luat o țigară din pachetul deschis de pe masă și a aprins-o. A tras două fumuri lungi ținînd-o între degetul arătător și cel mijlociu, aproape de încheietura lor.

— Nu vrei să-mi explici? m-a întrebat.

Înainte de a răspunde am făcut o pauză.

— Big Shelley, am zis, în sfîrșit, dacă dumneata te simți o piesă pe tabla de șah, eu mă simt la fel. Numai că piesa, pe care o reprezint eu, va elimina piesa pe care o reprezinți dumneata. Și nu mai știu dacă jocul va continua.

— Persoana pe care o așteptam te-a trimis să mă ucizi?

Uite o întrebare logică, mi-am zis. Dar nu simțeam urgența de a-i răspunde. Mai potrivită momentului, mi se părea o altă întrebare.

— Și pe cine așteptai?

— Ei vezi, continuăm jocul, zise surîzînd ușor.

— Așa e.

— Cred că așa e, zise ca și cum ar fi vorbit pentru el. Cred că ai fost trimis de persoana pe care o așteptam.

— Așa se pare.

M-a privit și a mai tras un fum.

— Ești foarte prudent, zise. Deși nu știu pentru ce, deoarece dacă tot vrei să mă ucizi nu pierzi prea mult povestindu-mi toată istoria.

— E adevărat, am zis. Dar istoria e cam lungă și destul de complicată. Dumneata mi-ai fost oferit pe tavă și nu pricep de ce.

A tras ultimul fum de țigară, s-a dat pe spate, a încetat să mai bată darabana pe dosar și a zis monoton:

— Povestește-mi.

Putea să pară o invitație, dar era un ordin. Cel puțin așa a sunat.

— Povestește-mi toată istoria, insistă. Avem timp destul. Acum nu mai aștept pe nimeni. Doar numai dacă dumneata nu ești grăbit.

— Nu mă grăbesc, i-am răspuns.

— Vrei un whisky, m-a întrebat.

— Prefer să nu beau. Am ulcer sau, mai bine zis, am avut ulcer. Big Shelley a dat ușor din cap.

— Asta nu e nimic, zise, eu n-am un rinichi, am inima și ficatul într-o stare deplorabilă și cred că am și cancer. Medicul meu mă liniștește cu fraze nebuloase, ceea ce e cel mai bun mijloc de a ne face să pricepem cum stau lucrurile. În orice caz cred că ar fi trebuit să mor încă de anul trecut. Am impresia că n-am murit încă deoarece toate acestea mă lasă rece.

Tăceam.

— Ai citit „Don Quijote"? m-a întrebat dintr-odată.

— Am citit.

O ușoară surprindere i-a luminat fața.

— Nu mai spune.

— Ce?

— Că ai citit „Don Quijote".

Am tăcut iarăși.

— Îți place? mă întrebă.

— Îmi place, am răspuns. Dar trebuie citit în spaniolă.

Își deschise larg ochii și arătă cu mîna dreaptă spre cartea deschisă.

— Este ediția spaniolă, zise aproape înveselit. Și eu sînt de părerea dumitale. Cervantes trebuie citit în spaniolă.

— Ceea ce este poetic în opera lui Cervantes, am zis-de parcă aș fi fost la o conferință, — este aproape intransmisibil în altă limbă. E vorba, de fapt, de un fenomen literar care se referă la orice gen din marea poezie și la un anumit gen de proză. Nu vreau să spun că trebuie să-l ignorăm pe Kafka deoarece nu știm ceha, dar sînt autori care construiesc at-

mosfera pe baza limbii și operele lor pierd foarte mult cînd sînt traduse în alte limbi. Dacă nu-l citești pe James Joyce în original pierzi treizeci la sută din ceea ce spune printre rînduri. Iar dacă nu-l citești pe Rimbaud în original pierzi aproape cincizeci la sută.

— Sînt de acord, zise arătîndu-și dinții. Mă privea cu ochii dezarmați ai unui copil ce găsise pe neașteptate cea mai frumoasă scoică pe o plajă pustie.

— Cred că „Don Quijote" este o victorie a spiritului asupra materiei. Totodată este o elogie a nebuniei, zise Big Shelley.

— Așa e, am răspuns. Dar fața lirică a nebuniei.

— E frumos, zise.

— Este una dintre cele mai importante opere scrise pînă acum. Acolo sînt morile noastre de vînt, ale dumitale, ale mele, ale tuturor.

Ne-am privit față în față. Apoi m-a întrebat:

— Acesta este modul dumitale de viață? și a arătat cu bărbia spre „Beretta".

— Sînt un asasin profesionist.

S-a uitat în jos ca și cum răspunsul l-ar fi întristat.

— Bine, povestește-mi, zise ridicîndu-și subit capul. Și-a scos încă o țigară din pachet, a aprins-o și a început să se uite spre ușă, cu profilul spre mine.

— Sindicatul m-a trimis, am zis ca să încep povestea.

— Ce Sindicat?

— Asasinate, stupefiante, jocuri de noroc, cotcării, tot ce poate să-ți treacă prin cap.

A zîmbit.

— Înțeleg.

— Sindicatul mi-a impus să fac treaba asta.

De obicei lucrez singur, dar din motive despre care nu e cazul să vorbesc acum, am fost silit să accept treaba asta. E un caz ce nu mi-a plăcut, fie și numai pentru că este foarte dificil. Dumneata ești un om ascuns și trebuia să găsesc o modalitate ca să ajung aici.

Fuma, clătinîndu-și capul din cînd în cînd.

— Îmi place să-mi presar sarcina cu o anumită doză de justiție, am zis simțindu-mă puțin jenat că trebuia s-o spun, — și de aceea nu mi-a plăcut că m-au trimis să ucid un om fără să știu cine este, dacă merita să fie omorît. O vreme am fost foarte nervos deoarece eram strîns cu ușa de Sindicat și trebuia să aflu cine este Big Shelley. Era să mă cert cu Sindicatul deoarece îmi cereau să termin cu dumneata cît mai repede. Dar erau două lucruri importante: nu știam cum să ajung la dumneata și nici nu-mi făcea plăcere să te ucid.

— Dumneata și Sindicatul sînteți ca David și Goliat? mă întrebă surîzînd.

— Mai mult sau mai puțin, am răspuns. Eram în situația asta cînd a apărut un anunț la telefon care mi-l oferea pe Big Shelley la ora zece, sîmbătă, pe yachtul „Prima Donna" acostat la cheiul numărul șapte. După cum poți să-ți dai seama, mi s-a părut chiar prea mult.

— E logic, zise stingîndu-și țigara în scrumieră și tușind.

— Am făcut investigațiile necesare, mi-am organizat un dispozitiv de siguranță și am venit aici. Restul se va întîmpla de acum încolo.

A urmat o pauză lungă.

— Sindicatul acesta, zise încrucișîndu-și mîinile și sprijinindu-le pe masă, trebuie să aibă motive serioase pentru asta. Mă gîndesc

care ar fi, dar asta nu te privește pe dumneata. Probabil că este vorba de politică și de mulți bani.

Am clipit din ochiul stîng.

— Așa e, am răspuns.

— Nu înțeleg însă cine ar fi putut să te cheme la telefon. Cine știa că mă cauți?

— Aici e o altă poveste, i-am explicat vorbind rar. Mi-am tratat ulcerul într-o clinică, am făcut somnoterapie și au scos de la mine ceea ce îi interesa. Mai tîrziu medicul care m-a tratat a dat telefon.

— Ce medic?

Am tăcut. Apoi am răspuns iarăși printr-o întrebare:

— Cu cine trebuia să te întîlnești aici?

A tușit din nou, era un atac de tuse tabagică. Mi-am scos batista din buzunar și i-am dat-o.

— Ia-o, am zis. Și te rog ține mîinile pe masă.

Iarăși a tușit ținînd batista la gură.

— Am uitat să-ți spun, zise cu o voce obosită. Am ceva și cu plămînii, deși medicii spun că e doar o bronșită cronică.

Stătea cu batista în mînă și se uita la ușă. Aveam impresia că vroia să spună ceva important, dar mi-a zis doar atît:

— Am fumat mult. Nu fumezi?

— Nu, din cauza ulcerului.

— Ești un tip foarte straniu, îmi zise aproape cu simpatie. Și ochii îți sînt foarte neliniștiți.

— Așa e.

S-a lăsat iarăși tăcerea și eu am insistat:

— Cu cine ai aranjat să te întîlnești?

Scoase încă o țigară din pachet, ca și cum ar fi uitat că a fumat foarte mult și zise metaforic:

— Cain și Abel.

Tăceam.

— Este povestea lui Cain și Abel. Îl așteptam pe Roger Shelley, fratele meu.

— Fratele meu vroia să se întîlnească cu mine aici, zise Big Shelley. Mi-a telefonat. Mi-a zis că era ceva urgent și personal. De mulți ani nu mai vorbisem cu el. Am rupt relațiile pentru o problemă de partaj la tribunal. Pierduse. Se supărase. Căci Roger n-a știut niciodată să piardă.

— Cînd a fost asta? am întrebat.

— Acum vreo cincisprezece ani. De atunci nu l-am mai văzut niciodată.

Cabina era plină de fum. Trăgea fumuri mari de țigară de parcă i-ar fi lipsit aerul iar fumul de țigară era oxigen.

— Cum a intrat în legătură cu dumneata? am întrebat. Doar ești o persoană foarte greu de prins.

— A sunat la mine acasă. A lăsat vorbă unuia din servitorii mei. A zis că era Roger și că o să mă sune a doua zi la o anumită oră. Eram curios. Am așteptat telefonul. Și, într-adevăr, a telefonat și a zis că vroia să se întîlnească cu mine cît mai repede posibil. Că era o problemă extrem de importantă și strict personală.

M-am gîndit cîteva secunde.

— Ești sigur că era fratele dumitale?

— Sînt. Am recunoscut tonul intim pe care aproape că-l uitasem. Era el, fără nici o îndoială. Și avea aerul că vrea să mă roage ceva fără să dea de înțeles ce anume, o caracteristică a bunului meu frate.

Spuse asta și surîse. L-am întrebat:

— Te-a sunat la telefon de la Palm Beach?

— Nu. Din New York. Eram curios. Și de ce să nu spun că mi-a făcut plăcere să-l văd că vine la mine după atîția ani? Era o chestiune care mă distra.

Își stinse țigara în scrumieră și se strîmbă.

— Chiar el a luat legătura cu dumneata? întrebă după cîteva secunde.

— Cunoști un medic Lodge. Michael Lodge?

— Nu.

— Omul acesta a scos de la mine ce trebuia să afle și după aceea a dat un telefon fără să-și spună numele. L-am descoperit din întîmplare. Acum este în mîinile mele.

Surîse.

— În cazul acesta ești stăpîn pe situație. Făcu o pauză, apoi zise: Trebuie că e un om de încredere al fratelui meu. A scos de la dumneata și apoi i-a comunicat. Era un prilej pe care Roger îl aștepta ca să se răzbune pe mine.

Am tăcut cîteva clipe amîndoi.

— Așa se pare, am zis, în sfîrșit.

— Ai avut noroc în treaba asta, zise. Ai avut noroc să-ți fiu oferit pe tavă, cum ai spus.

Mi-am mijit ochii.

— Da, am avut noroc.

— Ticălosul de frate-meu se servește de un asasin profesionist pe care nu-l cunoaște ca să scape de mine, zise parcă monologînd. E clar că are are un alibi pentru ziua de azi și nu se va mai găsi nici o formă că să fie tras la răspundere. Și scapă de mine fără să fi cheltuit o para chioară.

Am răsuflat adînc și era să zic ceva, dar m-am hotărît să tac.

— Ești într-o situație ideală, continuă Big Shelley bătînd toba cu degetele. — Mă mir și de mine. Cum de am putut să cad în capcana asta? Poate din cauză că totdeauna l-am subapreciat. Și n-am fost în stare să rezist tentației de a mă distra la întîlnirea asta.

— Părea convins că o să fii o pradă ușoară pentru mine, — am zis.

— Și se pare că a avut dreptate.

— Așa se pare. Dar nici nu se aștepta ca eu să vorbesc cu dumneata. Credea că o să mă folosesc repede de acest prilej și am să te ucid. În felul acesta nimic nu l-ar mai fi legat de cazul acesta. Singura mea legătură ar fi fost doctorul Lodge.

— Cred că pentru asta o să ia un bacșiș gras, zise Big Shelley printre dinți.

— Așa se pare, am fost de acord. Doctorul Lodge o să-i ceară mult pentru asta.

Începu să învîrtească pachetul de țigări cu degetul arătător de la mîna dreaptă.

— Cunosc genul, zise. Sînt foarte mulți oameni care fac orice pentru bani. Cunosc foarte mulți care ar face asta. Ar face orice.

Mi-am adus aminte dintr-odată de Sonny și am zis nici eu nu știu pentru ce:

— Sonny era prietenul dumitale.

Și-a încrețit sprîncenele.

— Sonny?

— Da. Sonny era prietenul dumitale. S-a sinucis în fața mea numai ca să nu spună cum aș putea să ajung la dumneata. Nu-mi aduc aminte să mai fi văzut vreodată atîta fidelitate a unui om față de altul.

— Ai avut ceva de-a face cu moartea lui Sonny?

— A fost după cum ți-am spus.

Începu să cîntărească cuvintele mele, apoi dădu din cap și zise:

— Și de ce tocmai Sonny? De ce l-ai vîrît în afacerea asta? — În cuvintele lui era multă mîhnire.

I-am spus atunci căutînd parcă să mă dezvinovățesc:

— Trebuia să încep cu cineva. Mi s-a părut că Sonny era calea cea mai sigură. A fost o experiență neplăcută. S-a sinucis ca să nu te trădeze.

Se lăsase o liniște apăsătoare. Big Shelley se uita spre ușă, undeva și mai departe de ușă, de unde, probabil, îl chemau amintirile.

— Sonny era un om bolnav, dar într-un anumit sens era foarte curat. L-am ajutat odată, la nevoie. Cred că mi-a rămas recunoscător pe veci. De ce a trebuit să faci asta?

Am ridicat din umeri.

— A fost o greșeală.

— O greșeală, a repetat cu o voce tristă. Care e numele dumitale? m-a întrebat dintr-odată.

— Maynard.

— Ascultă, Maynard. Își scoase o țigară din pachet și începu s-o învîrtească între degete. Unul ca mine își face dușmani pe unde trece. Rareori i se întîmplă să aibă oameni de partea sa care să nu facă asta pentru bani sau putere. Și chiar dacă întîlnește asemenea oameni, nu-i crede. Așa că unul ca mine devine obligatoriu un solitar. Am doborît oameni, pe alții i-am modelat, puteam să ajung mult mai departe dacă nu ajungeam la concluzia că adun victorii care nu servesc la nimic. Cînd devii lucid și începi să înțelegi că orice nouă cucerire se transformă imediat în ceva mort și că ai trăit urmărind numai triumfuri ieftine ai senzația

că tot ce ai făcut a fost greșit. Așa că oameni ca Sonny, ceea ce reprezintă Sonny pentru mine, valorează mult mai mult decît ar putea părea.

A tușit, și-a pus țigara între dinți dar n-a aprins-o. Apoi continuă:

— Am ajuns la sfîrșitul vieții practic, singur, înconjurat de ura unor oameni pe care nici nu-i cunosc și de teama acelor care îmi sînt apropiați. Sonny era una din puținele persoane cu care îmi plăcea să conversez ore întregi pe teme care cereau mult rafinament. Avea mania lucrurilor supranaturale și fantastice, îi plăceau poveștile inexplicabile și obișnuia să spună că e o magie în vitalitatea mea, zicea că sînt un fel de zeu umilit de solicitările unei lumi mediocre, a încerca de multe ori să mă convingă să facem o călătorie în Africa, unde ar exista un trib care îl invocă chiar și pe demon și că forțele primitive sînt fascinante. Umbla totdeauna cu talismane, cu tot felul de scamatorii și avea capacitatea de a descoperi mereu lucruri noi. Nu aprecia banii, îi plăceau doar frumusețea și misterul. Era exploatat, umilit, dar avea o inimă largă și o disponibilitate superioară de a uita toate ofensele.

Am coborît ochii și am început să fluier ușor. Big Shelley și-a aprins țigara și a continuat:

— Moartea lui Sonny a fost o lovitură pentru mine, dar ar fi fost și mai dură dacă s-ar fi întîmplat cu ani în urmă. În ultima vreme îl vedeam rar din cauza sănătății mele. Ultima oară cînd l-am chemat, acum vreo două sau trei luni, mi-am dat seama că viciul începea să-l stăpînească într-o manieră absolută. Asta m-a mîhnit deoarece știam că fiecare dintre noi devenea tot mai mult robul slăbiciunilor sale: eu pășeam liniștit spre moarte, ros de boli, în

timp ce el se distrugea febril prin căutările sale nesatisfăcute. Am crezut că moartea i s-a datorat unui moment de nebunie, urmare a acestor orgii...

Se opri și mă privi. Apoi și-a îndreptat privirea în altă parte. Am zis:

— Într-un fel sau altul mergem cu toții spre același sfîrșit. M-am oprit fiindcă mi s-a părut că am spus ceva nelalocul său.

Big Shelley a tras două fumuri, unul după altul.

— Maynard, ești tînăr, dar duci o viață primejdioasă și deja cunoști suficient viața ca să-ți dai seama că prietenia este un lucru important.

— Așa e. Și mi-am mijit ochii. Prietenia și dragostea. Apa, pîinea, prietenia și dragostea. Căutăm alte lucruri, dar acestea sînt cele patru puncte cardinale.

— Asta trebuie să fie, zise rar. Las în urma mea o soție care mă urăște, un frate care te trimite să mă ucizi și foarte mulți oameni care ar fi dorit ca eu să nu mă fi născut niciodată. Și, în sfîrșit, dacă trec în revistă tot ceea ce am făcut, ajung la gîndul că circumstanțele au fost mai puternice decît mine, că omul nu este stăpînul propriului său destin și că nu merită să te obosești neostoit ca să obții ceva despre care apoi afli că nu are nici o valoare.

Își ridică ochii ca și cum s-ar fi trezit după o letargie și zise:

— Să schimbăm subiectul. Să ne întoarcem la chestiuni practice. Văd că nu te grăbești să mă ucizi. Poate că vom ajunge la un acord.

— Nu prea cred.

Și-a mișcat capul dintr-o parte în alta.

— Asta numai dumneata știi, zise cu o voce joasă. Altceva. Medicul acesta este în mîinile dumitale?

— Da. Este în casa unui prieten. Mă duc acolo cînd plec de aici.

— O să-l lași să plece?

— Încă nu știu. O să văd după aceea.

— Este primejdios pentru dumneata, nu-i așa?

— Într-o anumită măsură. Bine, în profesiunea mea niciodată nu ești sigur, mai ales cînd avem de a face cu amatori.

— Cum ziceai că îl cheamă?

— Michael Lodge. Psihiatru.

— Psihiatru?

— Da.

I se încreți fruntea.

— În cazul acesta merg mai departe, zise. Trebuie să fie vreun prieten mai vechi de-al fratelui meu. Roger a făcut psihiatrie în tinerețe. S-a lăsat de asta cînd s-a băgat în afaceri. Eu l-am ajutat să intre în afaceri. Dar s-a dus-totul de rîpă. Era un om foarte meticulos dar fără curaj. Nu era bun pentru afaceri.

Mi-am scărpinat urechea cu mîna stîngă.

— Ce făcea acum cincisprezece ani cînd ați ajuns la tribunal? l-am întrebat.

— Nimic. De aceea vroia să-mi stoarcă banii.

— Dar după aceea? Cu ce s-a ocupat?

Big Shelley și-a stins țigara în scrumieră.

— Nu știu. Niciodată n-am mai aflat cu ce se ocupa.

Am continuat să mă scarpin la ureche cu mîna stîngă.

— N-a făcut vreo potlogărie?

— De ce mă întrebi? Vocea lui Big Shelley trăda surpriza.

— Nu știu, am răspuns. Ce vîrstă ar putea să aibă acum?

— Cincizeci și șapte sau cincizeci și opt ani. Nu știu exact.

— Cincisprezece ani este destul de mult, am zis rar.

Și-a mijit ochii.

— Ai vreo idee, mă întrebă.

— S-ar putea.

— Spune-o.

M-am aplecat înainte.

— Ai vreo fotografie a fratelui?

— Nu.

— Nu seamănă cu dumneata, nu-i așa?

— Seamănă puțin. Are urechile puțin clăpăuge, ca și mine.

— Îi place să se îmbrace elegant? Are gesturi sigure?

Big Shelley își strînse buzele și răspunse:

— Cred că da.

Mi-am închis ochii ca să aud mai bine unul dintre clopoțeii mei.

— Zice cuvîntul „omule" cînd vorbește cu cineva?

S-a făcut tăcere, ca și cum Big Shelley nu înțelesese întrebarea. Apoi zise:

— Da. A moștenit treaba asta de la tatăl meu. Apoi făcu o pauză. Dumneata îl cunoști, Maynard. După cum vorbești se vede că îl cunoști.

— Așa e. Michael Lodge este Roger Shelley.

Se făcuse miezul nopții. Yachtul balansa ușor și aerul era foarte greu în cabină. Big Shelley a turnat whisky în două pahare și zise :

— Bea. Dă-l încolo de ulcer. Şi îmi întinse paharul.

Am apucat paharul cu mîna stîngă.

— Ce ai în valijoara asta? mă întrebă.

Ţineam valijoara pe parchet, între picioare.

— Păstrez în ea amortizorul. Ca să-l pun la armă.

Trase un gît de whisky, îşi clătină capul şi surîse:

— Pari un comis-voiajor.

N-am comentat. M-a privit în ochi, apoi s-a uitat la mîna mea dreaptă în care ţineam „Beretta" şi la mîna stîngă, în care aveam paharul.

— Şi dacă m-aş arunca acum asupra dumitale? mă întrebă.

— Big Shelley, am zis rar, nu mă preocupă deloc această situaţie.

Îşi duse degetele noduroase pe obraz şi mă întrebă iarăşi:

— Dacă ţi-aş da mulţi bani ca să mă laşi în viaţă, cum ai vedea propunerea asta?

Am băut whisky-ul dintr-o înghiţitură şi am pus paharul gol pe masă. Am lăsat cîteva secunde să se scurgă în tăcere.

— Am să-ţi răspund indirect, am zis, în sfîrşit. Cînd Sindicatul m-a obligat să fac treaba asta, a inclus în propunerea sa şi angajamentul de a mă lăsa să operez independent în New York, cum am operat şi pînă acum. Am venit de curînd de la Roma, unde am fost nevoit să fug din cauza unei chestiuni grave cu Sindicatul şi ei au profitat de întoarcerea mea ca să-mi impună treaba asta. Dacă n-aş fi acceptat s-o fac, n-aş mai putea lucra aici.

Am făcut o pauză. Big Shelley mă întrebă:

— Şi atunci?

— Ca să fiu mai precis, am continuat, cred

că refuzul meu ar fi implicat eliminarea mea imediată, asta în cazul în care n-aș fi reușit să fug la timp. Vreau să spun că dacă nu-l ucid pe Big Shelley înseamnă să mă condamn la un exil nelimitat sau la o execuție sumară, dacă le-aș oferi posibilitatea. În afară de asta acum cîteva zile am avut posibilitatea să aflu care este starea de spirit a oamenilor din Sindicat. Mi-au trimis un fel de ultimatum zicîndu-mi că dacă dumneata nu mori astăzi, mîine am să mor eu. Ei știu că nu mă sperii așa de ușor, dar, pe de altă parte, eu știu că este vorba de băieți care obișnuiesc să-și îndeplinească promisiunile. Sînt mulți, sînt cruzi cînd își apără interesele și nu sînt înnebuniți de dragoste pentru mine.

Big Shelley și-a mai aprins o țigară.

— Nu înțeleg prea bine, zise. Sindicatul este o organizație puternică și dumneata n-ai putea să-i faci față. Atunci de ce sînt atît de grijulii cu dumneata?

— Într-un anumit sens ar putea să pară așa, am răspuns. Dar există circumstanțe speciale. Cel mai bun prieten al meu, de exemplu, face parte din Sindicat. Desfășoară acolo o mare acțiune diplomatică și are o anumită influență. El este scutul meu. Pe de altă parte cred că pe undeva, în subconștientul lor, mă respectă. În afară de asta mi-au dat o sarcină dificilă, de pe urma ei n-au decît de profitat, ori mori dumneata, ori mor eu. Iar dacă am muri amîndoi, n-ar pierde nimic. Bineînțeles că mă plătesc pentru treaba asta și știu că am s-o fac odată ce m-am angajat s-o fac.

— Te plătesc bine?

— Acceptabil.

— N-aș putea să te plătesc mai bine?

— Cred că da. Am ezitat. Dar în profesiunea noastră nu executăm contractele pe jumătate. Un profesionist nu poate să facă așa ceva. Ar fi cea mai mare greșeală.

Zîmbi.

— Foarte interesant, ca etică, zise. Și cine te asigură că n-ai să rămîi legat de ei? Că n-o să-ți mai ceară să faci și alte treburi?

Am ridicat umerii.

— Etica la care te-ai referit, i-am răspuns. Este adevărat că sînt atît de puternici încît trec peste orice etică cînd sînt nevoiți s-o facă. Dar eu trebuie să risc. Un independent față de Sindicat, cum sînt eu, întinde coarda și este întins de ea. Este un gen de echilibru care trebuie menținut. Prietenul meu, despre care vorbeam, mă ajută mult în treaba asta. E cam dificil să-ți explic, dar acestea sînt legile lumii noastre subterane. Legi care nu se scriu și care, uneori, nu se respectă.

Big Shelley mușca din filtrul țigării și dădea ușor din cap că înțelege. Apoi zise fără să mă privească:

— Dumneata, la urma urmelor, ești un asasin și trăiești din asta. Atunci de ce te încăpățînezi și nu intri în Sindicat? Bănuiesc că ai duce o viață mai liniștită.

I-am răspuns cu o anumită emfază în glas:

— Big Shelley, a ucide un om nu este un sport. Totdeauna de cîte ori mi se prezintă un contract analizez condițiile. Sînt un profesionist, dar nu accept tot ce mi se oferă. Aș zice că sînt un profesionist exigent. Nu mă interesează prea mult ce se vorbește despre mine. Mă interesează, în primul rînd, ceea ce cred eu despre mine. În lumea crimei organizate, din care fac parte, mi se spune „mîna dreaptă a diavolului". Prietenul meu Johnny mi-a zis

odată că mi s-ar potrivi mai bine „mîna stîngă a lui Dumnezeu". Probabil că a uitat de asta, dar eu n-am uitat. Pentru mine este foarte important să țin minte mereu că pot fi, chiar dacă destul de vag sau complicat, un instrument al justiției.

— Nu vorbești ca un asasin profesionist, zise. Pentru ce ucizi oameni?

— Pentru ce ai semănat ură în jurul tău, Big Shelley? De ce ai ajuns la capătul zilelor și vezi numai ruină în jurul tău? Și ce au toate acestea comun cu „Don Quijote" în versiune spaniolă?

— Există un anumit adevăr în ceea ce spui, o anumită perspicacitate, zise el rar. Dar viața mea nu este chiar atît de lipsită de logică ca a dumitale.

— Trăim în lumea banilor. Mă plătesc bine. Ce nu e logic?

Își stinse țigara în scrumieră.

— Nu știu. Nu mai știu nimic.

— Asta e.

— Cred că am vorbit prea mult. Ai fost surprinzător de sincer. Și nu știu de ce.

M-am uitat în jos și am zis:

— Poate pentru că trebuie să te ucid.

— Obișnuiești să vorbești sincer cu oamenii înainte de a-i ucide?

— Nu. Dar sînt oameni care stimulează dialogul. De fapt nici eu nu știu de ce am vorbit atîta. Dar asta nu mai interesează.

— Interesează, zise mișcîndu-și repede capul. În timp ce dumneata vorbeai, mi-a venit o idee. Ți-am mai spus că sînt foarte bolnav, că mai am puțin de trăit și că plăcerea mea se rezumă la cititul clasicilor. M-am gîndit că mă pot folosi de dumneata după moartea mea.

Mi-am mijit ochii și n-am zis nimic.

— Ai să mă ucizi în noaptea asta, nu-i așa?

Cuvintele cădeau rar, ca niște ciocane, mi-au intrat în urechi și le-am simțit în stomac ca pe niște pietre.

— Așa e, am răspuns cu o voce dură.

— Bine, zise. Vreau să închei un contract cu dumneata. Vreau să-mi răzbuni moartea.

Se făcu tăcere.

— Deci așa. A fost vocea mea care a vorbit.

— Situația este puțin curioasă. Dumneata mă ucizi iar după aceea vei răzbuna moartea mea. Îți ofer un contract ca să faci asta. Un contract pentru mîna stîngă a lui Dumnezeu.

— Big Shelley, am zis cu ochii aproape închiși, să nu te gîndești la subterfugii. Eu te voi ucide.

— Știu.

A mai băut o înghițitură de whisky și acum părea mult mai bătrîn. Apoi a tușit punîndu-și dosul palmei la gură. I-am spus:

— Nu e omenește să vorbim așa de propria noastră moarte. Luciditatea asta nu este omenească.

— Ești tînăr, Maynard. Încă n-ai avut vreme să cunoști tot ceea ce este omenesc sau poate fi omenesc. Dar să ne întoarcem la problema noastră. Dumneata îți îndeplinești angajamentul față de Sindicat și imediat după aceea te angajez ca să-l elimini pe acela pe care ți-l voi indica.

N-am spus nimic. Așteptam.

— N-am banii la mine, dar am să scriu o scrisoare pe care ai s-o citești și care te va duce la Ron Porter. Nu știu dacă îl cunoști pe Ron Porter. Ți-am spus adineauri că era prieten foarte bun cu Sonny. Trebuie să-ți spun că Sonny și Ron Porter au fost singurii

prieteni adevărați pe care i-am avut în viața mea. Ron e încă omul în care am încredere cînd e vorba de probleme importante. După ce voi muri el va rămîne cu toată puterea mea. Îmi va ocupa în mod automat poziția. Și va executa cu scrupulozitate tot ceea ce îi voi transmite.

Făcu o pauză și mi s-a părut că a surîs. Apoi continuă:

— Dumneata îl ai pe fratele meu în mîini. Înainte de a continua vreau să te întreb: ce crezi despre un om care îi întinde o capcană fratelui său și trimite un om ca să-l ucidă?

— Depinde, am zis. În principiu găsesc că nu e ceva extraordinar.

— Foarte bine, zise. Vei pleca de aici la prietenul dumitale și îl vei ucide pe fratele meu. Am să te plătesc regește. Dar vreau și mai mult. Va trebui să descoperi cine a fost blestematul din Sindicat care a aranjat asta. Cine stă în umbră. Ron Porter te va ajuta. Va fi, bineînțeles, și el plătit pentru asta.

Nu știu dacă am schițat vreun gest cu capul. Big Shelley m-a întrebat:

— Cît vrei pentru asta?

— Big Shelley — am zis.

— Ajung o sută de mii de dolari? spuse scurt. Cincizeci de mii de dolari pentru moartea fratelui meu și cincizeci de mii de dolari pentru celălalt?

— Bine.

Își scoase ochelarii din buzunarul hainei. Yachtul se legăna foarte tare și începea să mi se facă greață.

Big Shelley a terminat de scris scrisoarea la ora douăsprezece și treizeci și cinci de minute cînd mi-a dat-o s-o citesc, după care am mai discutat diferite chestiuni. În timpul acesta m-a rugat să-l ucid într-un moment în care nu se aștepta și să trag la sigur. I-am răspuns că aveam în față toată noaptea și am reținut indicațiile sale cu privire la modul în care puteam să intru în contact cu Ron Porter. I-am vîrît un glonte în inimă la ora două și douăzeci și șapte de minute.

Mi-am pus amortizorul în valijoară, am șters amprentele digitale pe care le lăsasem pe pahar și pe masă și, înainte de a pleca, mi-am mai aruncat privirea asupra volumului „Don Quijote". Era deschis la pagina cinci sute șaizeci și trei, unde, cu creionul roșu, erau subliniate versurile: „Ven muerte, tan escondida / que no te sienta venir / porque el placer del morir / no me torne a dar la vida". („Vino moarte pe furiș / să nu te simt venind / pentru ca plăcerea morții / să nu mă trezească la viață").

Am coborît de pe yacht, am traversat cheiul și am mers pe jos un timp. Noaptea era plină de stele. Am ajuns la casa lui Cassino pe la trei și douăzeci, după ce am luat un taxi. Cassino a scos lanțul de siguranță, mi-a deschis ușa și mi-a zis:

— Este în cameră. Ezită puțin. Ei, cum a mers?

— Bine.

Am apăsat pe clanța ușii care dădea în cameră dar Cassino făcu un gest cu capul, vîrî cheia în broască și o deschise. Am intrat.

— Doctor Lodge, hai să plecăm, am zis.

Doctorul Lodge stătea în picioare cu mîinile la spate. Un mușchi îi zvîcnea pe obrazul drept.

— Unde?

— Într-un loc.

M-am întors spre Cassino și l-am întrebat:

— Mașina ta e aici?

— E aici. Este jos, la poartă.

Pe fruntea lui Cassino apăruseră cute. Mă întrebă:

— Îl ducem de aici?

— Îl ducem.

Am tăcut cîteva clipe. Apoi Lodge-Shelley mă întrebă:

— Ce se petrece? Ce s-a întîmplat?

— Poftim?

— Bine, zise, pot să știu ce s-a întîmplat?

— Bineînțeles.

— Am scos „Beretta" și am zis:

— L-am ucis pe Big Shelley cu puțin înainte. Înainte de asta am avut o conversație mai lungă.

Ardea de nerăbdare și era un adevărat spectacol să-l vezi cum încerca să se stăpînească.

— Și? N-a decurs totul cum trebuie?

— Ba da. Totul a decurs cum trebuie, Roger Shelley.

Se strîmbă cînd își auzi numele. Apoi își îndreptă ținuta și zise cu o voce joasă:

— Are asta vreo importanță?

— Într-o anumită măsură, am răspuns.

— De ce?

Am răspuns cu o altă întrebare:

— De ce ai vrut să-ți ucizi fratele?

— Am avut motive serioase, te asigur, răspunse aproape imediat. Motive foarte serioase, insistă.

— Să mergem.

I-am pus „Beretta" în piept și peste două minute eram în mașina lui Cassino.

— Ieșim din New York, Cassino, i-am zis. Alege după aceea un drum mai puțin circulat.

Lodge-Shelley ședea lîngă mine și ochelarii îi scînteiau în întuneric. Mă întrebă:

— Ce ai de gînd să faci?

N-am răspuns.

— Cum ai aflat? mă întrebă imediat. Cum ai aflat că eu sînt Roger Shelley?

— N-are importanță.

— Ce ai de gînd să faci? insistă.

— O să vezi în curînd.

S-a mișcat dintr-odată cu tot corpul ca să facă nu știu ce, dar gestul a fost prea brusc și i-am dat cu „Beretta" în cap. A scos un țipăt. Cassino a mărit viteza.

— Fii calm, „Califule", zise.

Lodge-Shelley s-a ținut o vreme cu mîinile de cap, apoi și l-a ridicat uitîndu-se înainte. L-am întrebat:

— Cine mai știe în afară de dumneata de mărturisirile mele de la clinică?

— Nimeni, vocea aproape că nu i se auzea.

— Nici doctorul Grant? Nici infirmiera?

— Nimeni, repetă.

Am ieșit din New York și la un moment dat i-am spus lui Cassino să oprească mașina.

— Coboară din mașină, Roger Shelley, i-am zis și i-am deschis portiera cu mîna stîngă.

— Ascultă, Maynard, zise lingîndu-și bu-

zele, nu e drept ceea ce vrei să faci, omule, n-are nici un sens, nu înțeleg ce se petrece...

Vorbea incoerent și asta mă făcea nerăbdător. Pe șosea nu era nimeni dar putea să treacă în orice moment vreo mașină și să creeze o situație neplăcută.

— Coboară, i-am zis aproape strigînd.

A coborît din mașină și a început să fugă pe șosea. M-am luat după el și a trebuit să alerg ca să nu se depărteze. Părea un bolid negru care alerga la lumina stelelor. Cînd am ajuns la trei metri de el, am tras. A căzut cu fața în jos și a început să se rostogolească. I-am mai băgat un glonte, de data asta în piept, și a rămas nemișcat. Cassino era deja lîngă mine, în mașină.

— Cassino, l-am chemat.

Cassino a ieșit din mașină și s-a apropiat de mine.

— Ține-l de picioare, i-am zis, iar eu îl apuc de cap.

Am luat corpul de pe șosea și l-am așezat în frunziș. Apoi ne-am urcat în mașină, Cassino a întors și am pornit în zbor din nou spre New York. Fruntea lui Cassino părea o mare de sudoare. După vreo cinci minute m-a întrebat:

— Ce a fost asta, „Califul"? Ce se întîmplă?

— Să mergem la mine acasă, i-am răspuns.

N-am mai scos o vorbă cît am mers. După ce am intrat în casă, l-am lăsat în cameră și m-am dus să fac un duș rece. M-am întors lîngă Cassino cu o cană de lapte în mînă. Cassino își turnase whisky în pahar și acum îl bea cu un aer preocupat.

— Cassino, i-am zis la un moment dat, vreau ca un om în care ai încredere să intre

în legătură cu Clara Shore, dansatoare la Paris Shadows. Omul acesta să-i spună Clarei că cineva are o scrisoare de la Big Shelley pentru Ron Porter. O scrisoare pe care Big Shelley a scris-o înainte de a muri.

Cassino făcu un semn cu capul dar părea tot mai preocupat.

— Legătura trebuie să fie făcută în felul următor: omul se va duce să vadă spectacolul și îi va spune chelnerului că vrea să vorbească cu Clara Shore. Ea se va așeza la masa lui și atunci o să-i spună că are un mesaj pentru Ron Porter. Îi va vorbi de scrisoarea lui Big Shelley și ea va trebui să-i spună să revină la spectacol în ziua următoare, cînd îi va spune omului nostru unde și la ce oră Ron Porter îl va primi pe purtătorul scrisorii.

Am terminat de băut laptele, mi-am pus mîinile pe obraji și am continuat:

— Ascultă bine, Cassino. Tipul care se va duce acolo va trebui să-i spună lui Ron Porter că, din ordinul expres al lui Big Shelley, trebuie să aducă cincizeci de bancnote de o mie pe care i le va da celui ce îi va aduce scrisoarea. Tipul va trebui să-i mai spună Clarei Shore că totul a fost pregătit corespunzător de Big Shelley și că întîlnirea cu aducătorul scrisorii are un caracter strict confidențial.

M-am așezat în fotoliu și am continuat:

— Clara Shore este unica intermediară într-adevăr secretă a lui Porter și numai Big Shelley știa de asta. Așa că nu e nici o primejdie ca Porter să creadă că ar fi vorba de o capcană. Dar pentru ca să nu existe nici o îndoială, tipul va merge cu plicul acesta și îl va da Clarei Shore.

I-am dat plicul lui Cassino. Era gol pe dinăuntru și avea următoarele indicații în locul

prevăzut pentru destinatar, scrise de mîna lui Big Shelley: „Instrucțiuni pentru Ron Porter". Urma data și semnătura.

— Scrisoarea care trebuia să fie în plic va fi înmînată de omul care se va întîlni cu Ron Porter. Dar să nu uiți că valorează cincizeci de mii de dolari. Ai înțeles bine?

Cassino făcu un semn cu capul că a priceput, dar părea tot așa de preocupat. I-am zîmbit:

— Ce-i cu tine?

— Nimic, „Califule". Dar totul se petrece prea repede.

— Te referi la Roger Shelley?

— Da. Și la celelalte.

Făcu un gest cu mîna în care ținea plicul și încercă să zîmbească.

— Cassino, i-am zis, vreau să te lămuresc despre ce este vorba. L-am ucis pe Big Shelley dar, totodată, am încheiat un contract cu el ca să-i răzbun moartea. Era un om bolnav, mai avea puțin de trăit și a făcut un contract aparent nebunesc, dar bine plătit și care, după cît se pare, merită îndeplinit. În felul său Big Shelley era un zeu iar răzbunarea, după cum știi, este plăcerea zeilor.

Făcu un gest cu capul că pricepe și nu zise nimic.

— Mi-a oferit cincizeci de mii de dolari ca să-l ucid pe fratele său Roger Shelley, cunoștința noastră, doctorul Lodge. Banii urmează să-i primesc de la Ron Porter cînd va citi scrisoarea în care Big Shelley își exprimă dorințele în privința asta. E un fel de testament cu caracter privat. Ron Porter era omul de încredere al lui Big Shelley și, după cum știi, va ocupa poziția acestuia și va executa dispozițiile pe care le-a lăsat.

— Acum lucrurile capătă un sens, zise Cassino rar.

— Așa e. Dar mai e ceva. În scrisoarea lui Big Shelley se vorbește clar de contractul de a-l ucide pe Roger Shelley, dar se mai vorbește de încă un contract, pe termen lung, pentru care voi mai primi cincizeci de mii de dolari. Big Shelley vrea să-l descopăr pe grangurul cel mare din Sindicat interesat în moartea sa. Probabil că este vorba de unul din grangurii cocoțați în vîrful Sindicatului, sau poate și mai sus. Dacă sînt doi sau trei, voi primi cîte cincizeci de mii pentru fiecare cap. Dacă sînt mulți, mă îmbogățesc și tu, pe lîngă mine, ai să cîștigi mulți bani.

Cassino începu iarăși să transpire.

— „Califule", zise rar, vrei să zici că iarăși o să pornim contra Sindicatului.

Mi-am închis ochii și am vorbit rar și apăsat:

— Am făcut un contract cu Sindicatul ca să-l ucid pe Big Shelley dar n-am făcut nici un contract ca să nu-i răzbun moartea. Curentul mă trage după el, sînt un asasin profesionist, mai există și o anumită justiție în toate acestea și poate că îmi vine timpul să mă pensionez. Mă duc să caut încă o sticlă de lapte.

M-am ridicat, m-am dus să caut lapte și m-am întors în fotoliul meu.

— Big Shelley ordonă în scrisoare ca Ron Porter să mă ajute la vînătoarea asta. Bănuiesc că organizația lui Big Shelley este suficient de bine dotată ca să descopere cine era în spatele acestei execuții și să-mi dea numele lui sau al lor. N-avem nevoie de mai mult. Ne facem treaba, luăm banii și la revedere. Big Shelley a murit convins că va fi răzbunat.

S-a lăsat tăcerea. Apoi Cassino întrebă:

— Cum ai aflat că era Roger Shelley?

— Folosea cuvîntul „omule". Folosea des cuvîntul „omule", — am repetat, în povestea asta doctorul Lodge a dormit cu picioarele afară.

— Ești foarte perspicace, „Califule".

— Vrei să spui că am intuiție. Acum vreau să-i telefonez lui Johnny. Vreau să primesc mîine restul de bani.

M-am ridicat, l-am sunat pe Johnny și i-am auzit vocea somnoroasă.

— Alo?

— Eu sînt, Johnny.

— Vorbește.

— Te-ai trezit?

— M-am culcat acum o jumătate de oră, răspunse. Ce s-a întîmplat?

— Big Shelley a murit la ora două și douăzeci și șapte de minute cu un glonte în inimă.

Cîteva secunde a fost liniște.

— O.K., Peter, zise. Bine că s-a terminat și cu asta.

— Vreau banii mîine, Johnny.

— O să-i ai mîine dimineața.

— Sînt douăzeci de mii, Johnny.

— Știu.

Iarăși s-a lăsat liniște.

— Peter, zise în sfîrșit.

— Zi-i!

— Acum ar trebui să te duci să te odihnești undeva departe.

— Iarăși mă trimiți la Roma? l-am întrebat. Nu, Johnny, am de lucru în New York. Am mult de lucru. Vorbim după aceea.

— Despre ce este vorba? mă întrebă.

— Să-mi aranjez niște socoteli.

Părea că îmi cîntărește răspunsul. Apoi zise:

— Nu cumva te gîndești la băieții lui Joe Memphis?

— La cine?

— La cei trei băieți care te-au bătut.

— Ah, la ăia, Johnny, știi că am o memorie de elefant. Dar nu mă gîndesc la ei.

— Joe Memphis mi-a telefonat.

Nu pricepeam despre ce era vorba și i-am zis :

— Johnny, nu înțeleg nimic din ce spui. Te-ai trezit sau încă dormi?

— Stai puțin. Mi-a telefonat Joe Memphis. Mi-a zis că au fost trei băieți de ai lui care ți-au făcut serviciul acela. Au avut ordin, zicea. Și că băieții se tem că poate te-ai supărat.

— Nu erau oamenii Sindicatului?

— Nu, zise, doar cînd mi-a telefonat Joe Memphis am aflat și eu. Memphis are un grup pentru operațiuni de co-acțiune și este foarte bine protejat. Nu-l cunoști? E un om micuț și tare salb, cu o voce foarte tristă care parcă se căiește mereu cînd se întîmplă lucruri de genul acesta.

— Bine, dar el le aranjează, am zis.

— Bineînțeles, zise Johnny. Mi-a telefonat și m-a rugat să nu fii supărat.

— Asta a mai zis-o „ochiul albastru".

— Cine?

— N-are importanță.

— Gata, zise. Acum vreau să mă culc.

— Bine.

L-am întrebat dintr-odată:

— Dar cine i-a trimis pe cei trei?

— Asta n-o știe nimeni, Peter.

— Bine. Să nu uiți de bani.

Am pus receptorul și m-am uitat la Cassino.

— Ascultă, Cassino, pe cine vrei să trimiți la Paris Shadows?

— Mă gîndeam la Holly Davis.

— Cine e?

— E un băiat fin. Știe să vorbească, e stilat. A fost „book maker".

— Bine, dar trebuie să dispară imediat după cea de-a doua întîlnire cu Clara Shore. Să plece din New York și să se întoarcă cînd îi vei spune tu. Să-ți dea adresa unde se duce.

— Pentru ce?

— Din multe motive.

Cassino se gîndi cîteva secunde.

— „Califule", atunci trebuie să-l plătim bine.

— Plătește-l bine. Să dispară imediat ce-și termină treaba. Eu nu vreau să mă duc, nu vreau să te duci nici tu, fiindcă oamenii au memorie. Unul din clopoțeii mei îmi spune că nu trebuie să lăsăm urme pe drum.

M-am sculat și am început să mă plimb prin cameră. La un moment dat m-am oprit în fața telefonului. Am făcut, mașinal, un număr de telefon.

— Alo? se auzi de partea cealaltă a firului.

— Johnny, am zis. Ascultă, pe individul ăsta, Joe Memphis, chiar așa îl cheamă?

— Cred că da, zise rar. De ce?

— Memphis e nume, poreclă?

— Bine, omul e din Memphis.

— Deci așa.

După cîteva clipe de tăcere Johnny întrebă:

— Ce se întîmplă, Peter?

— Poate că o să am nevoie de păsărica asta, Johnny.

Iarăși s-a făcut tăcere.

— Peter, zise în sfîrșit, Joe Memphis nu e un peștișor mărunt. Cînd îl vezi nu dai un

ban pe el, în realitate, însă, nimeni nu se leagă de el. El e cel care se leagă de alții. Făcu o pauză. Ce ai de gînd?

— Să vorbesc cu el. Să aflu cîte ceva.

— Fii calm, Peter.

— Trebuie să vorbesc cu el, Johnny.

Cîteva clipe am tăcut amîndoi.

— Peter, zise în sfîrșit Johnny foarte rar, dacă ai de gînd să scoți ceva de la Joe Memphis și el nu vrea să-ți spună, cred că îți pierzi timpul de pomană.

— Bine.

— Serios, Peter. Memphis este legat de un angrenaj exploziv. Chiar și Sindicatul cultivă relațiile cu el. Charlie, de exemplu, este totdeauna foarte atent cînd este vorba de Memphis. Cred că și telefonul pe care mi l-a dat Memphis în legătură cu tine e mai mult o justificare pentru Charlie decît altceva. Iar dacă ți-am transmis ceea ce mi-a zis Memphis este tocmai pentru ca tu să nu te superi pe cei trei băieți, căci asta nu i-ar face plăcere nici Sindicatului.

Mi-am clătinat capul pentru mine.

— Johnny, pot să te întreb ceva?

— Întreabă, zise.

— Spune-mi cum reușești să te ții la suprafață în marea asta de ambiguități?

— Ai chef de vorbă, zise. Ți-am spus lucrurile așa cum sînt. Și te sfătuiesc să ții seamă de ele. Lasă-l pe Memphis în pace, fie și numai pentru faptul că nu ajungi la el bătînd la ușă. Terenul trebuie pregătit și n-ai cum să-i vorbești dacă omul nu vrea. Și chiar dacă reușești să ai o discuție, el o s-o conducă. Cînd ridică un deget, ies imediat în drumul tău cîțiva indivizi și lucrurile se pot termina prost. Acum, zi-mi și mie cum vrei să vorbești cu el? Vrei

să-i telefonez ca să te primească și să scoți de la el ce te interesează ca să-ți aranjezi treburile? Crezi că nu ai altceva mai bun de făcut?

— Johnny, am zis aproape scrîșnind printre dinți, nu vreau să-i telefonezi. Eu vreau să pun mîna pe el.

— Asta-i și mai rău, băiete, zise. În primul rînd mă îndoiesc că ai să reușești să pui mîna pe Memphis. Cum să pui mîna pe el dacă vine cu patru gorile agățate de coadă. Și chiar dacă ai să ieși din situația asta, o să te trezești cu Sindicatul în spate și treaba se îngroașă.

— Așa e. Dar dacă nu o să știe că eu sînt la mijloc?

— Cum ai de gînd să faci ca să nu se știe? întrebă Johnny aproape țipînd.

— Nu striga, Johnny, că nu sînt surd.

— Nu ești surd, ești încăpățînat.

— Așa e.

— Crede-mă, Peter. Mă tem să nu intri în mari complicații dacă ai să încerci să te atingi de Joe Memphis. Urmă o pauză și Johnny schimbă tonul. Ascultă, în afară de faptul că te izbești de oamenii care îl păzesc, am impresia că ai să te izbești și de alte lucruri. Hai mai bine nici să nu mai vorbim de asta.

— Vacile sacre, am șoptit.

— Ce-ai zis?

— Vacile sacre, am țipat.

— Bine că ai priceput, în sfîrșit.

— Asta am priceput-o, băiete, am zis rar. Dar faptul că am priceput nu mă împiedică să-l caut pe Joe Memphis.

Mi s-a părut că Johnny caută o ieșire. Pînă la urmă m-a întrebat:

— N-ai putea să-mi spui ce vrei de la Memphis?

— Nu trebuie să-ți spun, Johnny. Cu cît știi mai puțin, cu atît e mai bine pentru tine. Nu e asta teoria ta în ceea ce mă privește? Nu-mi spui mereu „Nimeni nu știe, nimeni nu știe"?

— Vreau să te ajut, zise pe un ton plin de răbdare.

— Bine. Să trecem peste asta. Să ștergem cu buretele numele lui Joe Memphis. Acum vreau să te întreb altceva: cunoști pe cineva la Memphis?

— Memphis, orașul?

— Da, Memphis, orașul.

— Nu, zise după ce se gîndi puțin. Sindicatul nu are pe nimeni acolo. Cel puțin după cîte știu eu.

— Bine, atunci nu mă poți ajuta. Consideră că n-am discutat nimic în privința asta.

Cassino îmi făcea semne cu mîna dreaptă.

— Peter, zise Johnny, putem face altceva: să punem mîna pe unul din băieții lui Memphis și să scoatem de la el ce vrem. Iar apoi, evident, îl scoatem din circulație. Dar nici asta n-o să fie ușor.

— Nu, Johnny. Nu. Indivizii ăștia nu știu nimic, nu știu nici ziua în care s-au născut. O să încerc pe altă cale. Și banii? Dacă vrei, mă duc singur după ei.

— Vrei să te duci la prînz, la Fox Bar?

— Mă duc.

— Bine, atunci mă culc. Vezi, poate te răzgîndești în chestia cu Joe Memphis.

— La prînz, la Fox Bar, am zis și am pus receptorul.

Cassino tot îmi făcea semne.

— Ce e? l-am întrebat.

— Vrei pe cineva de la Memphis?

— Da. Pe cineva de acolo, care locuiește acolo și să fie un om de încredere.

Cassino își trecu mîna prin părul lucios.

— Gata, am pe cineva, zise și zîmbi.

— Asta vreau, Cassino.

Cassino își mușcă buza de jos și o umbră de neliniște îi trecu pe față ca și cum și-ar fi amintit de ceva neplăcut.

— E vorba de ceva urît? Vreau să spun, îți iei arma și toate celelalte?

— Nu, Cassino. Vreau pe cineva care să-mi dea niște informații, care să-și amintească de oameni și de fapte, care să mă ajute să răsfoiesc ziarele și să vorbesc cu oameni care știu anumite lucruri. Vreau să mă ajute să vizitez orașul Memphis, dar în zonele sale ascunse, acolo unde nu pătrunde lumina.

— Am așa ceva, insistă Cassino liniștindu-se. O femeiușcă de vreo șaptezeci de ani, aproape paralizată, căreia îi place să vorbească de timpurile trecute și de unchiul Stan. Mai ales de unchiul Stan.

— De unchiul Stan?

— De unchiul meu Stan. Este mătușa mea. Îi spui că vii din partea mea, dar trebuie să găsești un motiv onorabil. E o doamnă de pe vremuri. Bate cu bastonul în podea dacă nu-i vine servitoarea la prima chemare. Ea crede că sînt funcționar la asigurări sau așa ceva. Înțelegi?

— Bineînțeles. Cred că ochii mei luceau de surescitare. O să mă prezint ca istoric sau scriitor. Sau ca cercetător în genealogie. Că îmi caut un strămoș la Memphis.

— Merge, zise Cassino cu aerul unui om odihnit. E ceva ce poate da rezultate.

— Și unchiul Stan?

— A murit la St. Louis, acum vreo zece ani, la beție. Se amestecase într-o încăierare sau așa ceva. Dar tu să-i spui că a fost cel mai bun și cel mai cinstit dintre oameni. Jumătate din viață și-a petrecut departe de casă dar mătușa mea n-a văzut nimic altceva în viața ei. Îl poartă la piept, într-un medalion. Avea fața roșie și mustăți mari.

— De cînd n-ai mai văzut-o?

— De mulți ani. E sora tatălui meu. Tata a emigrat în tinerețe, apoi s-a căsătorit, dar m-a dus de cîteva ori la Memphis cînd eram copil. Cînd încă mai purtam pantalonași de catifea și ciorapi albi. Iar cînd am fugit de acasă...

— Cassino, l-am întrerupt, nu e nevoie să-mi povestești toată viața ta. Mă duc la Memphis și-ți dau un telefon de acolo. Între timp aranjezi aici lucrurile cu Clara Shore ca să am o întîlnire la nivel înalt cu Porter.

Cassino s-a sculat.

— Cînd pleci?

— Imediat ce-mi dă Johnny banii. Plec imediat la Memphis. O să mă întorc la timp ca să mă întîlnesc cu Porter. Cum o cheamă pe mătușa ta?

— Dulcinèea.

Am zîmbit.

— Asta-i bună, Cassino.

N-a priceput, dar nici n-a întrebat unde-i poanta. Și-a trecut doar mîna prin părul lucios.

„Nu te mai căuta, Maynard, acolo unde nu ești, nu te mai ascunde în ungherele sufletului tău, în ungherele străzilor în care te pierzi. Jocul acesta nu duce la nimic. În afară de asta este obositor și inutil. Adu-ți aminte de povestea omului care a vrut să fugă de umbra sa, o poveste foarte veche, se spune că omul aleargă și acum, că aleargă în afara timpului, dar că umbra nu-l părăsește niciodată. Știi bine că cea mai mare parte dintre oamenii care te înconjoară sînt niște lepădături. La urma urmelor, din clipa în care mama te aduce pe lume începi să înveți să trăiești în infern, să coexiști cu tot felul de infernuri dînăuntrul și din afara oamenilor, că oamenii schimbă între ei o marfă ce se numește slăbiciune congenitală omenească, care se manifestă prin trădare, prin scîrbă, prin respectarea apatică a convenienței, prin minciună, prin îndoială. Printre acestea apar și momente scurte de bucurie care au fost inventate ca să facă mai puțin monotonă această mare și excepțională tristețe, stigmatul omului contemporan. Mă joc cu tine, Maynard, numai ca să văd dacă pot să-ți nimicesc emfaza, am zis bine, emfaza așa-zisei judecăți critice, deoarece totdeauna sfîrșești prin a face din autoanaliză un imens carnaval de lamentații. Nu ești curajos, Maynard, ești un laș. Majoritatea oamenilor sînt ticăloși, dar cel

puțin nu caută să se ascundă în ungherele sufletelor lor sperînd într-o boare de sentimente bune în care să se răcorească. Preferă să nu se gîndească la asta, și gata. Mănîncă ce pot, dorm pe unde pot, se culcă cu femeile cu care pot, iar restul nu-i interesează. Dar tu, Maynard, sfîrșești totdeauna așa, te transformi într-un tribunal mut în care tu ești și acuzat și judecător și avocatul și curtea cu jurați. Tot tu ești și publicul. Mai ales publicul, fiindcă lucrurile acestea fără public n-au nici un farmec. Și înainte de a continua să te sfidezi vreau să-ți spun că știu ce se va întîmpla: te vei considera vinovat, dar cu circumstanțele atenuante ale tristeții tale, căci asta e ceva aristocratic, și-ți șade bine, cu Beetoven în stînga și Proust în dreapta, cu o mare marjă de melancolie și cu certitudinea că omul este solidar numai cu solitudinea sa. Lăsați-l să treacă, zice gloata, lăsați-l să treacă, deoarece suferă profund și e mare, își privește durerea în ochi și are curajul să mai trăiască. Ești o floare de rahat, Maynard. Iar prin piruetele pe care le faci cauți doar să-ți dovedești că nu ești mai rău decît alții".

— Ai căzut pe gînduri, Maynard. Vorbește. Era vocea Olgăi.

M-am întins să mă liniștesc simțind fizic că mă trezesc. Îmi simțeam corpul gol pe pat și al ei lîngă mine. Făcusem o baie fierbinte și nu mai aveam în pori praful din Memphis, acum Memphisul era foarte departe iar Olga lîngă mine. Iar în mine se zbuciuma o mare de cuvinte ce se căutau unele pe altele sforțîndu-se aproape singure să-și găsească un sens. „Adevărul este în stare să fie doar ce văd. Sînt gol, culcat în pat, cu Olga, goală și ea lîngă mine".

— Vorbește, Maynard, la ce te gîndești?

Am zîmbit cu ochii închiși.

— La Ravel.

Olga a dat din cap.

— Ești nebun, Maynard. Spune-mi.

— La Ravel, fetițo. Caut să-mi reduc toate gîndurile la expresia lor cea mai simplă. Ravel are dreptate. A scris un „Bolero" cu o repetiție neîncetată de note, doar mișcările se schimbă.

— Și mai departe?

— Mai departe este ca și în viață. Am zis asta și am deschis ochii. Notele sînt aceleași totdeauna. Numai mișcările se schimbă. Iar restul este o problemă de orchestrație.

Ne-am îmbrățișat.

— Ești un tigru, Maynard. Un tigru tandru.

Mi-a plăcut ce mi-a spus.

Îi vedeam ochii căprui mari, și strălucitori, în care se agita lumina inteligenței sau a unei viclenii extraordinare. Părea că în ei se ascund secole de nu știu ce. Putea fi luat drept fratele mai mare al lui Humphrey Bogart, un individ care zăcuse două sute de ani în închisoare, alte două sute își petrecuse în expediții făcute în Africa și încă patru sute îngropat pînă la gît într-o mlaștină. Îl vedeam dincolo de gravitatea sa exterioară, altoit în nisip, rece și prezent, ca o colină apărută pe neașteptate, niciodată atinsă de soarele de dimineață.

— Scrisoarea, am zis.

Își întinse mîna ca să ia scrisoarea.

— Dar pistolul pentru ce? mă întrebă.

— Ca să-mi dai înapoi scrisoarea după aceea. Nu pot să las o asemenea scrisoare în mîinile tale.

Își încreți sprîncenele și începu să citească scrisoarea. La un moment dat își ridică ochii spre mine și zise:

— Lasă-te de astea. Ai să lucrezi pentru mine.

— Dă-mi scrisoarea.

— Foarte bine.

Îmi dădu scrisoarea.

— Ai citit totul? l-am întrebat.

— Am citit, zise. Am aici cincizeci de mii de dolari.

— În regulă.

Făcu un gest cu intenția de a se scula de la birou, dar se răzgîndi și își fixă ochii căprui și lucitori asupra mea.

— Bănuiesc, zise încruntîndu-și sprîncenele, că moartea lui Roger Shelley nu va ridica probleme.

— Nu înțeleg.

Făcu un gest de nerăbdare.

— Că ai procedat în așa fel încît ancheta să nu ajungă la Big Shelley. Că numele lui nu va fi amestecat în afacerea asta. Am citit că a fost găsit corpul lui Roger și acum se fac investigații.

— Sînt un profesionist, Porter.

— Ceea ce mă interesează este numele lui Big Shelley. Amintirea numelui său.

— Nu e nici un pericol.

— Sper să fie așa.

Se sculă, deschise seiful încet și mă întrebă peste umăr:

— De ce ai venit mai repede decît ne înțeleseserăm?

— Ca să nu fiu surprins. Vroiam să vorbesc numai de dumneata, Porter.

Se întoarse spre mine cu un pachet de bancnote în mînă. Stătea aproape sprijinindu-se de seif, ușor adus din spate cu ochii mari și atenți.

— Din momentul în care ai intrat în legătură cu Clara Shore nu mai aveai de ce să te temi, orice s-ar fi întîmplat. N-aveai nici un motiv să intri aici ca un hoț.

— Am așteptat două ore, afară, în grădină, și am folosit o cheie falsă imediat ce ai intrat. Am luat tiparul broaștei noaptea trecută.

Bineînțeles, n-am făcut-o eu ci cineva dintre oamenii mei.

— Pentru ce atîtea precauții?

Mă întrebă și începu iarăși să-și încrunte sprîncenele.

— Fiindcă nu știam în ce afacere mă bag. Evident, dumneata erai foarte curios să afli ce se spune în scrisoarea asta. Dar puteai foarte bine să te gîndești și la măsuri de precauție.

— Ți-am mai spus că ai folosit singura cale sigură, — răspunse.

Mi-am mijit ochii.

— Așa e. Știu asta. Ești un om prudent. Dacă aștepți pe cineva să ne facă gardă de onoare, aș zice că ar fi mai bine să eviți asta.

Aveam „Beretta" ațintită asupra lui.

— Ascultă, zise și făcu un gest cu mîna ca și cum ar fi vrut să mă îndepărteze. La urma urmelor ce vrei să spui?

— Vreau să spun că dacă apare cineva ca să ne întrerupă discuția am să te trimit pe lumea cealaltă Porter.

Zîmbi pentru prima oară. Un zîmbet rece, reținut, plin de subînțelesuri.

— Văd că ești într-adevăr profesionist. Bine, am să dau un telefon ca să nu fim deranjați.

Începu să facă numărul la telefon. I-am zis:

— Ai grijă ce vorbești, Porter.

— Bineînțeles.

A vorbit cu un individ numit Rudy și i-a zis că anulează ordinul pe care, i l-a dat. S-a uitat la mine și la „Beretta" și a încheiat discuția spunînd: „Nu, nu mai veni".

— S-a rezolvat, zise punînd receptorul. Și-a dus încet mîna subțire la frunte. Ia cele cincizeci de mii de dolari. Și spune-mi cum

vrei să facem ca să aflu și eu cum de s-a ajuns la asta. Organizația noastră...

— Porter, l-am întrerupt, ai dat ordin ca să fie aici niște oameni la venirea mea. N-ai respectat înțelegerea.

— Nici dumneata n-ai respectat-o.

— Dar eu aveam motive s-o fac. Precauțiile sînt totdeauna prea puține. După cum s-a dovedit.

Își ridică puțin capul și surîse iarăși.

— Sîntem chit. Nu avem încredere unul în altul. Asta înseamnă că sîntem oameni maturi. Și sînt mulțumit că Big Shelley te-a contractat pentru misiunea asta. Se pare că ești realmente omul în stare să ducă afacerea pînă la capăt.

M-am uitat la ceas. Mai erau cincizeci și cinci de minute, pînă la ora stabilită de Porter și comunicată lui Holly Davis la a doua întîlnire cu Clara Shore.

— Te grăbești? Mă întrebă.

N-am răspuns la întrebare. În schimb l-am întrebat eu:

— Indivizii cu care ai vorbit acum la telefon știau că am să vin aici?

— Nu înțeleg. Coborîse mult tonul.

— Nu le-ai spus să vină aici deoarece aștepți pe cineva?

Își închise ochii.

— Dragul meu, zise strîmbînd ușor gura spre stînga, — eu nu știam cine vine aici. Ce poveste mai e și asta?

— Dar le-ai spus că vine un om trimis de Big Shelley?

— Bineînțeles că nu, zise pe un ton aproape aspru. Lucrurile acestea nu se spun. Ceea ce vine de la Big Shelley pentru mine, aici rămîne. Așa a fost toată viața.

O umbră de amărăciune apăru pe obrajii săi dar Porter ridică imediat ochii și ea dispăru.

— În sfîrșit, pui numai întrebări, intri aici pe furiș și se pare că nu ne mai înțelegem, zise rar privindu-mă. S-ar putea ști ce mai vrei, în afară de cei cincizeci de mii de dolari?

— Porter, am zis și eu pronunțînd rar, mai ai și alți bani în seif?

Mă privea cu o față gravă.

— Ce glume mai sînt și astea? întrebă.

— Răspunde.

Se uită la țeava amortizorului și închise iarăși ochii.

— Mai am acolo ceva dolari. Vreo două-trei mii.

— Asta e. E puțin.

— Ai de primit cincizeci de mii de dolari. Acesta este ordinul lui Big Shelley.

Mi-am dus mîna stîngă a bărbie.

— Porter, unde este carnetul de cecuri? Amuți.

— Ai carnetul de cecuri în sertarul biroului?

Trecu aproape un minut pînă răspunse.

— Da, zise în sfîrșit.

— Atunci completează un cec pentru cincizeci de mii de dolari.

Se făcu liniște. O liniște grea de parcă lipsea aerul.

— Dar ai aici cincizeci de mii de dolari în bancnote, — zise.

— Știu. Dar mai completează un cec pentru cincizeci de mii de dolari.

Deschise sertarul, scoase carnetul de cecuri, îl puse pe birou și întrebă:

— Pe numele dumitale?

— Nu. Pe numele lui Jerry Jardine.

Trecuseră vreo două sau trei minute pînă să ne întoarcem la discuția noastră. Îmi dădu cecul și mă întrebă:

— Pot să știu ce ai de gînd să faci cu cecul acesta?

Am zîmbit.

— Îl voi da lui Jardine, am răspuns. Nu e logic?

— Și se poate ști unde vrei să ajungi?

— Am să i-l dau lui Jardine și am să primesc cele cincizeci de mii de dolari pentru el.

Își clătină capul.

— Scuză-mă, — zise apăsat, — dar e greu de înțeles unde vrei să ajungi.

Am stat cîteva clipe, apoi i-am spus:

— Porter, mi s-a impus o misiune împotriva voinței mele: să-l ucid pe Big Shelley. Fiindcă nu prea aveam chef să fac asta, au apărut trei gorile să-mi amintească. Mi-au amintit și au dispărut pe ușa secretă pe care intraseră. Trebuie să-ți spun că misiunea de a-l ucide pe Big Shelley mi-a fost impusă de Sindicat și am crezut că cele trei gorile aparțineau acestei organizații a crimei.

Am făcut o pauză. Porter a profitat ca să mă întrebe:

— Și după aceea?

— Bine, după aceea, am zis cu aerul unui om ce povestește unui copil, după aceea am ajuns într-o clinică ca să mă tratez de ulcer. Trebuie să-ți spun că cele trei gorile m-au lăsat într-un hal fără de hal și mi-au dat peste cap ulcerul care și așa mă chinuia. La clinică mi-au făcut somnoterapie și medicul, care m-a tratat, s-a folosit de această circumstanță ca să scoată de la mine lucruri care nu-l priveau și m-a obligat să-i spun că trebuie să-l ucid pe Big

Shelley. Am ieșit din clinică fără să știu că am povestit toate acestea și altele pe deasupra.

Ron Porter tăcea. Am continuat:

— Mai tîrziu cineva a dat un telefon anonim: un individ dădea niște informații pe gratis. Că Big Shelley ar fi la o anumită oră și într-un anumit loc așteptîndu-mă ca să-l ucid. Omul nu știa că urma să fie ucis. Aștepta pe altcineva, dar urma să mă duc eu.

Porter întrebă:

— Pot să aprind o țigară?

— Poți, am răspuns. Ia de aici. Și am deschis cuita de țigări care era pe birou.

Își puse țigara între buze, o aprinse cu o brichetă mare de pe birou și se sprijini de spătarul scaunului, gata să asculte continuarea poveștii.

— Cu puțin noroc și cu puțină intuiție am reușit să aflu cine a dat telefon. Era Roger Shelley, fratele lui Big Shelley, care dispăruse de pe scenă cu mulți ani în urmă și acum îmbrăcase halatul respectabil de medic numindu-se doctor Michael Lodge. Roger Shelley îl ura pe fratele său și, cînd a aflat ce-i spusesem, s-a hotărît să profite de circumstanțe și să se răzbune. A aranjat o întîlnire particulară cu Big Shelley, cu intenția de a nu se duce, iar apoi a telefonat, spălîndu-se pe mîini ca Pilat din Pont.

Iarăși am făcut o mică pauză.

— Iar acum, am continuat, întrucît am reușit să aflu cine era omul înainte de a mă întîlni cu Big Shelley, am pus mîna pe el fiindcă mă temeam, natural, de o capcană. Astfel, dacă eu nu m-aș fi întors de la întîlnirea cu Big Shelley, dacă mi s-ar fi întîmplat ceva, Roger Shelley urma să fie trimis pe lumea cealaltă, conform

instrucțiunilor pe care le lăsasem. S-a întîmplat, însă, că eu m-am întors dar și Roger Shelley a fost trimis pe lumea cealaltă. Ca să vezi.

Porter bîigui ceva cu țigara între dinți.

— Ce-ai zis? l-am întrebat.

— Ce poveste complicată, zise cu aerul unui om care repetă o frază.

— Sîntem de-abia la început, am zis. M-am dus la întîlnirea cu Big Shelley înarmat cu următoarele date și secrete: aveam un raport alcătuit de un om foarte meticulos, Edwin Bert, în care era bine pictată viața lui Big Shelley. Mai aveam numele sateliților care se învîrtesc în jurul stelei: Ron Porter, Jerry Jardine, Mildred Shelley, alias Mildred Bruce, Eilleen Sandor și Sunny Sunflower, un fătălău extraordinar de curajos care s-a sinucis în fața mea numai ca să nu-l trădeze pe Big Shelley. Evident, îl aveam la naftalină și pe prietenul nostru Roger Shelley.

Porter își turti țigara în scrumieră și am avut impresia că ar fi vrut să turtească altceva, nu țigara.

— Big Shelley, am zis în continuare, mi s-a părut un om pentru care victoriile din viață numai reprezentau nimic. Era foarte bolnav, a acceptat cu demnitate faptul că a căzut într-o capcană și că nu mai putea scăpa din colivie. Și atunci s-a hotărît să scrie scrisoarea pe care ai citit-o și mi-a cerut să-l ucid într-un moment în care nu se aștepta. Am trecut prin momente foarte dificile, Porter, dar asta nu te privește pe dumneata. Evident, l-am ucis cînd nici nu se gîndea. Îl avea pe „Don Quijote" deschis pe masă, un paragraf era subliniat cu roșu și, dacă dăm frîu liber imaginației, am putea spune că Cervantes a fost martorul exe-

cuției unui om bolnav care și-a pregătit răzbunarea după moartea sa. Ca să vezi.

În dreapta mea, pe o măsuță sprijinită pe un mic trepied era un ceas mic, aurit. În liniștea care a urmat se auzea ticăitul secundelor.

— Cînd am venit de la întîlnirea cu Big Shelley l-am ucis pe Roger Shelley îndeplinind prima parte a contractului. La puțin timp după aceea am aflat, din întîmplare — și aici aș vrea să întreb dacă putem ști vreodată adevăratul rost al întîmplării — că cele trei gorile, care au apărut la începutul poveștii noastre, erau acoliții lui Joe Memphis. O chestiune fără importanță la prima vedere, dar unul dintre ciocpoteii mei a sunat imediat. Știi, Porter, că intuiția mea, care știe mai multe decît mine, e ca un baston de orb, cînd atinge lucrurile, le transmite imediat. Este adevărat că cuvîntul Memphis mai apăruse de două ori în povestea asta. Prima oară în raportul lui Brett, în care se spunea că la un moment dat numele lui Big Shelley apăruse în legătură cu niște fraude comise de o societate din Memphis într-o afacere numită „protecția drepturilor omului muncii". Chestiunea fusese înmormîntată din cauza unor legături politice importante și în urma intervenției unui avocat pe care îl chema Ron Porter. Nu știu de ce, dar am vrut să aflu dacă pe om îl chema într-adevăr Joe Memphis, însă mi s-a spus că i se zicea așa fiindcă era de loc din Memphis. În creierul meu s-a construit imediat o punte fragilă care îl lega pe Joe Memphis de Ron Porter. Evident, puteam să greșesc, dar vroiam să aflu realitatea. Intuiția curioșilor este ca imaginația poeților: apare o idee cum apare un vers. După aceea trebuie să construiești poemul.

Porter era întruchiparea imobilității. Numai lumina ce lucea în fundul ochilor căprui și mari dădea un semn de viață.

— M-am dus la Memphis, am continuat, în timp ce altcineva îmi pregătea întîlnirea cu dumneata. N-am dormit două nopți, mi-am petrecut timpul întrebînd și cercetînd. Am vorbit cu o bătrînică care știa cîte ceva despre societatea pentru „protecția drepturilor oamenilor muncii". Își amintea de vremurile acelea, își amintea de toate scormonind în memorie. Mi-a vorbit apoi de un bătrîn ziarist care știa amănunte interesante. Am fost să vorbesc cu ziaristul, un om destul de învățat în felul său, am vorbit de Dante și Homer, apoi l-am introdus în opera lui Apollinaire și Verlaine, a lui Tagore, Lorca și Eliot. În două ore am înjghebat o prietenie, care ar fi putut să pară de mulți ani, cimentul în care se topesc spiritele a doi intelectuali frustrați. Apoi mi-a dat o fotografie, șoptindu-mi ceva peste umăr, la ureche, ceva cu multe semne de întrebare și am fugit repede la New York cu fotografia în buzunar, o fotografie veche de ziar în care se văd niște bărbați, sugerînd vag o petrecere, dar care, în realitate, a fost luată de la poliție, unde bărbații respectivi au fost chemați pentru cercetări, după care s-a tras cu buretele peste toată afacerea asta. Fotografia a fost scoasă din colecția unui ziar și a fost făcută de un fotograf care murise demult și trecuse multă apă pe gîrlă de la întîmplările respective.

Am tăcut cîteva secunde și Porter și-a mai scos o țigară din pachet. Gesturile sale păreau măsurate cu metrul.

— M-am întors la New York și am arătat fotografia unui prieten. În fotografie erau șase bărbați, dar i-am recunoscut numai pe doi, pe

Big Shelley și pe Ron Porter. Probabil că printre ceilalți patru era și acela pe care îl căutam. Dar prietenul meu, care își pilea unghiile cînd i-am arătat fotografia, s-a oprit pentru o clipă ca să-mi spună că cel mai mititel dintre ei era Joe Memphis. Am început să-mi frămînt creierii dar, în același timp, mă gîndeam că mai rămăseseră puține ore pînă la întîlnirea noastră, deoarece întîlnirea fusese deja stabilită. Am reușit doar atîta: să mă conving că aceasta era, în realitate, organizația Big Shelley. Iar eu aveam un contract personal încheiat cu omul acesta. Pur și simplu mă vedeam vîrît într-o afacere la care n-am mai visat niciodată.

— În care? mă întrebă Porter.

Am coborît glasul după obiceiul ancestral moștenit de la generațiile trecute cînd trebuie să spui un cuvînt greu și am zis:

— Mafia..

— Acum, mi-am zis, trebuie să gîndesc numai cu capul meu deoarece nu mai am timp să mă informez de la alții. Cu datele de care dispuneam, am început să refac cu meticulozitate tabloul. Dacă Big Shelley, Ron Porter și Joe Memphis erau mafioți, care ar fi motivul pentru care cel de-al treilea mi-a trimis trei gorile ca să mă convingă să termin cît mai repede cu primul? Să nu mai fi aparținut Big Shelley la această organizație? Nu se poate, asta, mi-am zis. Cine intră în Cosa Nostra rămîne acolo pentru toată viața. Mi-am închis ochii ca să-l văd mai bine pe Big Shelley, impresia pe care mi-o lăsase, imaginea de dinaintea morții, ultima sa imagine. Big Shelley era un mafiot, chiar și în raportul lui Brett se vorbea de călătoriile făcute de Albert Simms în Italia, cînd bănuiesc că a trecut și prin Sicilia. Cum nu mă îndoiam că Big Shelley fusese

un mafiot, m-am gîndit, întrucît îmi lăsase impresia unui om sfîrșit, dezgustat de viață, că poate a descoperit ceva ce l-a făcut să nu mai vrea să aibă vreo legătură cu mafia. Și cu cît mă gîndeam mai mult la Big Shelley, la refugiul său în lumea clasicilor, la indiferența sa față de moarte, la contractul pe care l-a făcut cu mine ajungeam la unica concluzie logică: Big Shelley știa că va muri. Evident, era foarte bolnav, mi-a zis că avea cancer și altele, dar el știa că va muri în alt mod. De mîna Mafiei. Mafia vroia să-și omoare liderul slăbit sau care o luase pe alături. Big Shelley simțise asta și cînd m-a văzut cu pistolul ațintit asupra sa a înțeles că era mîna Mafiei. Imediat, însă, a priceput că eu nu știam și asta l-a distrat. Apoi m-a aruncat într-un abis, dincolo de moartea sa, bucurîndu-se anticipat că mă aruncase în brațele Mafiei gîndindu-se că astfel mă dă pe mîna diavolilor. Nu mi-a vorbit nimic de Mafia deoarece nu avea nici un rost, căci eu urma să-l ucid nu din cauza Mafiei ci a Sindicatului, trebuia să execut un contract făcut cu Sindicatul. Dar m-a împins spre Cosa Nostra, unde ar trebui să rămîn trimițînd în timpul acesta cîțiva mafioți pe lumea cealaltă.

M-am oprit puțin ca să răsuflu. Porter avea ochii mijiți de parcă ar fi visat la o țară îndepărtată în care nu ajung cuvinte ce-l pot deranja.

— Da, trebuie însă să fiu sigur, îmi ziceam în timp ce făceam baie spălîndu-mi sudoarea de trei zile. Tabloul începea să se contureze, rămîneau doar chestiuni de logică, mai aveam nevoie de o imaginație controlată de bun simț și ajungeam la țintă. Foarte bine, mi-am zis: Big Shelley vrea să renunțe, fie că nu mai este capabil să conducă, fie că nu mai dă ran-

damentul prevăzut, și Mafia vrea să-l ucidă. Dar Mafia nu vrea să rezolve problema cu mîinile sale. Mafia nu vrea să lase nici o urmă, oricît de mică ar fi. Și atunci găsește următoarea soluție: Ron Porter îi va lua locul lui Big Shelley în conducerea afacerilor, va rămîne cu puterea și autoritatea acestuia, așadar el trebuie să-l elimine pe Big Shelley. În imaginația mea îl și vedeam pe unul dintre italienii aceia cu capetele pătrate, cu scobitoarea între dinți și mușchii puternici spunînd nu știu cui că Ron Porter îl va lichida pe Big Shelley. Și din clipa aceea Ron Porter devenea șeful care îi lua locul lui Big Shelley.

— Mă faci să rîd, zise Porter.

M-am făcut că nu-l aud.

— Ron Porter știa că nu putea să amestece Mafia în treaba asta. Big Shelley era un nume prea cunoscut, un nume luminat cu neon pe scara puterii. Problema trebuia tratată astfel încît să nici nu miroase pe acolo a Mafie. Iar Ron Porter, care era prieten cu Big Shelley, sau se prefăcea că îi este prieten, nu putea să spună nu Mafiei, fiindcă Mafiei nu i se poate spune niciodată nu, cu atît mai mult cu cît urma să ocupe o poziție foarte înaltă, o poziție la care a visat dintotdeauna, încă de pe cînd devenise un mic avocat mafiot. Și atunci a recurs la Sindicat. Plătea bine, dar vroia ca treaba să fie făcută la meserie, vroia o chestiune curată etcetera. Și Sindicatul i-a ieșit în întîmpinare. Era un mod mai bun de a realiza această acțiune fără a lăsa nici o urmă decît angajînd un individ eficient dar care n-avea nici cea mai mică idee de oamenii care se aflau în spatele acestei acțiuni? Așa că mai marii Mafiei i-au pasat acțiunea lui Ron Porter, acesta n-a întîrziat s-o paseze Sindicatului

oferindu-i o sumă grasă, iar Sindicatul a profitat de venirea lui Maynard, care venea de la Roma odihnit, ca să-l vîre în această afacere. Asta mă face să-mi amintesc de povestea cu jeraticul care a trecut din mînă în mînă pînă cînd ultimul, prostit, rămîne cu el în mînă. Ei bine, îți dau înapoi jeraticul. Arde mai mult ca oricînd.

Tic-tacul ceasornicului s-a auzit iarăși pentru cîteva clipe. Am continuat să vorbesc, dar mai rar.

— Cred că Ron Porter i-a spus Sindicatului că este o treabă urgentă și Sindicatul m-a chemat ca să-mi sublinieze urgența cazului, totul vorbea de urgență, doar eu nu mă grăbeam deoarece nu-mi făcea plăcere să fiu amestecat într-o execuție fără să cunosc antecedentele. Problema, însă, era foarte urgentă. Ron Porter se simțea atît de deranjat încît a deschis unul din sertarele Mafiei, cel pentru servicii mărunte, făcînd să sară din el prietenul nostru Joe Memphis, gata să-i dea un mic ajutor, cum ar zice prietenul meu ce obișnuiește să-și pilească unghiile. Așa că am fost săpunit pentru lene. Parcă văd și-acum: individul cu scobitoarea îl întreabă pe Ron Porter cînd rezolvă problema lui Big Shelley, Ron Porter întreabă Sindicatul cînd rezolvă problema lui Big Shelley iar eu în timpul acesta stau și ascult muzică și citesc poezii. Asta se întîmpla atunci cînd Ron Porter i-a șoptit ceva la ureche lui Joe Memphis iar acesta le spuse celor trei dansatori încîntători să înceapă spectacolul. De abia mai tîrziu mi-am dat seama că nu erau oamenii Sindicatului. Într-adevăr, era o chestiune care nu intra în obiceiurile Sindicatului, Sindicatul nu putea să mă trateze în modul acesta, ne cunoaștem

de mulți ani, eu le respect forța și ei îmi respectă obiceiurile. Este adevărat, lucrurile nu sînt totdeauna cum ne-ar plăcea să fie, se putea ca unul din mai marii Sindicatului să fi hotărît să mi se dea o lecție. Cei mari nu mă cunosc, sau mă cunosc puțin. Îmi amintisem și de faptul că Charlie di Luca vorbise cu mine în doi peri, întărind părerea mea că a fost un gest greșit din partea Sindicatului. Dar cînd prietenul meu, care își pilește unghiile, îmi spuse că n-a fost o acțiune organizată de Sindicat, mi-am pus întrebarea: dacă n-a fost Sindicatul, atunci trebuie că a fost altcineva? Și atunci a apărut numele lui Joe Memphis. Așa că acum pot să-ți spun, Porter, că singura greșeală pe care ai făcut-o a fost aceea că i-ai trimis pe cei trei să mă strîngă cu ușa.

— Vreau să-ți pun o întrebare. Vocea lui Porter era calmă.

— Poftim. Întreabă.

— Dacă este așa cum spui, atunci de ce Big Shelley, cînd te-a contractat ca să-l uciz pe fratele său, nu te-a contractat ca să mă ucizi si pe mine?

Am zîmbit ușor.

— Există un singur motiv, Porter. Big Shelley știa că Mafia vroia să-l lichideze. Dar n-a bănuit niciodată că tocmai dumneata, Porter, te vei însărcina cu treaba asta. Știa că dumneata îi vei lua locul, dar niciodată nu s-a gîndit la mașinația asta. Mi-a zis că a avut doi prieteni în viața sa: pe Sonny și pe dumneata. Ei bine, s-a înșelat cincizeci la sută. Sonny i-a fost prieten, dumneata ai trimis oameni ca să-l ucidă. Și e curios faptul că Big Shelley, făcînd un contract cu mine ca să mă lichideze iar eu să lichidez pe cine pot, nu s-a

gîndit nici o clipă că am să primesc cincizeci de mii de dolari pentru moartea lui Ron Porter.

— Vreau să mai pun o întrebare, zise Ron Porter.

— Poftim. Întreabă.

— Ce ai de gînd să faci cu cecul acesta?

— Uite ce e, am zis rar. Dumneata vei muri și Jerry Jardine, care e al treilea om în organizație, îți va ocupa automat locul. Că e mafiot sau nu, asta nu mă interesează. Dacă nu e mafiot — și-ar fi foarte frumos să fie așa! — va trebui să devină. Oricum ar fi, într-o bună zi eu sau cineva în numele meu, se va prezenta la Jardine cu cecul acesta, împreună cu scrisoarea lui Big Shelley, și sînt sigur că ne vom putea înțelege cu el. El îmi va da cincizeci de mii de dolari pentru moartea dumitale, Ron Porter, ca să poată obține cecul și să-mi mulțumească pentru ceea ce am făcut pentru el. Căci am făcut multe pentru Jardine: am ucis doi oameni care erau în fața sa și, în afară de asta, am un cec semnat de Ron Porter care poate să fie compromițător Jardine o să-mi sărute și mîinile, bineînțeles dacă este un om sincer.

Am tăcut pentru cîteva clipe. Ron Porter s-a uitat la țeava amortizorului, și-a încruntat puțin fruntea și mi-a lăsat impresia că luase o hotărîre gravă. L-am așteptat.

— Am o idee, zise la un moment dat.

Am așteptat tăcînd.

— Cred, zise cu o voce foarte calmă, că n-ai nici o nevoie de cei cincizeci de mii de dolari.

— Am, Porter. Sînt un om risipitor.

Zîmbi ușor dovedind că a apreciat gluma. Apoi zise:

— Ești un om foarte perspicace.

— Am obosit zicîndu-mi că nu sînt perspicace. Am doar intuiție.

Zîmbi iarăși și găsi un alt adjectiv.

— Un om inteligent ca dumneata își găsește totdeauna un loc într-o mare organizație. Permite-mi să te felicit. Cu mici diferențe, ai dat de adevăr, țintind de multe ori cu precizie. Eu numesc asta capacitatea oamenilor abili de a nimeri ținta. A acelor care știu să scoată dintr-o situație tot ce se poate scoate. E lumea noastră, lumea oamenilor abili.

— Așa e.

— Nu vreau să-ți mai spun, continuă cu o voce sigură, că afacerea cu Big Shelley m-a costat mult, că nimic din toate acestea nu s-ar fi întîmplat dacă m-aș fi ocupat numai eu de ea. Dar adineauri ai vorbit de niște lucruri interesante: ai zis că Sindicatul te-a obligat să faci asta și că a trebuit s-o faci. În felul dumitale, nici dumneata n-ai vrut să-l ucizi pe Big Shelley. Asta nu face decît să confirme teoria mea: cînd un om nu poate să aleagă, nu alege, acceptă. Asta mi s-a întîmplat și mie în cazul lui Big Shelley. În afară de asta, dacă n-o făceam eu, o făcea altul. Dar în cazul acesta nu mai eram aici ca să ne vedem.

— Așa e.

— Mă întorc la cei cincizeci de mii de dolari. Vei pleca de aici cu un cec care va valora ceva dar nici dumneata nu știi cînd. Ei bine, eu pot să-ți dau mult mai mult. Ai fi de o utilitate de neprețuit în organizație, iar dacă n-ai vrea să accepți, mă angajez să-ți dau o sumă foarte mare care va depăși cu mult valoarea acestui cec. Chiar mîine îți pot da o sută de mii de dolari și în plus certitudinea că niciodată nu vei avea nici un fel de pro-

bleme cu organizația. De asemenea iau asupra mea sarcina să rezolv chestiunea cu Sindicatul. Găsesc că ar fi un contract care te avantajează.

Mi-am mijit ochii.

— Nu e rău. Dar e o problemă.

— Care?

— Și Big Shelley mi-a propus să nu-l ucid. În momentul acela mi s-a părut un om simpatic. Cu cît discutam cu el cu atît dispăreau mai mult motivele care mă făceau să-l ucid.

Porter își mișcă ușor bărbia.

— Dar dumneata trebuia să-l ucizi, zise Porter accentuînd pe ultimul cuvînt. Nu puteai să faci una ca asta Sindicatului. Era în joc viața dumitale.

— Așa e. Era asta, Porter, dar nu era numai asta.

— Ce mai era?

Am răsuflat greu înainte de a-i spune:

— Mai era altceva. I-am explicat lui Big Shelley că un profesionist nu are voie să nu-și îndeplinească contractul.

Își încreți fruntea.

— Dar ziceai, — vocea lui Porter era tot mai persuasivă, — și ai zis foarte bine că Sindicatul te-a aruncat în organizația noastră. Iar Big Shelley ți-a mai dat un brînci. Dumneata ai fost folosit de Mafie, de Sindicat și de Big Shelley. În sfîrșit, povestea asta se poate termina aici și eu te voi proteja, fie și numai pentru că îmi convine. Singura posibilitate ca să nu mai ai necazuri este să te înțelegi cu mine. Acum, spune și dumneata: ai motive realmente puternice ca să îndeplinești cu scrupulozitate un contract încheiat cu cineva

care a vrut doar să se folosească de dumneata? Nu găsești că ar fi o chestie absurdă? Ce onoare ar putea să existe în jungla în care sîntem băgați? Sau crezi că poți îndrepta lumea ațintind pistolul și vorbind de contracte care nu au nici un sens moral?

Nu știu dacă tocmai ultima sa frază a fost aceea care m-a enervat. I-am zis:

— Adio, Porter.

Și l-am ucis.